

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΓΓΕΛΙΑ

Πρὸς τοὺς Κ.Κ. συνδρομητὰς καὶ ἐπιστάτας τῆς Ἐθνικῆς Ἐπιθεωρήσεως.

Ἡ Ἐθνικὴ Ἐπιθεώρησις, εὐδοκίμησασα μέχρι τοῦδε, εἰσέρχεται ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸ τέταρτον τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ἔτος, ὑποσχομένη σπουδαίας ἐν τῷ μέλλοντι βελτιώσεις. Ἄλλ' οὐδὲν σύγγραμμα περιοδικὸν περὶ τῆς ἀληθοῦς ὠφελείας τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ κηδόμενον καὶ μηδεμιᾶς φειδόμενον δαπάνης, οἷον τὸ παρὸν, δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ καὶ στερεωθῇ ἄνευ τῆς φιλοτίμου προπληρωμῆς τῶν συνδρομῶν καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν ἐντὸς τῆς πρώτης τριμηνίας.

Τούτου ἕνεκα παρακαλοῦμεν δημοσίᾳ τοὺς Κ.Κ. συνδρομητὰς νὰ μᾶς ἀπαλλάξωσι τοῦ λοιποῦ τῆς ἀνιαρᾶς καὶ ἐπιζήμιου καθυστερήσεως τῶν συνδρομῶν. Ἄλλως καθιστῶμεν ὑπευθύνους τοὺς Κυρίους ἐπιστάτας δι' ἐκάστην μὴ παρ' ἡμῶν εἰσπραχθεῖσαν συνδρομὴν ἐντὸς τῆς ῥηθείσης ἐποχῆς, ἀπαγορεύοντες αὐτοῖς ΡΗΤΩΣ νὰ μὴ

δέχονται ΜΗΔΕΝΑ ΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑ συνδρομητὴν· ἢ, ἐὰν θέλωσι νὰ δεχθῶσι τοιοῦτους, νὰ ἀποστέλλωσιν ἐγκαίρως ἐκ τῶν ἰδίων τὰ χρήματα.

Τὰ αὐτὰ μέτρα ΑΝΑΓΚΑΖΟΜΕΘΑ νὰ λάβωμεν καὶ διὰ τὸ λῆγον ἔτος, προσκαλοῦντες τοὺς Κυρίους ἐπιστάτας νὰ ζητήσωσι τάχιστα ὅσας συνδρομὰς δὲν εἰσέπραξαν εἰσέτι, καὶ ἀποστέλωσιν αὐτὰς ΑΜΑ ΤΗ ΠΑΡΑΛΑΒΗ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ 35 ΤΕΥΧΟΥΣ. Ἄλλως, ἐὰν μὴ πέμψωσι τὰς καθυστερούσας συνδρομὰς, ἀπαιτοῦμεν νὰ μᾶς πέμψωσιν ΑΜΕΣΩΣ αὐτὰ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ τῶν πρὸς ἀπότισιν τῆς συνδρομῆς αὐτῶν δυσχεραίνοντων συνδρομητῶν, ἵνα γνωρίζωμεν ἀκριβῶς πόσους ἀριθμοὺς τοῦ 36 καὶ τελευταίου τεύχους τοῦ λήγοντος ἔτους ὀφείλομεν νὰ πέμψωμεν πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν Κ.Κ. ἐπιστατῶν.

Ἡ διεύθυνσις.

ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ.

Ἐκ τῶν τριῶν χερσονήσων τῆς πρὸς νότον Εὐρώπης, τῆς ἰσπανικῆς, τῆς ἰταλικῆς καὶ τῆς θρακο-ἐλληνικῆς, εὐφύεστατα κεῖται ἡ θρακο-ἐλληνικὴ, ἡ ἄλλως « χερσονήσος τοῦ Αἴμου, ἡ τῶν Βαλκανίων ὄρων » καλουμένη. Ἐπειδὴ πολυμερέστερα οὐσα τῆς Ἰσπανίας κατὰ τὴν γεωγραφικὴν σύστασιν, πλεονεκτεῖ καὶ τῆς Ἰταλίας κατὰ τὴν τῶν ἀκτῶν αὐτῆς διαμόρφωσιν. Περιβρέμεται ὑπὸ τεσσάρων μεγάλων θαλασσῶν, αἰκταὶ τῆς θρακο-ἐλληνικῆς χερσονήσου, ἡ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, τυγχάνουσι κατακεραματισμένοι ὑπὸ πλείστων κολπῶν, ὄρμων καὶ λιμένων, ἀπεργαζόμενον πολυαριθμῶς ἐλάσσονας χερσονήσους καὶ νήσους, αἵτινες δεκαπλασιάζουσι τὴν περιφέρειαν αὐτῆς. Πολλὰ τῶν κοιλάδων καὶ πεδιάδων αὐτῆς εἶναι ἀνάμιλλοι κατὰ τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν εὐφορίαν τῶν ὄχθων τοῦ Γουαδαλιβίρ καὶ τῶν πεδίων τῆς Λομβαρδίας. Τὰ δὲ ὄρη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, ὧν ὀλίγοι τῶν Εὐρωπαϊκῶν σοφῶν γεωγράφων ἠτύχησαν μέχρι τοῦδε νὰ ἴδωσι τὰς γραφικὰς καλλονὰς, οὐδόλως ὑπολείπονται κατὰ τὸν ὄγκον, τὸ ὕψος καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ὄρων τῶν λοιπῶν χερσονήσων. Ἄλλ' ἡ ἔλλειψις ὁδῶν καθιστᾷ αὐτὰ ἥττον προσιτὰ τῶν Ἀπεννίνων τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν Sierras τῆς Ἰσπανίας. Ἐν ᾧ δὲ ἡ Ἰσπανία καὶ ἡ Ἰταλία εἶναι παντελῶς κεκλεισμένοι πρὸς βορρᾶν ὑπὸ φραγμῶν δυσυπερβλήτων ὄρων, τῶν Πυρηνίων καὶ τῶν ἰταλικῶν Ἄλπεων, ἡ θρακο-ἐλληνικὴ χερσονήσος διατέμνεται ὑπὸ τᾶς ὄρων ὄρων συνεχόμενον μετὰ τῶν ὄρειων σειρῶν τῶν αὐστριακῶν Ἄλπεων καὶ τῶν Καρπαθίων, αἵτινες ταπεινόμεναι ἀφανίζονται ἀνεπαίσθητος, μὴ ἀπεργαζόμεναι μηδαμῶς μηδὲν φυσικὸν ὄριον, μηδένα φραγμὸν. Ἐπειδὴ ἡ μὲν ἄλυσις τῶν αὐστριακῶν Ἄλπεων συνεχέται ἀδιασπᾶστος μετὰ τῶν Ἄλπεων τῆς Βοσνίας, αἵτινες εἶναι οἰονεὶ παράτασις ἐκεῖνων, ὁ δὲ Αἴμος, ἡ τὰ Βαλκάνια ὄρη, εἶναι ἀπλῶς συνέχεια τῶν Καρπαθίων ὄρων, ὑπερπηδῶντων τὸν

Δούναβιν. Πρὸς δ' ἀνατολὰς τῶν λεγομένων Σιδηρῶν Πυλῶν τοῦ Δουναβέως ἀφανίζεται πᾶν ὄρειον ἔρυμα, ἡ δὲ Τουρκία ἀφορίζεται πρὸς βορρᾶν μόνον ὑπὸ τοῦ βεῦματος τοῦ Δουναβέως, οἰονεὶ ὑπ' ἐσωτερικῆς τινος θαλάσσης, ἧς φυλάττει τὴν εἰσοδον.

Ἄλλ' ἡ Τουρκία κέκτηται μόνη τὸ πλεονέκτημα τοῦτο ὅτι κἀθηται ἐπιβάδην ἐπὶ δύο ἀντικειμένων μεγάλων ἡπείρων, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, αἵτινες προβαίνουσι εἰς συνάντησιν ἀλλήλων, μέχρῃ οὐ χωρίζονται μόνον μετὰ τῆς Θράκης καὶ Βιθυνίας ὑπὸ τοῦ βεῦματος τοῦ Βοσπόρου, ἡ τοῦ θαλασσοῦ, δὲ εἰπεῖν, ποταμοῦ, τοῦ βέροντος ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου εἰς τὴν Προποντίδα καὶ συνάπτοντος τὸ Αἰγαῖον μετὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἴσθμοι καὶ στενὰ, Βόσπορος καὶ Δαρδανέλλια ἐργασίμευσαν ἀνεκάθεν εἰς διόδον τοῖς ἐμπορικοῖς, καὶ εἰς ἀφετήριον τοῖς πολεμικοῖς πλοίοις κατὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐπιδρομὰς τῶν λαῶν. Ἐὰν δὲ ὁ Εὐξείνιος Πόντος ἀπετελεῖ, ὡς τὸ πάλαι κατὰ τὰς γεωλογικὰς ἐποχὰς, δεξαμενὴν ὑπειρομεγέθη, συνεχόμενῃ μετὰ τῆς Κασπίας Θαλάσσης καὶ ἄλλων τινῶν τῆς Ἀσίας ἡπειρωθειῶν ἤδη θαλασσῶν, ἡ Κωνσταντινούπολις ἡ ἄλλη τις ἐπ' αὐτοῦ κτισθεῖσα πόλις ἐμελλε νὰ κατασταθῇ ταχέως κέντρον τῆς οἰκουμένης, ὡς ἐγένετο ἐπὶ μακρὸν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν μεσαιῶνα κέντρον τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Ἄλλ' οὐδὲν ἥττον ἡ πόλις αὕτη διαμένει μέχρι τοῦ νῦν κέντρον βαρύτητος, περὶ ὃ ταλαντεύονται αἱ τύχαι πολλῶν λαῶν. Ἐὰν δὲ κατεστρέφετο ἐμελλε βεβαίως νὰ ἀνακισθῇ ταχέως εἴτε ἐν τῇ αὐτῇ τοποθεσίᾳ, εἴτε ἐπὶ τινος ἄλλης ἀκτῆς τοῦ μετὰ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας πορθμοῦ. Ἀπόδειξις δὲ, ὅτι, ὑποφωσκούσης ἤδη τῆς αἰγῆς τῶν ἱστορικῶν χρόνων, τὸ Ἴλιον καὶ ἡ Δαρδανία, ἀχθεῖσαι εἰς μεγίστην δύναμιν, ἠγρόπουν πρὸ τῆς εἰσοδου τῶν Δαρδανελλίων, τὸ δὲ Ἴλιον καταστραφέν, ἀνηγέρθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου λαμπρότερον ἐπὶ τοῦ Βε-

σπόρου. Διότι ἡ Κωνσταντινούπολις εἶναι διάδοχος τῆς Τροίας. Ἐὰν δὲ μὴ ἐκτίζετο τὸ Βυζάντιον, πολλὰ ἄλλα πόλεις, οἷα ἡ Ἀλεξάνδρεια Τρωάς, ἡ Χαλκηδὼν, ἡ Νίκαια, ἡ Νικομήδεια, εἰ καὶ ἕκαστο ἥττον εὐφύως, ἠδύνατο ν' ἀντικαταστήσωσιν αὐτὸ ἀρκούντως.

Ἐκ τῆς τοποθεσίας ταύτης δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν μεγάλην ῥοπὴν, ἣν ἔσχεν ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, ἡ Θράκη καὶ ἡ Μακεδονία πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐπειδὴ ἐκ τῶν δύο τούτων τελευταίων χωρῶν ἐξῆλθον μετὰ τὰ Μηδικὰ οἱ Ἕλληνες κατακτηταί, οἱ κατακτῆσαντες πάσας τὰς μέχρι τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Ἰνδοῦ χώρας. Ἐν αὐταῖς ἡ ῥωμαϊκὴ ἀρχὴ διετηρήθη ἐπὶ χίλια ὅλα ἔτη καὶ μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Ῥώμης, καὶ ἐφυλάχθη τὸ πολῦτιμον ζώπυρον τῆς ἐλληνικῆς παιδείας, ὅπερ προώρισται ἔν' ἐπενέγκῃ τέλος τὴν παλιγγενεσίαν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, καὶ φωτιστὴν ἐκ δευτέρου τὴν ἐκ τοῦ ζόφου τοῦ μεσαιῶνος ἀνανήψασαν ἐσπερίαν Εὐρώπην. Ἄλλ' ἡ ἐπιδρομὴ τῶν Τούρκων κατακτητῶν καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἐπελθοῦσα ἐρήμωσις καὶ βαρβαρότης διέκοψε μέχρι τινὸς πᾶσαν τοπικὴν ἱστορίαν καὶ πᾶν ἔργον παιδείας.

Οἱ λαοὶ τῆς Ἀσίας διετέλεσαν ἐπὶ τρεῖς ὄλας χιλιάδας ἐτῶν μεταναστεύοντες καὶ ἐφορμῶντες ἐπὶ τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῶν Ἀρῶν καὶ τῶν Ἰκσῶς μέχρι τῶν Τούρκων, οἵτινες, ἀνήκοντες εἰς τὴν τουρανιανὴν φυλὴν, κατώρθωσαν νὰ κατασταθῶσι τέλος ἐν τῇ θρακο-ἐλληνικῇ χερσονήσῳ. Ἀπὸ πεντακοσίων ἐτῶν σκηνοῦσιν ἐν αὐτῇ, ἀπὸ τετρακοσίων εἶναι κύριοι ἀπάσης τῆς χερσονήσου. Καὶ καθ' ὅλην τὴν μακρὰν ταύτην περιόδον ἡ ἀνατολικὴ Ῥώμη, τὸ Βυζάντιον, διετέλεσεν οἰονεὶ ἀποτεταμημένη καὶ ἀποκεχωρισμένη τῆς λοιπῆς Εὐρώπης. Οἱ δὲ ἀδιάλειπτοι πόλεμοι, οὗς ἡ παρουσία τῶν Μωαμεθανῶν ἐν ταῖς χώραις ταύταις ἐπίνεγκε μετὰ τούτων καὶ τῶν χριστιανῶν, ἡ ἐπελθοῦσα ταπεινώσις τῶν κατακτηθέντων ἡ ὑποδουλωθέντων ἔθνων, τέλος δὲ ἡ ἀκρίθια καὶ ἡ νωθρότης τῶν κατακτητῶν,

ἀναμενόντων τὰ πάντα ἐκ τοῦ πεπρωμένου, ἀπέσβεσαν πᾶσαν παιδείαν ἐν ταῖς χώραις ταύταις, αἵτινες ἐπροικίσθησαν παντοιοτρόπως παρὰ τῆς φύσεως, καὶ ἐγένοντο διδάσκαλοι τῆς ἀνθρωπότητας. Ἄλλ' ἤδη ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ λαοὶ οὗτοι τῆς Εὐρώπης ὀφείλουσι ν' ἀναλάβωσι τὴν οἰκίαν θέσιν ἐν τῇ καθολικῇ οἰκονομίᾳ τῆς Γῆς. Διότι, ὡς εἶπε μέγας τις ποιητὴς τῶν καθ' ὑμᾶς χρόνων « ὁ κόσμος κλίνει πρὸς τὴν Ἀνατολήν. »

Ἄλλ' ὅμως, τίς πιστεύσει τοῦτο; Μέγιστοι ἐκτάσεις τῆς θρακο-ἐλληνικῆς χερσονήσου εἶναι εἰσέτι ἀγνωστοί, ὡς αἱ χώραι τῆς μέσης Ἀφρικῆς. Πρὸ τινῶν ἐτῶν ὁ περιηγητὴς Κάνιτς ἀπέδειξεν ὅτι πολλοὶ ποταμοὶ, λόφοι καὶ ὄρη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, ἅτινα οἱ γεωγράφοι παρεδέχοντο κατὰ παράδοσιν παρὰ τὸ Vidin, δὲν ὑπάρχουσι ἀληθῶς. Καὶ ὅμως βλέπομεν τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν πᾶσι τοῖς γεωγραφικοῖς πίναξι. Τούναντιον ἀνεκάλυψεν ἐν τῇ κεντρικῇ Βουλγαρίᾳ πλῆθος κωμῶν ἀγνώστων μέχρι τοῦδε καὶ ἀσημειῶτων ἐν τοῖς μάλιστα ἐπιμεμηλεμένοις τῶν πινάκων. Ἐτερος σοφὸς γεωγράφος ὁ Γάλλος Lejean ἀπέδειξεν ὅτι τὰ περίφημα στενὰ τοῦ Αἴμου εἶναι μῦθος. Ἐσχάτως δὲ οἱ Ῥώσσοι γεωγράφοι, οἱς ἀνετέθη ὁ ἀφορισμὸς τῆς μεσημβρινῆς διατέμνοντος τὴν χερσονήσον, εὗρον ὅτι ἡ πόλις Σοφία κεῖται ἡμέραν ὅλην μακρὰν τῆς παρὰ τῶν γεωγράφων μέχρι τοῦδε ὠρισμένης αὐτῇ θέσεως. Κατέδειξαν δὲ ὅτι ὁ Αἴμος, ἡ τὰ Βαλκάνια ὄρη, διατείνουσι πολὺ βορειότερον ἢ ὅσον κοινῶς ἐνομίζετο. Οὐχ' ἥττον δὲ καὶ περὶ τῶν ὄρων τοῦ Πίνδου καὶ τῶν ὄροπέδιων τῆς Ἀλβανίας, εἰς ἃ ὀλίγοι ἀνήλθον μέχρι τοῦδε ἐπιστήμονες, διεδόθησαν μέχρι τοῦδε λίαν ἐσφαλμένοι γνώσεις, αἵτινες ἀναβροῦνται καὶ ἐξελέγχονται καθ' ἑκάστην.

Ἄλλ' ὅμως χάριν τῶν περιοδιῶν καὶ τῶν ἐρευνῶν πολλῶν ἀκαμάτων σοφῶν, ἐν οἷς διαπρέπουσι μάλιστα ὁ Πάλμας, ὁ Βαδονκούρτ, ὁ Λαπία, ὁ Βουέ, ὁ Βικεσνέλ, ὁ Λεξέαν, ὁ Κάνιτς, ὁ Βέρθ, ὁ Χοστέτερ, ὁ Ἀβδουλλάχ Βέυς, ἡ Εὐρωπαϊκὴ λεγομένη Τουρκία εἶναι ἤδη γνωστὴ καθόλου ἐν ταῖς μεγάλας γραμμαῖς τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς γεωλογικῆς συστάσεως. Τὸ ἔργον ἦτο ἐπίπονον· ἐπειδὴ τὰ ὄρη τῆς χερσονήσου δὲν ἀποτελοῦσι σύστημα

τι κανονικόν. Ἐν αὐτοῖς δὲν ὑπάρχουσι κορμοὶ διακεκριμένοι, ὧν οἱ κλάδοι διακλαδοῦνται ἐπαλλήλως πρὸς τὰ δεξιά καὶ ἀριστερά καὶ καταλήγουσιν ἀφανίζόμενοι βαθμηδὸν εἰς τὰς πεδιάδας. Τοῦτο δὲ μόνον καταφαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι αἱ ἀλύσεις τῆς δυτικῆς Τουρκίας διήκουσι παραλλήλως τῇ Ἀδριατικῇ καὶ τῇ Ἰονίῳ πελάγει, ἐν ᾧ ἐν τῇ πρὸς ἀνατολὰς Τουρκίᾳ αἱ τῶν ὄρων σειραὶ κατευθύνονται καθέτως πρὸς τὸν Εὐξείνιον Πόντον καὶ τὸ Ἀρχιπελάγος. Διὰ δὲ τῆς κλίσεως τῶν κορυφῶν καὶ τῆς καθόλου φορᾶς τῶν ὄρων καὶ τῶν ἀκτῶν ἡ Τουρκία φαίνεται ὅτι στρέφει οὕτως εἰπεῖν τὰ νῶτα πρὸς τὴν Εὐρώπην.

Ἡ δὲ ἀταξία αὕτη τῆς διατάξεως τῶν ὄρων καὶ τῶν πεδιάδων συνεπήγαγε συγκεχυμένην καὶ ἄτακτον τὴν διανομὴν καὶ κατάστασιν τῶν λαῶν τῆς χερσονήσου ταύτης. Ἐπειδὴ εἴτε ἐλθόντα ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας διὰ τοῦ Βοσπόρου, εἴτε ὀρμήσαντα ἐκ τῶν ἀγῶνων πεδιάδων τῆς Σκυθίας διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Δουναβέως, τὰ διάφορα στίφη τῶν μεταναστῶν, ὅσα εἰσέβαλον εἰς τὴν θρακο-ἐλληνικὴν χερσονήσον κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας, εἴτε ὡς ἄγριοι κατακτηταί, εἴτε ὡς εἰρηνικαὶ ἀποικία, διεσπείροντο εἰς κοιλάδας κεκλεισμένας καὶ συναγκείας ἀδιεξόδους. Διὰ βλέπομεν τὰ μάλιστα πρὸς ἀλλήλα διαφερόνα φύλα ἀποπλανώμενα, ἀγνωσῶντα πῶς νὰ κατευθύνωσι τὰ βήματα αὐτῶν ἐν τῷ ἀνεξελέκτου τῶν ὄρων τούτων λαθυρίνου, καθιστάμενα ἐν αὐτοῖς φύρδην μίγδην, ἀγνωσῶντα τὰ ὄρια τῆς νέας αὐτῶν πατρίδος, καὶ διατελοῦντα ἀείποτε πολεμοῦντα πρὸς ἀλλήλα. Καὶ οἱ μὲν πολυαριθμότεροι, πολεμικότεροι ἢ βιομηχανικότεροι τῶν λαῶν τούτων ἐπέκτειναν κατ' ὀλίγον τὰς κτήσεις αὐτῶν πρὸς βλάβην τῶν γειτόνων, ὅσοι, τυγχάνοντες ἀσθενέστεροι καὶ μὴ ἔχοντες μηδεμίαν βιομηχανίαν, κατατροχόμενοι δὲ ὑπὸ τῆς ἐνδείας τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἀπέβαλον πᾶσαν συνοχὴν, καὶ διηρέθησαν εἰς ποικίλας φυλάς καὶ φρατρία, αἵτινες κατήνησαν ξένοι σχεδὸν πρὸς ἀλλήλας. Οἱ λαοὶ τῆς Οὐγγαρίας, τῆς χώρας, ἐν ἧ κατ' ἐσχόλην συμμίγνυνται καὶ συγκρούονται παντοῦται φυλαὶ καὶ γλώσσαι, φαίνονται σχεδὸν ὁμογενεῖς, παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς τῆς Τουρκίας, ἐν ἧ κατὰ τινὰς

νομοὺς ὁκτὼ καὶ πολλαῖς δέκα διάφορα φύλα ζῶσι πλησίον ἀλλήλων ἐντὸς διαστήματος ὀλίγων λευγῶν.

Ἄλλ' ὅμως ἐπῆλθε κατ' ὀλίγον ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἐκ τῆς συγχύσεως τῶν ἐπὶ τὴν χερσονήσον ταύτην φύρδην τὸ πρῶτον κατασταθέντων ποικίλων λαῶν, ἐξῆλθον ἤδη κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μεμορφωμένα, (πλὴν τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες κατόκησαν ἀνεκάθεν τὰ πρὸς νότον αὐτῆς καὶ τὰς νήσους), τρία ἄλλα ἔθνη, ἅτινα, ἐξυπνισθέντα ἐκ μακροῦ ληθάργου πρὸς τὸν κρότον τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἤρξαντο ἤδη νὰ ἐξετάζωσι τὸ παρελθὸν αὐτῶν, νὰ διαγράψωσιν εὐκρινέστερον τὰ ὄρια τῆς ἰδίας χώρας καὶ μεριμνῶσι περὶ τοῦ μέλλοντος.

Διὸ ἐν τῷ παρόντι ἡ Εὐρωπαϊκὴ Τουρκία δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς τέσσαρας μεγάλας ἐθνολογικὰς ζώνας.

Α'. Ἡ Κρήτη μετὰ τῶν νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους, αἱ ἀκταὶ τοῦ Αἰγαίου, μέχρι τῶν ἀνατολικῶν κλιτύων τοῦ Πίνδου καὶ τοῦ Ὀλύμπου κατοικοῦνται ὑπὸ Ἑλλήνων.

Β'. Τὸ μετὰ τῆς Ἀδριατικῆς καὶ τοῦ Πίνδου διάστημα εἶναι ἡ χώρα τῶν Ἀλβανῶν.

Γ'. Πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς, ἡ χώρα τῶν Ἰλλυρικῶν Ἄλπεων κατέχεται ὑπὸ τῶν Σλάβων, γνωστῶν ὑπὸ διάφορα ὀνόματα Σέρβοι, Κροάται, Βόσνιοι, Ἐρζεγοβίνιοι καὶ Κζερναγόρσκοι. Τέλος δὲ αἱ δύο κλιτύες τοῦ Αἴμου, τὸ Despot-Dagh καὶ τὰ πεδία τῆς ἀνατολικῆς Τουρκίας ἀνήκουσιν εἰς τοὺς Βουλγάρους, οἵτινες διὰ τῶν ἐπιμιξίῶν καὶ τῆς γλώσσης κατέστησαν σχεδὸν Σλάβοι. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Τούρκους, τοὺς κατακτητὰς καὶ τοὺς κυρίου τῆς χώρας ταύτης, τυγχάνουσι οὗτοι διεσπαρμένοι τῆδε κάκεισε κατὰ συμπλέγματα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀξιόλογα, μάλιστα δὲ περὶ τὰς πρωτευούσας καὶ τὰς ἀκροπόλεις. Ἄλλὰ τὸ μόνον μέρος τῆς θρακο-ἐλληνικῆς χώρας, ἣν κατέχουσιν ἐθνολογικῶς εἶναι ἡ βορειοανατολικὴ γωνία τῆς χερσονήσου μετὰ τῶν Βαλκανίων, τοῦ Δουναβέως καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Ἀρχόμεθα ἐκ τῆς σπουδῆς τῆς χώρας τῶν Βοσνιακῶν καὶ Ἐρζεγοβινίων ὡς μᾶλλον κατεπεῖγον παρεχούσης τὸ ἐνδιαφέρον.

Α΄ Η ΒΟΣΝΙΑ ΚΑΙ Η ΕΡΖΕΓΟΒΙΝΑ.

Ἡ Βοσνία, κειμένη κατὰ τὴν βορειο-δυτικὴν γωνίαν τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, εἶναι ἡ Ἑλβετία τῆς κατὰ τὴν Εὐρώπην ἀνατολῆς, ἥς ὅμως τὰ ὄρη δὲν ὑψοῦνται μέχρι τῶν αἰωνίων πάγων. Ἡ ἀλυσὶς τῶν ὄρεων τῆς Βοσνίας καὶ τῆς πρὸς νότον ἐπαρχίας αὐτῆς, τῆς Ἐρζεγοβίνης, ὁμοιάζουσι τὰ μέγιστα κατὰ τὴν γεωλογικὴν σύστασιν πρὸς τὰ ἑλβετικὰ Ἴουρα. Ἡ κυριωτάτη καὶ δεσπόζουσα σειρὰ τῶν ὄρων τῆς βορείας Βοσνίας εἶναι ἡ διαχωρίζουσα αὐτὴν τῆς δαλματικῆς ἀκτῆς, ἥτις ἀνήκει εἰς τὴν Αὐστρίαν. Πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς νότον πολλὰ μεγάλα κοιλάδες κρατηροφόροι καὶ κρατηροειδῆς χωρίζουσι τὰ ὄρη τῆς Βοσνίας ἀπὸ τῶν τῆς Σερβίας. Ἀξιολογώταται πασῶν εἶναι ἡ Νοβίθασαρ, εἰς ἣν ἐκδίδουσι πολυάριθμοι χεῖμαρροι, καὶ ἥτις εἶναι ἡ στρατηγικὴ κλεις τῆς χώρας ταύτης. Διὸ καὶ ἡ Τουρκία ἤξιωσεν ἐσχάτως ἵνα καταστήσῃ αὐτὴν κύριον σταθμὸν τῶν μελετωμένων σιδηροδρόμων τοῦ βορειοδυτικοῦ τμήματος.

Σχεδὸν πᾶσαι αἱ σειραὶ τῶν ὄρων τῆς Βοσνίας, ὅσαι συνέχονται μετὰ τῶν ἁλπεινῶν τῆς Καρνιόλης καὶ τῆς αὐστριακῆς Κροατίας, ὑψοῦνται ἐφ' ὅσον μᾶλλον προβαίνουν πρὸς νότον τῆς χερσονήσου. Τὸ μέσον αὐτῶν ὕψος, ὅπερ κατ' ἀρχὰς

μόλις φθάνει εἰς χίλια μέτρα, διπλασιάζεται περὶ τὰ μέσα τῆς Βοσνίας, κατὰ δὲ τὰ ὄρια τοῦ Μοντενέγρου ἡ δολομιτικὴ μάζα τοῦ Δορμιτὸρ ἐξαιρέτως πυραμιδοειδῆς καὶ χιονόβλητος εἰς ὕψος δύο καὶ ἡμισυ χιλιάδων μέτρων. Περὶ δὲ τὸ λαμπρὸν τοῦτο ὄρος, ἐφ' ὃ μάτην ἐπειράθησαν νὰ ἀναβῶσι μέχρι τοῦδε οἱ ἄνθρωποι, ἡ χώρα ἐξελίσσεται ἐν εἰδει ὄροπεδίου κατακερματισμένου ὑπὸ πλείστων βαθειῶν χαραδρῶν καὶ τάφρων, τῶν μὲν ἠνοηγμένων ἐξ ἐνὸς μέρους, ὡς αἱ λεγόμεναι σκάφαι τῆς Ἐρζεγοβίνης, τῶν δὲ πάντως περιεκυκλωμένων ὑπὸ βράχων, ὡς αἱ κοιλάδες τοῦ Μοντενέγρου. Ἀλλὰ πρὸς ἀνατολὰς αἱ σειραὶ τῶν ὄρων δίνουσι συνεχεῖς καὶ ἀνυψούμεναι μᾶλλον μᾶλλον μέχρις οὐ συνιστῶσι τὸν μέγιστον ὄγκον τῶν λεγομένων Κατηραμένων ἢ Μαύρων ὄρων (Μαυροβούνιον), ἅτινα ὁμοιάζοντα πρὸς τὸν μικρὸν Ἄγιον Γοθάρδον τῶν Ἰλλυρικῶν Ἄλπειν, εἶναι τὰ ἀξιολογώτατα τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας ὄρη καθόλου. Σχεδὸν ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ὄρειου τούτου ὄγκου ἀνοίγεται ὡς κρατὴρ πελώριος συνάγκειά τις, ἐν ἧς τῷ πυθμῆνι ῥέουσι τὰ ὕδατα τῆς Πλάσας. Αἱ δὲ ὑπὲρ τῆς ἀθύσσου ταύτης αἰωρούμεναι ὀκτὼ ὑπερύψηλα κορυφαὶ διατελοῦσι χιονόβλητοι καὶ κατὰ

τὸ θέρος. Ἄλλ' ὅμως τὸ Κὼμ, ἡ ὑψηλοτάτη ἀπασῶν τῶν κορυφῶν τούτων, ἀπαλλάττεται ἐτησίως τῶν πάγων, ἕνεκα τῆς ἀπομονώσεως αὐτῆς καὶ τῶν ἐξ Ἀφρικῆς πνεόντων θερμῶν ἀνέμων. Τὸ Κὼμ, εἰς τῶν γιγάντων τῆς χερσονήσου, ἀμιλλᾶται πρὸς τὸν Ὀλυμπον τῆς Θεσσαλίας καὶ πρὸς τὰς ὑψηλοτάτας κορυφὰς τῆς θρακικῆς Ῥοδόπης, (ἡ τοῦ Βουνοῦ τοῦ Δεσπότου, ὅπερ, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Αἴμου καὶ ἐκτεινόμενον δεξιόθεν τοῦ Νέστου ποταμοῦ, συμπαρομαρτεῖ αὐτῷ μέχρι τῶν εἰς τὸν Εὐξείνιον ἐκβολῶν αὐτοῦ), περὶ ὕψος καὶ μεγαλοπρέπειαν. Οἱ δὲ ἐν τῇ Ἀδριατικῇ πλέοντες καθορῶσι ἀκριβῶς τὴν διπλὴν αὐτοῦ κορυφὴν ἐξαιρομένην ὑπὲρ τῶν ὄροπεδίων τοῦ Μοντενέγρου.

Ὡς δὲ οἱ τοῦ Ἴουρα, οἱ ποταμοὶ τῆς Βοσνίας, Οὐνα, Βέρβας καὶ Βόσνα, ἐξ οὗ ἔσχε τὴν ἐπίκλησιν ἡ Βοσνία, ῥέουσι φυσικῶ τῷ λόγῳ παραλλήλως τῇ τῶν ὄρεων φραγῇ ἀπὸ μεσημβρίας καὶ ἀνατολῶν πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς ἐν ταῖς οἰκείαις κοιτίσιν. Ἄλλ' ὡς τὰ Ἴουρα, οὕτω καὶ τὰ ὑψηλὰ τῆς Βοσνίας ὄρη κατατέμνονται πανταχοῦ ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ στενῶν χαραδρῶν, εἰς ἃς τὰ ὕδατα ἐκκλίνοντα αἰφνιδίως μεταβάλλουσι ἀενάως ῥοῦν.

[Ἀκολουθεῖ.]

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ.

Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς εὐχρηστήθη νὰ δωρήσῃ εἰς τὸ ἐθνικὸν μουσεῖον τὸν δικέφαλον ἐκεῖνον ἐκ μαρμαροῦ Ἐρμῆν τῆς τετραγώνου ἐργασίας, ὅστις εὐρεθεὶς πρὸ πέντε ἐτῶν ἐν τῷ παναθηναϊκῷ σταδίῳ, ὅτε αὐτὸ βασιλικὴ δαπάνη ἀνεσκάφη, ἐφυλάττετο ἕκτοτε ἐν τῷ ἀνατολικῷ προδρόμῳ τῶν ἀνακτόρων. Νῦν δ' ὅτε ἤρξατο ἡ εἰς τὸ νέον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων Μουσεῖον μετακόμισις καὶ ἱδρύσις τῶν μαρμαρίνων γλυπτῶν τῶν ἐν τῇ κυριότητι τοῦ δημοσίου καὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας, ἔκρινε καλὸν ὁ βασιλεὺς νὰ προστεθῇ εἰς τὰ λοιπὰ καὶ τοῦτο τὸ ἀξιόβατον ἀρχαῖον, ὅπερ εἶναι ὁ μόνος ἐν Ἀθήναις διασωθεὶς σχεδὸν δλόκληρος δικέφαλος Ἐρμῆς μεγέθους ὑπερφυσικοῦ. Ἡ τέχνη δὲ τῶν δύο κεφαλῶν διάφορα, ἀρχαῖουσα μὲν ἡ τῆς βαθυπώγωνος, νεωτεροῦσα δὲ ἡ τῆς ἀγενείου. Ὁρθῶς δ' ἴσως πολλοὶ ὡς Διονύσου θεωροῦσι τὴν πρώτην, Ἀπόλλωνος δὲ τὴν δευτέραν. Εὐκταῖον δὲ εἶνε τὸ βασιλικὸν παράδειγμα νὰ εὐρη μμητάς τοὺς ἐν τῇ πόλει Ἀθηναίων ἄξια λόγου ἀρχαῖα κεκτημέ-

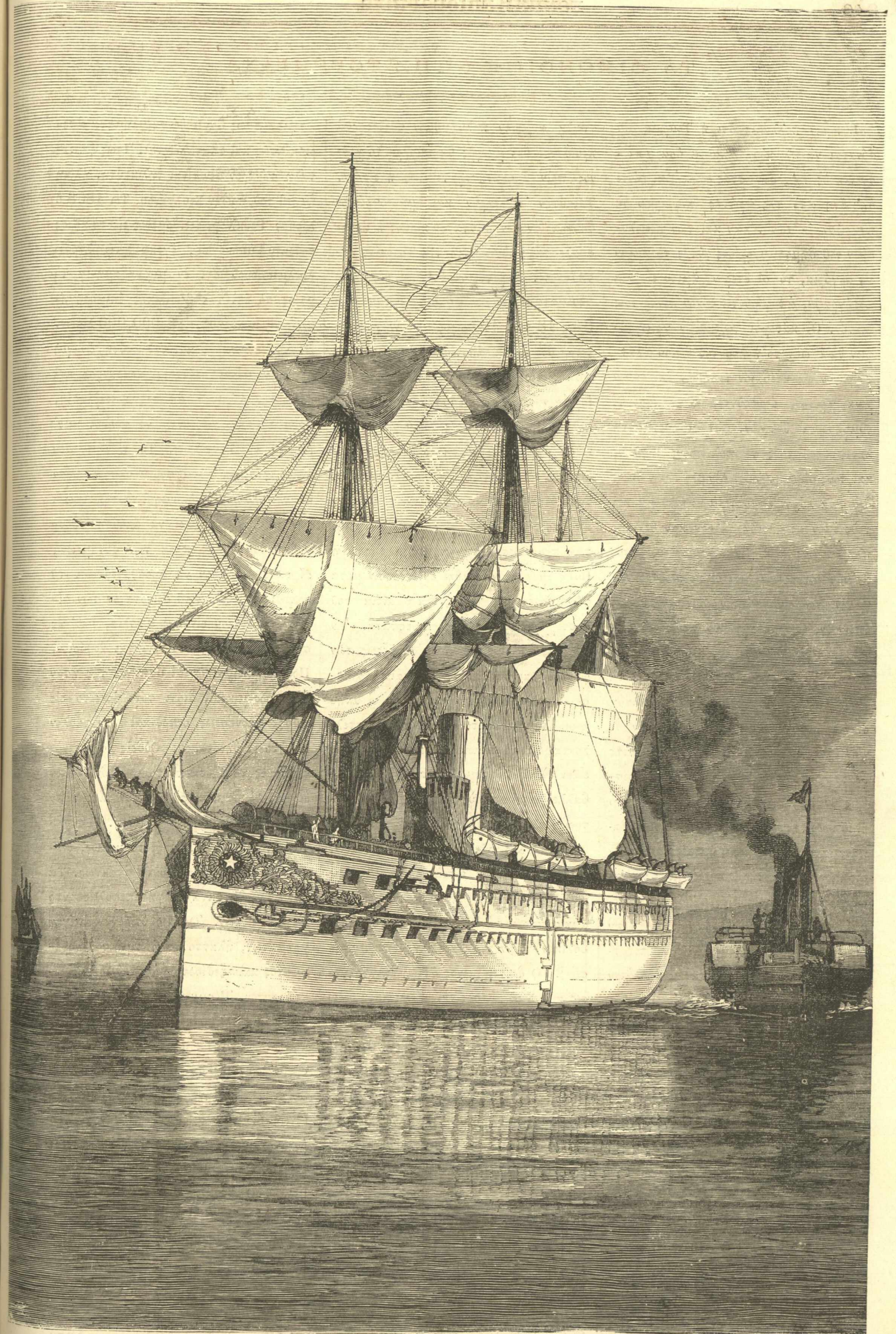
νους. Προσφέροντες αὐτὰ νῦν ὅτε γίνεται ἡ μετακόμισις καὶ ἡ ἱδρύσις τῶν δημοσίων γλυπτῶν, θέλουσιν ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδωσιν αὐτὰ εὐπρεπῶς ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ ἱδρυμένα. Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει.

[Ἐλ. Ἐπιθεώρησις.]

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΗΣ ΟΥΑΛΙΑΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας ἀπῆλθεν ἐκ Λονδίνου πρὸ τινῶν ἑβδομάδων, ἐπὶ τῆς φρεγάτας «Σαράπιδος» ἀποπλέον εἰς Ἀθήνας. Ὁ πρίγκηψ διέτριψεν ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τῆς 6/18 μέχρι τῆς 8/20 μηνός. «Ἐφιλοξενήθη, ὡς λέγει ὁ Χρόνος, λαμπρῶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλισσῆς τῶν Ἑλλήνων». «Ὁδόμενα ἀμφιβολία (ἔλεγεν ἑτέρα ἀγγλικὴ ἐφημερίδα) ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι θὰ τιμῆσασιν τὸν διάδοχον τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου δι' ἑλθῆς ἐκεῖνης τῆς φιλοξένου προθυμίας, ἥτις εἶναι ἐκ τῶν κυριωτάτων χαρακτηριστικῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους». Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας εἶναι οὐ μόνον τοῦ βασιλέως Γεωργίου στενὸς συγγενὴς καὶ ἰδιαιτάτος προσωπικὸς

φίλος, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐπιεικῆς ἐκτιμητῆς, καὶ ἔτυχε πολλὰς, ἐνόπιον πολλῶν ἐπισήμων προσώπων, νὰ ἐκφράσῃ εὐμενῆ γνώμην περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἀκολουθία τοῦ πρίγκηπος σύγκειται ἐκ προσώπων ἐπιστημοτάτων δι' εὐγένειαν, πλοῦτον, πολιτικὴν ἐμπειρίαν καὶ μάθησιν. Οἱ κυριώτεροι τῶν ἀκολουθῶν εἶναι οἱ ἐπόμενοι: δολὴ Σούβερλαντ, λόρδος Ἀλφρεδ Πάγερ, λόρδος Ἀϊλεσφόρδ, λόρδος Καρμικλόν, σὶρ Βάστελ Φρέρ, λόρδος Σούφιλδ, ὑποστράτηγος Πρόβιν, λόρδος Βερεσφόρδ, συνταγματάρχης Ἑλλίς, Κ. Κνόλυ, αἰδέσιμος Δουκὼρθ, Ἀλβερτ Γρέυ, λογαρχὸς Βόλλιαμς, ἱατρὸς Φάυερερ καὶ Οὐίλλιαμ Ρώσελ. Ὁ τελευταῖος, ἦτοι ὁ Κ. Ρώσελ, εἶναι ὁ γνωστός ἀναποκριτῆς τοῦ «Χρόνου», ὅστις καὶ ἄλλοτε συνώδευσε τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλίας κατὰ τὴν πρώτην εἰς Ἑλλάδα ἀποδημίαν του καὶ ἔγραψε δυσμενῶς κατὰ τοῦ συντάγματος, ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ ψευδαρρωσιωμένων αὐλικῶν. Ὁ Κ. Ρώσελ βεβαίως δὲν θὰ ἐπαναλάβῃ νῦν τὴν προτέραν καταγγελίαν, ἀλλὰ θὰ ἐπαινήσῃ τὴν πρόδοον, τὴν φιλονομίαν καὶ τὴν πρὸς τὸ καθεστὸς πολίτευμα στοργὴν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΗΣ ΟΥΑΛΙΑΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — Ο ΣΑΡΑΠΙΣ.

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ.

Είπομεν πολλάκις ὅτι ἡ Τουρκία δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ ἅπαντα ὅσα χρεωστέϊ πρὸς τοὺς δανειστάς της. Ἐπὶ πέντε ὄλα ἔτη ἀπὸ τῆς πρώτης ἰανουαρίου θὰ πληρώσῃ ἐκ τῶν τόκων καὶ τῶν χρεωλυσιῶν τοῦ δημοσίου χρέους αὐτῆς τὸ ἥμισυ εἰς ἀργύρια, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ εἰς νέα χρεώγραφα, ἀποφέροντα τόκον πέντε τοῖς ἑκατόν. Οἱ κάτοχοι τουρκικῶν χρεωγράφων θὰ ἴδωσι τὸ ἥμισυ τοῦ τόκου ἐλαττούμενον εἰς ἀβεβαίον τι ποσὸν ἐπὶ ῥητόν τινα χρόνον, ἀγνοοῦντες παντάπασί τί συμβήσεται ὑστερον. Ἡ εἰδήσις αὕτη κατεπτόησε τοὺς τε πολιτικούς κύκλους καὶ τοὺς οἰκονομικούς. Δὲν βλέπομεν ὅμως διὰ τίνα λόγον ἔπρεπε νὰ καταπλήξῃ καὶ τοὺς ἔχοντες ἀκριβῆ πεῖραν καὶ θετικὰς πληροφορίας περὶ τῶν πραγμάτων, ἐκτὸς ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ οἱ προἰδόντες μεγάλῃ τινὰ μεταβολῇ συνταράσσονται ὑποσῶν, ὅπου αὕτη τὸ πρῶτον ἐμφανισθῆ. Πρὸ πολλοῦ ἦτο βέβαιον ὅτι ἡ Πύλη, ἐὰν μὴ οὐσιωδῶς μετεῤῥύθμιζε τὰ οἰκονομικὰ αὐτῆς, θὰ ἠναγκάζετο νὰ λάβῃ οἷαν ἔλαβεν ἡδὴ ἀπόφασιν· ἀνὰ πᾶν δὲ νέον ἔτος ἡλαττοῦντο αἱ ἐλπίδες περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς μεταῤῥυθμίσεως. Οἱ πρέσβεις ἐνουθέτησαν ὑποδείξαντες αὐτῇ τὸ ὀλέθριον τῆς πολυτελείας καὶ τῶν δαπανημάτων. Μυριακίαι ἢ ἡμέτερά κυβέρνησις παρήνευσεν αὐτὴν ὑποδείξασα τὴν προσέγγισιν τῆς χρεωκοπίας. Ἐξοχοὶ οἰκονομολόγοι ἐμόχθησαν νὰ τὴν ἐξαγάγωσιν ἀπὸ τοῦ λυθυρίνου. Συνέστησαν ἐπιτροπαί, ἡλαττώθησαν αἱ δαπάναι, ἐδόθησαν δαψιλῆς ὑποσχέσεις μεταῤῥυθμίσεων, ἀλλ' ὅμως τὸ δάνειον ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἠξάνετο περισσότερο. Ὅτε ὁ τελευταῖος προϋπολογισμὸς ἀνήγγειλε μετ' ἀσυνήθους παρρησίας ἔλλειμμα τεσσάρων καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίων, πρῶτον ἐγένετο ὅτι ἡ κρίσις ἦν ἐπὶ θύραις. Ἀόριστα ἄμα καὶ θετικὰ ψιθυρίσματα περὶ τῆς προσεγγίσεως αὐτῆς διεδίδοντο ἀνυποστόλως καὶ προσελάμβανον χαρακτῆρα γνώμης πολιτικῆς καὶ οἰκονομολογικῆς. Ἴσως θὰ διέφευγεν ἡ Πύλη τὸν ἄμεσον κίνδυνον, ἐὰν μὴ ἐξεῤῥήγνυτο ἡ ἐπανάστασις τῆς Ἐρζεγοβίνης· ἐξήντησεν ὅμως τοὺς πόρους αὐτῆς ἀναγκασθεῖσα νὰ ὑπλίσῃ καὶ

στεῖλῃ στρατὸν πολυάριθμον ἐκείσε καὶ προἰδοῦσα ὅτι μακρὸς θὰ παρηρηγετο χρόνος πρὶν ἀποκαταστῆ τελείως ἡ εἰρήνη. Τοιαύτην ἀστυρήν καὶ μακροχρόνιον δοκιμασίαν δὲν ὑφίσταται αἰσιῶς ἡ ἀκροσφαλεστάτη οἰκονομικὴ τῆς Τουρκίας κατάστασις. Σαφέστερον ἔτι προανήγγειλε τὴν καταστροφὴν ἢ εἰδήσις ὅτι ἔδωκεν ἡ Πύλη 18 τοῖς 100 πρὸς εὐρεσιν χρημάτων, δι' ὧν νὰ ἀποτίσῃ τοὺς προσεχεῖς τόκους εἰς τοὺς πιστωτὰς αὐτῆς. Τὴν ἐσχάτην παραίνεσιν ἔδωκεν αἱ ἀλλεπάλληλοι ἐκπτώσεις ἐν ταῖς τιμαῖς τῶν τουρκικῶν ὁμολογιῶν κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν, διότι οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει τραπέζιται ἔμαθον ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἀπόφασιν τῶν ὑπουργῶν, αἱ δὲ ἐργασίαι τῶν προδιέθεσαν τὰ πνεύματα εἰς ἣν ἡ Πύλη ἐμελέτα νὰ ἔλθῃ συνεννόησιν μετὰ τῶν δανειστῶν αὐτῆς. Τὰ αἴτια τοῦ δυστυχήματος εἶναι προφανέστατα. Ἐν πρώτοις τὸ σύστημα τῆς εἰσπράξεως τῶν φόρων εἶναι δαπανηρὸν ἄμα καὶ καταπιεστικόν· ἐν ᾧ δὲ ἀπογυμνοῦνται οἱ ὑπῆκοοι, ὀλίγιστα σχετικῶς χρήματα ἀποστέλλονται εἰς τὸ ταμεῖον. Τοσοῦτον φαῦλον εἶναι τὸ νῦν σύστημα, ὥστε ἀφόρητα ἐπιβάλλει βάρη εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀγροτῶν· ὀλίγας ἡμέρας λοιπὸν, πρὶν διακοπῇ ἢ Πύλη τὴν πληρωμὴν τῶν τόκων, ἐδέησε νὰ ποιῆσῃ εὐρείας παραχωρήσεις ὑπὸ τὴν φορολογικὴν ἔσοψιν. Ἐτερον ἀμηχανίας αἴτιον ὁμολογεῖται τὸ ὑπερβολικὸν ποσὸν τῆς βασιλικῆς ἐπιχορηγήσεως. Ὁ διατεινόμενος ὅτι ἡ ἐπιχορηγήσις τοῦ Σουλτάνου εἶναι ἡ μεγίστη τῶν εὐρωπαϊκῶν δὲν διατείνεται πολὺ. Κατ' ὄνομα μὲν δὲν ὑπερβαίνει τὰ 2,000,000, τουτέστιν εἶναι μικροτέρα τῆς ἑνδεκάτης μερίδος τῶν ἀναλωμάτων ὅλης τῆς αυτοκρατορίας. Ἀλλ' ὁ μὲν Σουλτάνος ἐμπορεῖ νὰ δαπανῆσῃ ὅσα βούλεται, οἱ δὲ ὑπουργοὶ καθῆκαν ἔχουσι νὰ εὐρίσκωσιν ὅσα ἂν ἐκεῖνος ἐκάστοτε ἀπαιτήσῃ. Ἡ θῆσις τῶν εἰναι τοιαύτη ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀντιλέγῃσιν. Ἐὰν μὴ ὑπάρχῃ τὸ ἀργύριον πρόχειρον ἐν τῷ ταμεῖῳ, πρέπει νὰ τὸ ζητήσωσιν ἄλλοθί που, δανείζονται δὲ ἐπανειλημμένως παρὰ τῶν ἐν Γαλατῶν τραπέζιτων ἐπὶ τόκοις ἀδροτάτοις. Τὰ

ἀπερισκέπτως δανεισθέντα χρήματα ἀπερισκέπτως καὶ σπαταλῶνται. Ἴσως ἡ σπατάλη σήμερον δὲν εἶναι τηλικαύτη, ἡλικία ἦν ἐπὶ τοῦ πρώην Σουλτάνου. Τῷ 1858 ὁ λόρδος Ρεδκλιφ, ἐρειδόμενος εἰς τὸ κῦρος τοῦρκου ὑπουργοῦ, ἔγραψε τῷ λόρδῳ Μαλμσεθουρῷ ὅτι ἐν μιᾷ ἔξαμηνίᾳ τὸ χρέος τὸ ἐπὶ τῆς βασιλικῆς ἐπιχορηγήσεως εἶχεν ἀύξηθῆ εἰς 3,000,000 λιρών. Ἡ νῦν σπατάλη, καὶ τηλικαύτη ἂν μὴ ὑποθεθῆ, εἶναι πάντοτε ἀπέραντος καὶ ἀόριστος. Λέγομεν δὲ ταῦτα παρρησιακῶς, διότι ἐνταῦθα ἠδύνατο νὰ γίνωσι κατ' ἐξοχὴν αἱ ἐλαττώσεις. Τὸ πᾶν σχεδὸν ἐκκρέμαται ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Σουλτάνου· ἐὰν δὲ μὴ τολμῶσιν οἱ ὑπουργοὶ νὰ τῷ εἴπωσι τὴν ἀλήθειαν, πρέπει νὰ ἀκούσῃ σπουδαίας συμβουλὰς παρὰ τῶν δυνάμεων, αἱ τινες ἀνέλθουσιν νὰ προστατεύωσιν τὸ κράτος του. Ἀλλὰ τὸ δεινότερον τῶν αἰτίων τοῦ κακοῦ εἶναι ἡ εὐκολία, μετ' ἧς συνειθισεν ἡ Πύλη νὰ δανείζηται ἀργύριον. Πρὸ τῶν κριμαϊκῶν αἱ δαπάναι τῆς ἦσαν σχετικῶς μικραὶ, διότι τότε ἤρκειτο εἰς εἶδος κυβερνήσεως, ὅπερ, καὶ λίαν φαῦλον ὄν ἦτο εὐθηνότατον. Οὐδεὶς ὀθωμανὸς ὑπουργὸς τότε ἐσκέπτετο περὶ δημοσίων ἔργων. Αἱ δαπάναι τῆς ἄστυνομίας ἦσαν οὐδαμναὶ ὡς ἡ ἄστυνομία αὐτή. Ὁ στρατὸς ἦτο εὐάριθμος, ἐτρέφετο κακῶς, ἐνεδύετο πενιχρῶς, ἐμισθοῦτο ἀτάκτως. Τὰ πολυτελῆ θωρηκτὰ σκάφη ἐπεφυλάσσοντο εἰς τὸ μέλλον. Ὁσάκις ὑπῆρχεν ἀνάγκη χρημάτων, ἡλαττοῦτο ἡ τιμὴ τοῦ νομίσματος καὶ ἐξεδίδοτο χαρτονομίσμα ἀμετάτρεπτον. Ἡ σμικρότης αὐτῆ τῶν προσόδων ἀνέστειλε τὴν ὑπερβολικὴν δαπάνην τοῦ παλατίου. Τὰ πάντα ὅμως ἡλλάξαν, ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου. Ὅτε ἡ Τουρκία κατετάχθη εἰς τὴν χορείαν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν αἱ μεγάλαι δυνάμεις τὴν ἐνεθάρρυναν νὰ ἀναπτύξῃ τοὺς πόρους αὐτῆς, ἢ δὲ Πύλη τελευταῖον ἐνόησεν ὅτι ἡ συνολογίαις δανείων ἦτο πολλῶ εὐκολώτερα τῆς εἰσπράξεως φόρων. Ἐκτοτε ἠύξηθησαν ὀρμητικῶς αἱ δαπάναι, ὑπερπλέονασε δὲ ἡ σπατάλη αὐτῆς. Ἄμα ἐξαντληθέντος ἐνὸς δανείου, συνωμολογεῖτο ἕτερον· ἐν μιᾷ δὲ δωδεκαετίᾳ ἔδανείσθη τετράκις καὶ δεκάκις. Τῷ 1854

ἤτησεν ἡ Πύλη 3,000,000· τῷ 1865, 36,000,000· τῷ 1874, 40,000,000. Ἐν εἰκοσιν ἐνιαυτοῖς ἔδανείσθη 180 ἑκατομμύρια, ἔδαπάνησε δὲ τὸ ἥμισυ τῶν προσόδων τῆς πληρώουσα τοὺς δανειστάς. Ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος αὐτῆς εἶναι ἀκαλλιεργητόν, καὶ τὸ τεράστιον ἐκεῖνο ποσὸν δὲν θὰ ἐνέβαλε φόβους καὶ μερίμνας, ἐὰν ἔδαπανᾶτο ἐποφελῶς· ὀλιγίστη ὅμως τούτου μερὶς κατηναλώθη εἰς σιδηροδρόμους ἢ μεταλλεῖα. Ἐκαστὸν δάνειον ἐσπαταλήθη εἰς ναυπήγησιν θωρηκτῶν πλοίων, ἢ τινα εἶναι χείρονα ἢ ἄχρηστα. Ἡ Πύλη, ἐν λόγῳ, ἐκ συστήματος ἐξῆσε δαπανῶσα ὑπεράνω τῶν πόρων καὶ τῶν δυνάμεων αὐτῆς, διότι πανταχοῦ ἔδανείσθη ὅπως κορέσῃ τὴν ὀρμὴν τῆς ὑπερβολῆς, καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον ἔδανείσθη ὅπως ἀποτίσῃ

τόκους δανείων προγενεστέρων. Τὰ δάνεια ἐδίδοντο ἐπὶ ἀδροτάτοις τόκοις, οὕτως ὥστε ἐλάμβανεν ἡ Πύλη πάντοτε ὀλιγώτερα παρ' ὅσα ὑπισχνεῖτο νὰ πληρώσῃ. Ἀλλ' ὅπως ἂν ἔλαβε πάμπολλα, τὰ δὲ πλεῖστα τούτων φαίνονται οὐδαμῶς, ὡσανεὶ εἶχον ῥιφθῆ εἰς τὴν θάλασσαν. Τώρα ὅμως ἔλαβε μέτρον ὅπερ πρέπει νὰ θέσῃ τέρμα, εἰ μὴ εἰς τὴν σπατάλην, τοῦλάχιστον εἰς τὸν ἀπερίσκεπτον τρόπον τοῦ δανείζεσθαι. Οἱ ὑπουργοὶ ἐπαγγέλλονται ὅτι ἐντὸς πέντε ἐτῶν θὰ κανονίσωσι τὰ οἰκονομικὰ. Ἄν θὰ ἐπιτύχωσι, περὶ τούτου οὐδὲν δυνάμεθα νὰ προείπωμεν ἀπὸ τοῦδε. Ἡ πλουσιωτάτη χώρα τῶν εἶναι ἀκαλλιεργήτος· οἱ πόροι τῆς δὲν ἐξεμεταλλεύθησαν· δύναται δὲ νὰ περιστείλωσιν οὐ μικρὸν τὰ ἀναλώματα.

Δυνατὸς μεταῤῥυθμιστὴς θὰ κατώρθου πολλὰ, ἐὰν προεκάλει βοήθην τὴν εὐρωπαϊκὴν ἰκανότητα καὶ τιμιότητα. Ἐὰν ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ ἐμπορεῖ νὰ ἐλπίσῃ εἰς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος, καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ ἐν ταῖς ἀνωτάταις σφαίραις ἀπογῶσα αὐταπάρνησις πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ δυσχεροῦς ἔργου, ταῦτα εἶναι ζητήματα, ὧν δὲν ἐπιχειροῦμεν τὴν ἐπίλυσιν. Αἴτιον δεινῶν φόβων οὐδὲν ὑπάρχει· ἀπερίσκεπτος ὅμως θὰ ἦτο ὁ διίσχυριζόμενος ὅτι πολλὰ ὑπάρχουσι στοιχεῖα ἐνθαῤῥύνσεως· ἡμεῖς τοῦτο μόνον λέγομεν ὅτι τὸ μέλλον τῶν Τούρκων ἐναπόκειται ἀπὸ τοῦδε εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν χεῖρας.

[Ἐκ τοῦ « Χρόνου ».]

ΠΕΡΙΟΔΙΑ

ΤΟΥ

ΔΗΜΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΛΙΔΟΥ

Εἰς τὴν ΕΛΛΑΔΑ.

Κατὰ τὰ ἔτη 1797 καὶ 1798.

Δῆμος ὁ Στεφανόπολις, εἰς τῶν ἀπογόνων τῶν Μανιατῶν ἐκείνων, αἰτινες, φεύγοντες τὴν τυραννίαν τῶν Τούρκων, ἀπεδήμησαν τελευταῖος τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος εἰς τὴν Κορσικὴν, ἦτο χειρουργὸς τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν πρώτην γαλλικὴν ἐπανάστασιν, καὶ διετέλεσε σπουδάζων καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον τὴν βοτανικὴν καὶ μάλιστα τὴν φύσιν τῶν ἐναλίω φυτῶν. Πρῶτος δ' αὐτὸς ἀποκατέστησεν ὡς γνωστὸν κοινὰς τὰς θεραπευτικὰς ἀνθελμιντικὰς ἀρετὰς τοῦ λεγομένου ἐλμινθογόρου (mousse de Corse) φύκος ἀγνώστου μέχρι τότε τοῖς ἰατροῖς, καὶ ἐξεύρε τὴν ιδιότητα, ἣν ἔχει ὁ φλοιὸς τῆς δρυὸς τοῦ χρωματίζεῖν διὰ λαμπροῦ χρώματος μελαίνᾳ τὰ ὑφάσματα, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ βαφεῖς μετεχειρίζοντο πρὸς τοῦτο τὰς κηκίδας, αἰτινες ὑπολείπονται μεγάλως τοῦ φλοιοῦ τῆς δρυὸς

κατὰ τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν διάρκειαν τοῦ δι' αὐτῶν ποριζομένου μελανοῦ χρώματος.

Ὅτε αἱ Ἴόνιοι νῆσοι προσηρτήθησαν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, ἥτις ἦδη δις ἐστεφάνωσε τὸν Δῆμον ἕνεκα τῶν σπουδαιωτάτων ἐπιστημονικῶν καὶ βιομηχανικῶν αὐτοῦ ἀνακαλύψεων, ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν ἐντολήν τοῦ νὰ περιέλθῃ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀδριατικῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἐπιστημονικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας.

Ὁ Ἕλληνας χειρουργὸς καὶ φυσιοδίφης ἀπῆλθε μετ' ἐνὸς τῶν φίλων τῆ 2α τοῦ φλωριάλ τοῦ 5ου ἔτους τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας, ἀποφέρον τὰς ἐξῆς συστατικὰς ἐπιστολάς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ ἐν Παρισίοις πρέσβεως τῆς Βενετίας.

№ 292.

LIBERTÉ. — ÉGALITÉ.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE.

AU NOM DE LA NATION.

A tous officiers civils et militaires chargés de maintenir l'ordre dans les

différents départements de la France, et de faire respecter le nom français chez l'étranger, laissez passer librement le citoyen *Dimo Stephanopoli*, Corse, natif de l'île de Corse, département d' , âgé de 68 ans, taille de cinq pieds un pouce, cheveux et sourcils châtain gris, yeux gris, front chauve, nez gros, bouche moyenne, menton rond, visage ovale, allant d'abord en Italie, accompagné de trois personnes, et s'embarquant ensuite pour parcourir les côtes et les îles d'une partie de la Méditerranée, afin de découvrir les lieux où pourraient se trouver des plantes marines médicinales, sans donner ni souffrir aucun empêchement.

Le présent passe-port est valable pour une décade seulement, pour sortir du territoire de la République, en exportant le numéraire nécessaire pour les frais de son voyage.

Donné à Paris, le vingt-trois ventôse, l'an cinquième de la République, une et indivisible.

Signature du porteur du passe-port.	Le Ministre des relations extérieures,
DIMO STEPHANOPOULI.	CH. DELACROIX.
Gratuit.	Par le Ministre,
	F. GUIRAUDET, Secrétaire général.

Noi ALVISE QUERINI, per la serenissima Republica di Venezia, nobile presso la Republica Francese.

Partendo da questa capitale per trasferirsi lungo le coste del mar Adriatico, e dell' isole soggette al veneto dominio, il cittadino Dimo Stephanopoli, antico chirurgo-maggiore delle truppe francese, e naturalista celeberrimo, incaricato dal governo francese della ricerca d'alcune piante, che in quelle rive nascono, l'accompagnamo con le presenti nostre, pregando li ministri dei principi, per li stati de' quali dovrà passare, e li rappresentanti della serenissima Republica a non promettere, che li venga recato alcuno impedimento, molestia, o ritardo nel viaggio; ma anzi prestato ajuto, e favore, acciò arrivar possa felicemente ove desidera; sicuri di farci cosa grata e di riportarne da noi alle occasioni una perfetta corrispondanza.

Parigi, ... nel marzo 1797.

ALVISE QUERINI,
Nobile della Republica Venezia presso
la Republica Francese.
Per la legazion, segretario LIO.

Φθάσας εἰς Λιβούρνον ἐκ Τουλώνας, ὁ Δῆμος ἐπεμφεν εἰς τὴν Κορσικὴν τὸν συνδοιπόρον αὐτοῦ Γαλλόν, ὅπως παραλάβῃ ἐκεῖθεν τρεῖς τῶν ἀνεψιῶν αὐτοῦ, οἵτινες ἦλθον μετὰ δεκατρεῖς ἡμέρας. Ἦσαν δὲ οὗτοι ὁ Ἰωάννης, ὁ Μιχαῆλος καὶ ὁ Νικόλαος, πάντες Στεφανοπολίτες.

Κατὰ τὴν ἐν Λιβούρνῃ σύντομον αὐτῶν διαμονὴν οἱ Στεφανοπολίτες ἐγένοντο μάρτυρες τοῦ φανατισμοῦ τῶν παπῶν, οἵτινες, ἀποστερηθέντες τότε τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου, ἐξεμάνησαν πρὸς πάσας τὰς ἐκκλησίας, αἵτινες δὲν ἀνιχνίζον τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν ὑπεροχὴν, καὶ ἐξηρέθισαν διὰ τῶν ἱερέων τὸν λαὸν τῆς πόλεως ταύτης τοιοῦτοτρόπως πρὸς τοὺς ἀλλοθόξους, ὥστε κατέστρεψαν πάντας τοὺς ναοὺς τῶν λεγομένων σχισματικῶν, μάλιστα δὲ τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες, λέγει ὁ Στεφανόπολις, « μάλιστα πάντων τῶν ξένων συνεβλήθησαν εἰς τὴν ἐμπορικὴν εὐτυχίαν τῆς πόλεως ταύτης. » Ἀλλὰ χάριν τοῦ προξένου τῆς Ρωσσίας καὶ τῶν ἐν Λιβούρνῃ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Vaubois γαλλικῶν στρατευμάτων ὁ καταδιωγμὸς τῶν Ἑλλήνων κατέπαυσε, καὶ ὁ Δῆμος ἠδυνήθη νὰ ἀπέλθῃ τῇ 30ῇ τοῦ φλωρεάλ μετὰ τῶν τεσσαρῶν αὐτοῦ ὀπαδῶν εἰς Βενετίαν.

Ἡ ὄψις τῆς πόλεως ταύτης μετεβλήθη μεγάλως ἐκ τῆς κατοχῆς τῶν Γάλλων, οἵτινες ἀπέδωξαν ὑπὲρ τὰς δέκα χιλιάδας κρηφῶν καὶ δεσμοφυλάκων Σκλαβῶνων, καὶ κατήργησαν τὴν ἀποτρόπαιον ἀρχὴν τῶν δογῶν, τῆς ἀριστοκρατικῆς γερουσίας καὶ τοῦ συμβουλίου τῶν δέκα, ὅπερ ἐσφετερίσατο τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου τῶν πολιτῶν, καὶ ἐπλήρου τὰς φυλακὰς τῆς Βενετίας πλήθους ἀθῶων πολιτῶν ταλαιπωρουμένων ἀδικίαις, συσσωρευμένων φύρδην μίθην ἐν καθύργροις ὑπογείαις καὶ ἀναμενόντων μάτην ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὴν ὥραν τῆς ἀνακρίσεως, ὅπως μάθωσι τί τὸ ἐγκλημα, ὅπερ κατηγοροῦνται. Ἀντὶ δὲ τῆς αἰσχρᾶς ἐκείνης τυραννίας κατεστάθη ἤδη ἐν Βενετίᾳ φιλελεύθερος καὶ φιλόκλιτος δημοτικὴ ἀρχή, ὑφ' ἣν ἀνέπνεον οἱ ταλαιπώροι πολῖται, καὶ μάλιστα αἱ μυριάδες τῶν ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπολυθέντων δεσμοτῶν.

Ἐν Βενετίᾳ οἱ Ἕλληνες παροῦνται παρεστάθησαν εἰς τὸν Γάλλον πρέσβυν, ὅστις, ἀναγκοῦς τὴν συστατικὴν ἐπιστολὴν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας, παρέσχεν αὐτοῖς προθύμως πᾶσαν βοήθειαν, ὅπως μεταβῶσι εἰς Σεββένικον, πόλιν τῆς Δαλματίας, ὅθεν ὁ Δῆμος προϋτίθετο νὰ σπουδάσῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον κατὰ σχολὴν τὰς ἀκτὰς αὐτῆς καὶ τὰς παρακειμένας δαλματικὰς νήσους ὑπὸ βοτανικὴν ἐποψίν.

Τῇ ἐπαύριον τῆς ἐκ Βενετίας ἀναχωρήσεως αὐτῶν οἱ ὀδοιπόροι, ἐπιβαίνοντες πλοίου δαλματικοῦ, ἔφθασαν περὶ μεσημβρίαν παρὰ τὴν πόλιν Rovigno· ἀλλὰ, καταδιωχθέντες ὑπὸ τινος πειρατικοῦ σλαβωνικοῦ πλοίου, κατέφυγον ὀπισθεν τῶν βράχων ἐρήμου τινὸς ἀκτῆς, ὅπου διευνυκτέρευσαν.

Τῇ πρωτῇ εἶδον ὅτι ἦσαν πλησίον μικρᾶς τινος ἐρήμου νήσου, ἐν ᾗ δὲν ὑπῆρχεν ἢ μοναστήριον τι τῶν λεγομένων μοναχῶν Récollets.

Πρὸς τὴν θέαν τοῦ μοναστηρίου τούτου ὁ πλοίαρχος ἐφρίξε, καὶ ἤρξατο νὰ καταράται ἀπειλῶν αὐτὸ διὰ τῶν πυγμῶν. Πρὸς δὲ τοὺς Ἕλληνας ὀδοιπόρους ἐρωτώντας αὐτὸν διὰ τί φρίττει καὶ βλασφημεῖ, — Ἐνταῦθα, λέγει, βλέπετε καταγῶγιον τιγρίων μᾶλλον ἢ μοναχῶν, ἢ μάλιστα Σαρδαναπαλίων ἀνθρωποφάγων, ἐξ ὧν ἐκινδύνεσα περὶ τῆς ζωῆς. Πρὸ τινῶν ἐτῶν, πλέον ἐκ Βενετίας εἰς Ζάραν, ἠναγ-

κάσθη ἕνεκα τοῦ χειμῶνος νὰ καταφύγῃ παρ' αὐτὴν ταύτην τὴν νήσον. Ἦτο Κυριακὴ, οἱ δὲ ναῦται καὶ ἐπιβάται τοῦ πλοίου μου ἠθέλησαν νὰ ἀκούσωσι τὴν λειτουργίαν. Ἐπορευθῆμεν ἄρα πάντες εἰς τὸ μοναστήριον. Μετὰ τὴν λειτουργίαν ὁ ἡγούμενος προσεκάλεσεν ἡμᾶς νὰ συμμετάσχωμεν τοῦ γεύματος. Μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ πλοίου μου ἦτο καὶ νεῖνις τις Βενετὴ δεκαοκτὼ ἐτῶν, ὠραιότατη καὶ σεμνοτάτη. Ἀλλὰ νεαρὰ καὶ ὠραία γυνὴ οὐδέποτε δειπνεῖ ἀτιμωρικῶς παρὰ τοῖς καθολικῶς μοναχοῖς. Καὶ ἡ Μαρία ἔλαθε σκληρὰν τούτου πείραν. Ἐπειδὴ ἄμα ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ ἡγούμενος ἀνυπόμονος ἵνα δράζηται τῆς παρεμπεισοῦς ταύτης λείας, — Γνωρίζεις, κύριε πλοίαρχε, μοὶ λέγει, λαμβάνων με κατὰ μόνας, τίς ἡ γυνὴ αὕτη; — Εἶναι ἐκ Βενετίας, ἀποκρίνομαι, καὶ πορεύεται εἰς Ζάραν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν γονέων της. — Χὰ, χα, χα! Τῶν γονέων της! Σὰς ἀπατᾷ ἡ ἀθλία. Ἡμεῖς γνωρίζομεν ἐδῶ ὅτι ἀφῆκε τὸν ἄνδρα της ὅπως μεταβῇ εἰς Ζάραν καὶ δοθῇ εἰς πορνεῖαν. — Τί λέγεις ἐπίσκοπέ μου! Ἄλλ' ἡ νεῖνις εἶναι ἀθῶα ὡς ἄγγελος. — Σοὶ λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ἄν δὲ χθὲς ὑπέστητε σοφοροτάτην τρικυμίαν καὶ ἐκινδυνεύσατε νὰ πνιγῆτε, μάθετε ὅτι αὕτη εἶναι αἰτία, καὶ εὐχαριστήσατε τὴν Πρόνοιαν, ἣτις ὠδήγησεν ἡμᾶς εἰς τόπον ἄγιον, ἐν ᾧ δύνασθε νὰ ἀπαλλαγθῆτε τῆς ὀλεθρίας ταύτης μάστιγος. Ἡ Μαρία πρέπει νὰ μένῃ ἐν τῷ μοναστηρίῳ. Διὰ δὲ τῶν ἐξορκισμῶν, τῶν προσευχῶν καὶ τοῦ παραδείγματος ἡμῶν θὰ πειραθῶμεν νὰ ἐπαναγάγωμεν αὐτὴν ἐπὶ τὴν εὐθείαν ὁδὸν καὶ τὴν ἀρετὴν. — Ἄλλ' ἄγε ἡγούμενε, ἐγὼ ἀνεδέχθην, καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὀδηγήσω ὑπ' εὐθύνην μου τὴν νεανίδα εἰς Ζάραν. Οἱ γονεῖς μοὶ ἐνεπιστεύθησαν αὐτὴν. — Ἄθλιε, σὲ ἠπάτησαν. Μάθε δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν παρέλαβες αὐτὴν ἀμαρτάνεις θανασίμως, ὑποθάλλων τὸ ἀμάρτημα. Ἐστω λοιπόν! Σοὶ τὸ πρῶτον λέγω. Οὐδέποτε θὰ φθάσῃς μετ' αὐτῆς εἰς Ζάραν. Οἱ ἄνεμοι, ἡ βροχὴ, ὁ κεραυνὸς θὰ σε καταποντίσωσι καὶ δὲν θὰ ἐξέλθῃς τῆς θαλάσσης, εἰ μὴ ὅπως μεταβῆς εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ τῆς κολάσεως. Ἄλλ' ὄχι! ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τολμήσῃς νὰ πράξῃς τὴν ἄφρονα ταύτην ἀμαρτίαν. — Ἐδέχθης, λέγεις, αὐτὴν ὑπ' εὐθύνην σου! Ἀμέ-

λει περὶ τούτου παντελῶς. — Διότι ἐγὼ θὰ σοὶ δώσω πρὸς τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ζάρας, τὸν ἀδελφόν μου, ἐπιστολὴν, ἣτις μέλλει νὰ σε ἀπαλλάξῃ πάσης ἀνιχνῆς καταδιώξεως. Ἐν ὀνόματι λοιπὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς τιμῆς σοὶ ἐπιτάττω νὰ ἀφήσῃς ἐδῶ τὴν νεανίδα ταύτην.

Βλέπων τὴν ἀκράδαντον αὐτοῦ ἐπιμονὴν, ὑπήκουσα καὶ παρέδωκα εἰς τινὰ καλόγηρον τὸ κιβώτιον τῆς νεανίδος, ἣτις, μαθοῦσα τὰς συκοφαντίας καὶ τὴν πρόθεσιν τοῦ ἡγουμένου, ἤρξατο νὰ κραυγάζῃ καὶ νὰ ὀδύρηται ἐλεεινῶς. Ὁ ἡγούμενος προσηνέχθη πρὸς αὐτὴν τὸ πρῶτον προσηνῶς καὶ πρᾶως. Καὶ κατὰ μὲν τὴν πρώτην ἡμέραν ὠμίλησεν αὐτῇ περὶ τοῦ οὐρανοῦ, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν περὶ τῶν ἐγκοσμίων κινδύνων. Τῇ τρίτῃ περὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἀπομονώσεως πλεονεκτημάτων, τῇ δὲ τετάρτῃ τέλος περὶ τῆς εὐδαιμονίας ἧς ἐμελλε νὰ ἀπολαύσῃ, ἂν ἤθελε νὰ νυμφευθῇ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἦτοι αὐτὸν τὸν ἡγούμενον, εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄλλ' ἡ μὲν Μαρία ἀποβάλλει τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην, ὁ δὲ ἡγούμενος ἐπιμένει, μεταχειρίζεται παντοίας πανουργίας, θωπείας, δῶρα, ἀπειλὰς· πλὴν ματαίως. Τότε ὁ σάτυρος οὗτος ἐξοργισθεὶς, κλείει αὐτὴν εἰς τινὰ ὑπόγειον φυλακὴν. Ἐκεῖ κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ ἡ μάστιξ κατασχίζει ἀπηνῶς τὸ σῶμα τῆς νεανίδος, ὅπερ μεταβάλλεται μετ' οὐ πολὺ εἰς μίαν πληγὴν. Τὸ θηρίον ἐπιμένει καὶ τολμᾷ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς προτάσεις του. — Ἄφες με ἤσυγον, λέγει αὐτῇ ἡ ταλαιπώρος νεῖνις, ἢ ἀποβόρῃσον μᾶλλον εὐθὺς ὄλον μου τὸ αἷμα, ὅπως ἀπαλλαγθῶ τὴν ταχίστην τῆς οἰκτρᾶς ταύτης καταστάσεως.

Τότε ὁ ἡγούμενος, ἐκμανθὺς ὑπ' ὀργῆς γενόμενος, προστάττει δύο μοναχοὺς νὰ βίψωσιν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν. Οὗτοι δὲ ὑπακούουσιν. Ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπιτελοῦσι τὴν ἀπάνθρωπον προσταγὴν, φθάνει πλοῖόν τι, οὗτινος τὸ πλήρωμα, κατιδὼν τὰ γενόμενα, προσδραμὸν, σώζει τὴν πνιγομένην νεανίδα, δίδωκε τοὺς ἀπάνθρωπος μοναχοὺς, καὶ ἀποκαλύπτει τὰ αἵσχη τοῦ μοναστηρίου.

« Ὀκτὼ τῶν μοναχῶν καταδικάσθησαν νὰ καθῶσι ζῶντες, οἱ μὲν τέσσαρες ἐπὶ τοῦ τόπου, ἐνθα ἐτελέσθη τὸ ἐγκλημα, οἱ δὲ λοιποὶ ἐν Ζάρα. Ἄλλ' ὁ μάλιστα ἢ ὁ μόνος ἐνοχὸς ἦτο ὁ ἡγούμενος. Φεῦ τοῦ

κακούργου! Ἡ ἐπιστολή, ἣν με ἐπεφόρτισε νὰ κομίσω εἰς τὸν ἀδελφόν μου, ἀντὶ νὰ με ἀπαλλάξῃ, ὡς μοὶ ὑπέσχετο, πάσης εὐθύνης, περιεῖχε τὴν καταδικὴν μου. Ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ ἐδήλου εἰς τὸν ἀδελφόν μου ὅτι ἐγὼ ἤμην δῆθεν ὁ γνωστὸς ἄρπαξ νεανιδῶς τινος, ἦν ἐξηπάτησα, καὶ ἦν ἐφυλάξεν ἐν τῷ μοναστηρίῳ ὅπως σώσῃ αὐτὴν ἐκ τῆς ἀκολασίας, καὶ ἀποπέμψῃ πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτῆς. — Ἄλλ' ὁ ἐπίσκοπος, εἰ καὶ ἐγνωρίζε καλλίστα τὸν ἀδελφόν μου, καὶ ἤξευρε μέχρι τίνος βαθμοῦ ἔπρεπε νὰ πιστεύσῃ τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα, οὐδὲν ἤττον ἄμ' ἀφιχθέντα με συνέλαβε, μ' ἐφυλάκισε, καὶ μόνον διὰ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ Γάλλου προξένου ἀφέθη ἐν εὐθέρῳ ἀπαλλαγθεὶς τῆς κατηγορίας. »

« Ἄμα ὁ πλοίαρχος, λέγει ὁ Δῆμος, ἐπεράτωσε τὴν διήγησιν αὐτοῦ, καὶ δύο καλόγηροι αὐτοῦ τούτου τοῦ μοναστηρίου, ἐλθόντες ἐπιβιβάζονται πορευόμενοι εἰς Σεββένικον. Ὀμοιάζον μᾶλλον πρὸς ἐρινύνας ἢ πρὸς ἀνθρώπους. Εἰς μάλιστα τούτων εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς αἰμοχαρεῖς τὸ δὲ στόμα ἰσόλον. Ἀπερχόμεθα, τοῦ δὲ λόγου περὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ νικῶν τῶν Γάλλων καὶ τῆς κατορηγῆσεως τῆς παπικῆς ἐξουσίας βένετος, οἱ καλόγηροι ἐξάνιστανται καὶ ἐκτραχηλίζονται κατὰ τῶν Γάλλων εἰς ὕβρεις ἀπερπεστάτας. Αἰαλοῦσι δὲ μετὰ τὸσαύτης ἀθυροστομίας καὶ λύσσης, ὥστε οἱ ἀνεψιοὶ τοῦ Δήμου, ἐξοργισθέντες βεβαίως ἐβρίψαν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ἀνευ τῆς μεσολαβήσεως ἐκείνου καὶ τοῦ πλοίαρχου, οἵτινες παρέστησαν αὐτοῖς τὸν ἐκ τῆς τοιαύτης πράξεως κίνδυνον ἀπαντος τοῦ πληρώματος. Εὐκατῶν ὅμως ἦτο ἂν ἐξετέλουν τὸ βούλευμα αὐτῶν ἐκεῖνο! Ἐπειδὴ ἀνευ αὐτῶν ὁ Γάλλος προξένος τοῦ Σεββένικου καὶ μυρία ἄλλα θύματα θὰ ἔζων ἀκόμη. Ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ μνητευσθῆται τότε τὰ ἀδελφοκτόνα αὐτῶν βουλεύματα; »

Μετὰ πλοῦν τριῶν ἡμερῶν οἱ ὀδοιπόροι ἔφθασαν εἰς Σεββένικον. Ὁ πλοίαρχος ἀπηγόρευεν αὐτοῖς νὰ ἐξέλθωσιν, ἐκόμισε πρὸς τὸν προξένον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν, καὶ ἐπανῆλθεν ἀγγέλλων τῷ Δήμῳ, ὅτι ἂν μὴ ἐπιθυμῇ νὰ κατακρεουργηθῇ ἀνάγκη νὰ κρυβῆ καὶ ἀπέλθῃ τὴν ταχίστην. Ἐπειδὴ οἱ Σκλα-

βῶνοι, ἐκδιωχθέντες τῆς Βενετίας ὑπὸ τῶν Γάλλων μύριοι τὸν ἀριθμὸν, ἔφθασαν εἰς τὴν πόλιν ταύτην μακινώδεις, καὶ ἐξεγείρουσι τὸν λαὸν κατὰ παντὸς Γάλλου. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Ἕλληνες ὀδοιπόροι, οἵτινες, κατακοῦντες τὴν Κορσικὴν, ἐνομιζοντο Γάλλοι, ἔσπευσαν νὰ ἀποπλεύσωσιν ἐκεῖθεν. Καὶ ἐπραξάν ἄριστα. Ἐπειδὴ ἄμα ἔφθασαν εἰς Καβόσεστον ἔμαθον ὅτι ὁ ἀτυχὴς προξένος τῆς Γαλλίας ἐν Σεββένικῳ ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν Σκλαβῶνων, ἡ δὲ οἰκία αὐτοῦ ἐληλατήθη, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ κατέφυγεν εἰς Μεδιόλανα πρὸς τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην, ὅστις προσηνέχθη πρὸς αὐτὸν ὡς πατῆρ.

Γ'.

Τὸ Κοβόσεστον, ὅπου οἱ Ἕλληνες ὀδοιπόροι ἔφθασαν τὴν ἡμέραν τῆς Πεντακοστῆς, ἦτο τότε λιμὴν σχεδὸν ἔρημος καὶ πλήρης ὑφάλων καὶ σπιλάδων, γειτνιάζων πρὸς τινὰ ὀμώνυμον αὐτῷ κόμην. — Ὁ πλοίαρχος ἀποβάς, ἐπορεύετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅτε προσεβλήθη ἀίφνης ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων μαινομένων, μεμφομένων αὐτῷ τὴν μεταφορὰν Γάλλων, οἵτινες τὸσαῦτα διεπραξάντο ἐν Βενετίᾳ κακὰ. Εὐτυχῶς ἤρξατο ἡ λειτουργία καὶ ὁ πλοίαρχος ἀπολογούμενος εἰσέρχεται μετ' αὐτῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξῷ, προσποιηθεὶς ὅτι πορεύεται πρὸς φυσικὴν τινὰ χρεῖαν, ἐξέρχεται τῆς ἐκκλησίας, σπεύδει πρὸς τὸ πλοῖον, ἀναπίπτει τὰ ἱστία καὶ ἀποπλέει τὴν ταχίστην μετὰ τῶν ἐπιβατῶν. Μετὰ τὴν λειτουργίαν οἱ ἐν τῷ πλοίῳ, παραπλέοντες τὰς ἀκτὰς, εἶδον συνηθροισμένον ἐπὶ τινος λόφου πλῆθος ἐνόπλων ἐπαπειλούντων αὐτοὺς ἀνθρώπων. — Ἦσαν δὲ οὗτοι αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες προσέβαλον τὸν πλοίαρχον πορευόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Οἱ ἄνεμοι, τὰ κύματα, τὰ πάντα ἦσαν αὐτοῖς ἐναντία, καὶ ἐκινδύνευσαν νὰ ναυαγήσωσι παρὰ τὸν λιμένα. Ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς ἡμέρας ἐκείνης μέχρι τῆς ἐπαύριον ἐπληρώθησαν βίπτωζόμενοι τῆδε κάκεισε ἐν τῷ μεσῷ φρικώδους σκότους καὶ σφοδρᾶς τρικυμίας, μέχρις οὗ ὁ ἄνεμος, ὠθὼν ἀδιαλείπτως πρὸς τὴν ξηρὰν, ἐβρίψεν αὐτοὺς τέλος εἰς τὸν λιμένα τῆς βενετικῆς πόλεως Λεζίνιας, ἐνθα ἠναγνάσθησαν νὰ ἀγκυροβολήσωσιν ἄκοντες, ἡξεί-

ροντες οτι νεοι ανεμενον αυτους κινδουνοι.

Λεζινα ειναι η πρωτεύουσα της ομω-
νύμου νήσου της Αδριατικής, ητις κατὰ
τὸν Στραβωνα κατοικήθη τὸ παλαιὺν ὑπὸ
ἀποικίας Παρίων, ἐξ ὧν ὠνομάσθη Παρία.
Οἱ ὁδοιπόροι διενυκτέρευσαν ἀγωνιῶντες
ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἐπειδὴ ἤξευρον ὅτι ἐν
τῇ πόλει ταύτῃ δὲν ὑπῆρχε Γάλλος πρόξε-
νος, δυνάμενος νὰ προστατεύσῃ αὐτούς.
Διέμειναν δὲ ἐν τῷ πλοίῳ μέχρις οὗ ὁ
πλοίαρχος, ἐξεληθὼν πρὸς ἀγορὰν τροφί-
μων, ἤγγειλεν αὐτοῖς ὅτι ὁ λαὸς τῆς
πόλεως ἦτο ἡσυχος. « Ἀλλὰ, προσέθηκε,
σπεύσατε νὰ εὑρητε κατοικίαν τινὰ ἐν τῇ
πόλει ὅπως μὴ οἱ ἐν τοῖς ἐπερχομένοις
πλοίοις τυγχάνοντες Σκλαβῶνοι ἴδωσιν
ὑμᾶς. »

Οἱ ὁδοιπόροι ἐξῆλθον ἄρα ἀφόβως,
καὶ συνητήθησαν μετὰ δύο Ἑλλήνων,
κατοικούντων ἀπὸ πολλοῦ ἐν τῇ πόλει
ταύτῃ, οἵτινες ἐξέλεξαν αὐτοῖς κατοικίαν.
Καὶ κατὰ μὲν τὰς δύο πρώτας ἡμέρας
ἔζησαν ἡσυχῶς καὶ ἀσφαλῶς. Ἀλλὰ
κατὰ τὴν τρίτην ἔφθασαν δύο πλοῖα
πεφορτισμένα Σκλαβῶνων, οἵτινες, ἐκδιω-
χθέντες τῆς Βενετίας ὑπὸ τῶν Γάλλων,
διέδωκαν τὴν ψευδῆ ἀγγελίαν ὅτι δῆθεν
οἱ Γάλλοι, ἢ ὁ στρατὸς τοῦ Βουοναπάρ-
του, κατηδάρισαν τὴν Βενετίαν καὶ κατέ-
σφαξαν πάντας αὐτῆς τοὺς κατοίκους. Μα-
θόντες δὲ μετ' οὐ πολὺ ὅτι πέντε Γάλλοι
ἔφθασαν ἐκ Βενετίας, καὶ κατόκουν ἀπὸ
τινῶν ἡμερῶν ἐν τῇ πόλει, οἱ πλοίαρχοι
τῶν δύο τούτων πλοίων ἐξέερχονται εἰς
τὴν πλατείαν τῆς πόλεως, καὶ στέλλου-
σιν ἐξ Σκλαβῶνων εἰς τὴν κατοικίαν τῶν
Ἑλλήνων ὁδοιπόρων ὅπως τοὺς συλλάβωσι
καὶ ἀγάγωσιν εἰς αὐτούς. Οὗτοι δὲ, εὐρόντες
τὸν Δῆμον καθήμενον παρὰ τὴν θύραν,
συλλαμβάνουσι καὶ ἀπάγουσιν αὐτὸν
μόνον, μὴ προφθάσαντα νὰ πληροφορήσῃ
τοὺς συνοδοιπόρους αὐτοῦ, ὧν δύο ἦσαν
ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ φέρουσιν αὐτὸν εἰς τὴν
πλατείαν, ὅπου τὸ πλῆθος ἠύξανεν
ἀδιαλείπτως.

Οἱ δύο πλοίαρχοι ἐρωτῶσι τὸ ὄνομα
τοῦ Δήμου καὶ τὸ τῶν συνοδοιπόρων. —
Εἶμεθα Γάλλοι, ἀποκρίνεται ὑπερφάνως
ὁ Δῆμος. — Ποῦ εἶναι τὸ διαβατήριόν
σου; — Ἰδοῦ. Καὶ ἀρπάσαντες ἐκ τῶν
χειρῶν τοῦ Δήμου τὸ διαβατήριον καὶ
βεβαιωθέντες ὅτι ἀληθῶς προῦκειτο περὶ
πέντε Γάλλων, πορεύονται εἰς ἀναζήτησιν

τῶν λοιπῶν τεσσάρων. — Εὗρον δ' ἐν
τῷ οἴκῳ μόνον τὸν Μιχαῆλον καὶ τὸν
Γαλλόνην, οἵτινες ὑπέδεχθησαν αὐτούς
ιστάμενοι ἄνω τῆς κλίμακος μετὰ πι-
στολίων, θέλοντες ν' ἀποθάνωσι τοὺς ἀγχι-
στον ἀνδρείως καὶ ἐκδικούμενοι ἑαυτούς.
Ἀλλὰ, βλέποντες τὴν ἀτολίμειαν τῶν
Σκλαβῶνων, ἔκριναν φρονιμώτερον νὰ
παραλάβωσιν ὅ, τι πολῦτιμον εἶχον, καὶ
ἐκφυγῶσιν ἐκ τοῦ παραθύρου. Πηδῶντες
δὲ ἀπὸ κήπου εἰς κήπον κατέφυγον ὅπισθεν
δασέος τινὸς καλαμῶνος, ὅπου ἐκρύβησαν.
Μετ' ὀλίγον οἱ Σκλαβῶνοι ἀναβαίνουσι
ἐνοπλοὶ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀρπάζουσι τὰ
ἐφόδια τῶν ξένων, καὶ ἀπειλοῦσι νὰ
ἐμπρήσωσι τὴν πόλιν, ἂν μὴ εὗρωσιν
αὐτούς ἐν ἀκαρεῖ.

Ἐν τούτοις οἱ δύο φυγάδες διαποροῦν-
τες τί ποιητέον, ἀναμένουσι ἐν τῷ σκότει
τὰ ἀποθησόμενα, ὅτε βλέπουσι παρερχό-
μενον ἱερέα, πρὸς ὃν διηγοῦνται τὰ καθ'
αὐτούς, καὶ ὅστις, ὠφελούμενος ἀπὸ τοῦ
σκότους, παραλαμβάνει καὶ ἰδηγεῖ αὐτούς
ἐπὶ τι παρὰ τὴν πόλιν ἔρημον ὄρος, ὅπου
κρύπτονται. Παρ' αὐτοῦ ἔμαθον ὅτι ὁ νεώ-
τερος τῶν ἀνεψιῶν τοῦ Δήμου Νικόλαος
Στεφανόπολις, περιφερόμενος κατὰ τὴν
πόλιν, συνελήφθη μὲν ὑπὸ τῶν Σκλαβῶ-
νων, ἀλλὰ διεκφυγὼν ἐσώθη εἰς τὸν οἶκον
ἐνὸς τῶν προϋχόντων τῆς πόλεως· καὶ ὅτι
ὁ θεὸς αὐτῶν Δῆμος ἐφυλάσσειτο δέσμιος
ἐφ' ἐνὸς τῶν δύο σκλαβωνικῶν πλοίων.

Ὁ νέος Νικόλαος Στεφανόπολις ἔγραψε
τῇ ἐπαύριον πρὸς τὸν procuratore della
commune τὴν ἐξῆς σφοδρῶτα διμαρτυ-
ρήσιν, ἣν ἔπεμψε διὰ τινος χωρικοῦ.

« Πέντε Γάλλοι, παρεπιδημοῦντες ἐν
τῇ πόλει ταύτῃ, καταδιώκονται ἀνηλεῶς
ὑπὸ συμμορίας κακούργων. Εἰς τούτων
κατέχεται αἰχμαλώτος, οἱ δὲ λοιποὶ κρύ-
πτονται εἰς τὰ ὄρη ὅπως διεκφυγῶσι τὴν
λύσαν τῶν βαρβάρων τούτων δικωτῶν.

« Ὁ ὑπογεγραμμένος κοινοποιεῖ ὑμῖν
διὰ τοῦ παρόντος ὅτι, διμαρτυρούμενος
κατὰ τῆς βίας ταύτης τοῦ διεθνῆς
δικαίου, ἀπαιτεῖ ταχεῖαν βοήθειαν ὑπὲρ
ἑαυτοῦ καὶ ὑπὲρ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ὁπα-
δῶν, οἵτινες εἶναι ἔτι ἐλευθεροί, καὶ
ὑπὲρ τοῦ πέμπτου, ὅστις ἀπειλεῖται ὑπὸ
τῆς μαχαίρας τῶν ληστῶν.

« Μνησθητε δὲ ὅτι ὄντες Γάλλοι θὰ ἀπο-
θάνωσιν ὡς Γάλλοι. Ἀλλὰ γινώτε ὅτι τὸ
μέγα ἔθνος θὰ ἀπαιτήσῃ ἐκ τῶν κεφαλῶν

ἀντὶ μιᾶς. Ὁ δὲ Βουοναπάρτης, ἀρχι-
στράτηγος τοῦ ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν στρατοῦ,
ὁ συμπατριώτης ἡμῶν, ὅταν μάθη τὴν
ἀγγελίαν τοῦ θανάτου ἡμῶν, θὰ μεταβάλῃ
τὴν νῆσον καὶ τὴν πόλιν ταύτην εἰς ἔρημον,
ἐκδικούμενος τὸν θάνατον τῶν πέντε Γάλ-
λων, ἀφανίζων διὰ παντὸς καὶ αὐτὸ τὸ
ὄνομα τῆς Λεζίνας. Ὑπογεγραμμένος,
per se et per i cinque, Νικόλαος Στε-
φανόπολις. »

Δ'.

Ὁ Δῆμος, φυλακτόμενος δέσμιος ἐπὶ
τοῦ σκλαβωνικοῦ πλοίου, ἠγωνία περὶ τῆς
τύχης τῶν ἀνεψιῶν καὶ τοῦ φίλου αὐτοῦ,
καταρώμενος τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐπῆλθεν
αὐτὸν ἡ ἰδέα νὰ παραλάβῃ αὐτοὺς κοινω-
νοῦς τῆς περιουσίας, ὅτε βλέπει ἐπανερ-
χομένους εἰς τὸ πλοῖον τοὺς Σκλαβῶνους,
ἐξωργισμένους ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ τῆς πρὸς
σύλληψιν τῶν συνοδοιπόρων αὐτοῦ δευτέ-
ρας ἀποπειρας. — Γράψον, λέγει ὁ πλοίαρ-
χος πρὸς αὐτούς, νὰ ἔλθωσιν ἐδῶ, ἐὰν
θέλῃς νὰ σώσῃς αὐτούς. Τί φοβεῖσθε; μὴ
τὰ διαβατήριά σας δὲν εἶναι ἐν τάξει; —
Οἱ ἀνεψιοί μου, ἀποκρίνεται αὐτῷ ὁ Δῆμος,
ἔφυγον, μαθόντες τὴν σύλληψίν μου.
Ἄγνοῶ δὲ ποῦ κρύπτονται. Ἀλλὰ νομί-
ζεις ὅτι, καὶ ἂν ἐγνῶρίζον, ἤθελον ἀπο-
καλύψει τὸ καταφύγιον αὐτῶν; — Τού-
των οὕτως ἐχόντων, ἀποκρίνεται ὁ πλοίαρ-
χος, προτιθέμεθα νὰ βιάσωμεν ἐκ παντὸς
τρόπου τοὺς κατοίκους τῆς Λεζίνας νὰ
παραδώσωσιν ἡμῖν τοὺς τεσσαράς φυ-
γάδας.

Καὶ ἀληθῶς τῇ ἐπαύριον εἰς τῶν πλοι-
άρχων, παραλαβὼν εἴκοσι ἐνόπλους ναύ-
τας, ἐπορεύθη πρὸς τὸν ἐπίσκοπον τῆς
πόλεως, ζητῶν παρ' αὐτοῦ τοὺς ξένους
Γάλλους. Ἀλλ' ὁ ἐπίσκοπος, θέλων νὰ
σώσῃ τοὺς κινδυνεύοντας Ἑλληνας, διε-
βουλόλησεν αὐτούς, ὑποσχόμενος ἵνα κρα-
τήσῃ τοὺς αἰχμαλώτους ἐν τῇ ἐπισκοπικῇ
οἰκίᾳ μέχρις οὗ ἀποδειχθῇ ἡ ἀληθῆς
αὐτῶν πατρις.

Περὶ μεσημβρίαν ἔρχεται πρὸς τὸν
Δῆμον ὁ οἰκονόμος τοῦ ἐπισκόπου μετὰ
πέντε Σκλαβῶνων, καὶ ἀγγέλλει αὐτῷ
ὅτι ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν ἐπίσκοπον.
Ὁ Δῆμος ὑπακούει· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐτοιμάζεται
νὰ καταβῇ, εἰς τῶν κακούργων, θέτων τὸ
πιστόλιον ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ, ἀφαιρεῖ

πάντα ὅσα ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ χρήματα,
ἔξ κυλίνδρους περιέχοντας φλωρία Βενε-
τικὰ, ἀπειλῶν αὐτῷ θάνατον, ἐὰν ἀπο-
καλύψῃ τούτο εἰς τὸν ἐπίσκοπον.

Μετὰ ταῦτα ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὸν
ἐπισκοπικὸν οἶκον, ὅπου ἦσαν συνηθρο-
σμένοι ἐντὸς μεγάλης τινὸς αἰθούσης ὁ ἐπί-
σκοπος, ὁ διοικητὴς, οἱ ἱερεῖς καὶ πολλοὶ
τῶν προκρίτων τῆς πόλεως. Ὁ Δῆμος
εἰσέρχεται, οἱ δὲ Σκλαβῶνοι φυλάττουσι
τὴν θύραν ἐνοπλοί.

— Κάθισον, λέγει πρὸς τὸν Δῆμον ὁ
ἐπίσκοπος. Σὲ ἐξηγόρα α ἀντὶ 150 φλω-
ρίων. Μὴ φοβῶ.

Ὁ Δῆμος ἀντέβλεψε πρὸς αὐτὸν εὐγνω-
μονῶν. Οἱ κακούργοι ἔλαβον τὰ 150 φλω-
ρία καὶ ἀπῆλθον. Οἱ δὲ παρεστῶτες καὶ
ὁ ἐπίσκοπος, συμβουλευσάμενοι πρὸς ἀλ-
λήλους, ἀπεφώνησαν ὅτι κἀλλιον θὰ ἔπρατ-
τον οἱ παροδῖται νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς
Ἰταλίαν, τῆς Δαλματίας βριθούσης παν-
τοίων ἐπικινδύνων ἀνθρώπων.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ οἰκονόμος ἐξῆλθεν εἰς ἀνα-
ζήτησιν τῶν τεσσάρων ἀπόντων ὁδοιπόρων,
ὁ ἐπίσκοπος πλησιάζας πρὸς τὸν Δῆμον, —
Ἐμαθον, λέγει, τὸ ὄνομά σου πρὶν ἢ σὲ
γνωρίσω. Ὁ κύριος τῆς οἰκίας, εἰς ἣν
κατώκησας, μοὶ ἐνεχείρισε χθὲς μικρὸν
χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ἔσωσεν ἐκ τῆς διαρ-
παγῆς τῶν Σκλαβῶνων. Ἀναγινώσκων τὸ
ὄνομά σου ὑπέθεσα ὅτι εἶσαι συγγενὴς τοῦ
Δόμ Πατρικίου Στεφανόπολιδος, τοῦ
ἀρίστου τῶν φίλων μου, καθ' ἣν ἐποχὴν
ἤμην καθηγητὴς ἐν Πίσῃ, καὶ τοῦ Δόμ
Βερνάρδου Στεφανόπολιδος, ὃν ἐγνώρισα
κἀλλιστα ἐν Ρώμῃ. — Ναί, Δέσποτά
μου, ἀποκρίνεται ὁ Δῆμος, ἀμφοτέροι
εἶναι ἐξαδελφοί μου, ἀνήκοντες εἰς τὴν
αὐτὴν οἰκογένειαν. — Ἐχεις δύο ἔτι λό-
γους πρὸς τὴν παρ' ἐμοῦ εὐνοίαν, τυγγά-
νων συγγενῆς δύο φίλων ἀξιολογωτάτων
καὶ γνωστῶν ἐπὶ εὐφροῖα καὶ ἀρετῇ. Καὶ
ἐγὼ εἶμαι Ἕλληνας καὶ υἱὸς τοῦ Στρατικοῦ.

— Τοῦ στρατηγοῦ τῶν βενετικῶν στρα-
τευμάτων! Ἐγνώρισα αὐτὸν ἐν Βενετίᾳ.

— Εἶναι πατὴρ μου.

Τρισὶ μετὰ ταῦτα ὥραις ἐπανερχεται
ὁ οἰκονόμος κεκμηλῶς καὶ ἀσθμαίνων,
φέρων καὶ τοὺς τεσσαράς ἐπὶ τὸ ὄρος κα-
ταφυγόντας συνοδοιπόρους, οἵτινες, εἰσερ-
χόμενοι καθυγροὶ καὶ κατεσχισμένοι, εὐ-
χαριστοῦσι τὸν ἐπίσκοπον, ἐναγκαλιζόμενοι
ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους, καὶ κάθηνται εἰς

δεῖπνον. Ὁ ἀγαθὸς ἐπίσκοπος ὑπερέχει-
ρεν ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῶν πέντε Ἑλλήνων.
Ἀλλὰ φεῦ! ἡ χαρὰ αὐτοῦ ἦτο λίαν πρώο-
ρος.

Ἐπειδὴ τῇ ἐπαύριον (22 προαιρέτῃ)
ἔφθασαν ἐνοπλοὶ εἰς τὴν πόλιν ὀκτακόσιοι
περίπου χωρικοὶ ἐκ τῶν πέριξ, καὶ συνη-
θροίσθησαν ἔμπροσθεν τῆς ἐπισκοπῆς,
ὅπως λάβωσι τὸ ἐπετεῖος παρὰ τῆς δημο-
κρατίας διανεμόμενον αὐτοῖς ἄλας καὶ
τακτοποιήσωσι τὰ δημόσια.

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν φθάνει ἀσθμαί-
νων λυσσῶν τις ἱερεὺς, φέρων, ὡς ἔλεγε,
μεγάλην καὶ δεινὴν ἀγγελίαν, καὶ δει-
κνύων ἐπιστολὴν (παρ' αὐτοῦ βεβαίως γε-
γραμμένην), ἣν ἔλαβε παρὰ τινος φίλου δια-
σοθέντος ὡς ἐκ θαύματος ἐκ τῆς πανολε-
θρίας... Οἱ χωρικοὶ συναθροίζονται περὶ
αὐτὸν καὶ ἐρωτῶσιν ἀγωνιῶντες ὅποια τις
ἡ φοβερά αὐτῆ ἀγγελία. Τότε ἀναγινώσκει
τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν.

« I Francesi in Venetia han passato
a fil di spada huomini, donne, fanciulli;
han dato il pigliaggio, incenerito la no-
bilissima città; Venezia non è più! »

Πανταχόθεν ἐγείρονται τότε φωναὶ φρί-
κης καὶ κατάρας. Ὁ δὲ καλόγηρος κραυ-
γάζει.

« E cinque Francesi trovansi nella
casa episcopale, e vivono ancora! »
Ἐκδίκησις! Ἐκδίκησις!

Καὶ ἡ πλατεῖα καὶ πᾶσα ἡ πόλις καὶ
ὁ λιμὴν ἀντηχοῦσι τὰς ἀπαισίους ταύτας
λέξεις. Ὁ ὄχλος ὀρμᾷ ἐπὶ τὸν ἐπισκοπι-
κὸν οἶκον καὶ πειράται νὰ θραύσῃ τὰς πύ-
λας. Ὁ ἐπίσκοπος καταβαίνει μετὰ τῆς
ἀδελφῆς αὐτοῦ, καὶ πειράται νὰ καθυσι-
χάσῃ τὸν ἐξηγριωμένον ὄχλον. Γυμνῶν
δὲ τὸ στήθος του· « Κτυπάτε, λέγει αὐτοῖς,
ἐὰν διψᾶτε τοῦ αἵματός μου, ἀλλὰ σεβά-
σθητε τοὺς ἀσπύλους μου. Πλὴν
μάταιοι λόγοι! Ἐπειδὴ τὸ πλῆθος ὠθεῖ,
ἀνατρέπει αὐτὸν καὶ γίνετα ὡς χεῖμαρρος
εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν οἶκον, ὃν πληροῖ ἀπει-
λῶν, βοῆς καὶ θυροῦ.

Ἦδη οἱ μαρινάδεις οὗτοι, διαδραμόντες
ἀντρέψαν τεσσαράς θαλάμους. Ἐν τῷ
πέμπτῳ ἦσαν οἱ πέντε Ἕλληνες περιο-
δευταί, (οὗς ὁ ὄχλος ἐνόμιζε Γάλλους),
χωριζόμενοι ἀπὸ τῶν δολοφόνων ὑφ' ἐνὸς
διαδρόμου. Ὁ θάνατος ἐφαίνετο αὐτοῖς
ἄφυκτος, ὅτε ὁ ἀρχιδιάκονος, ὅστις ἐφύ-

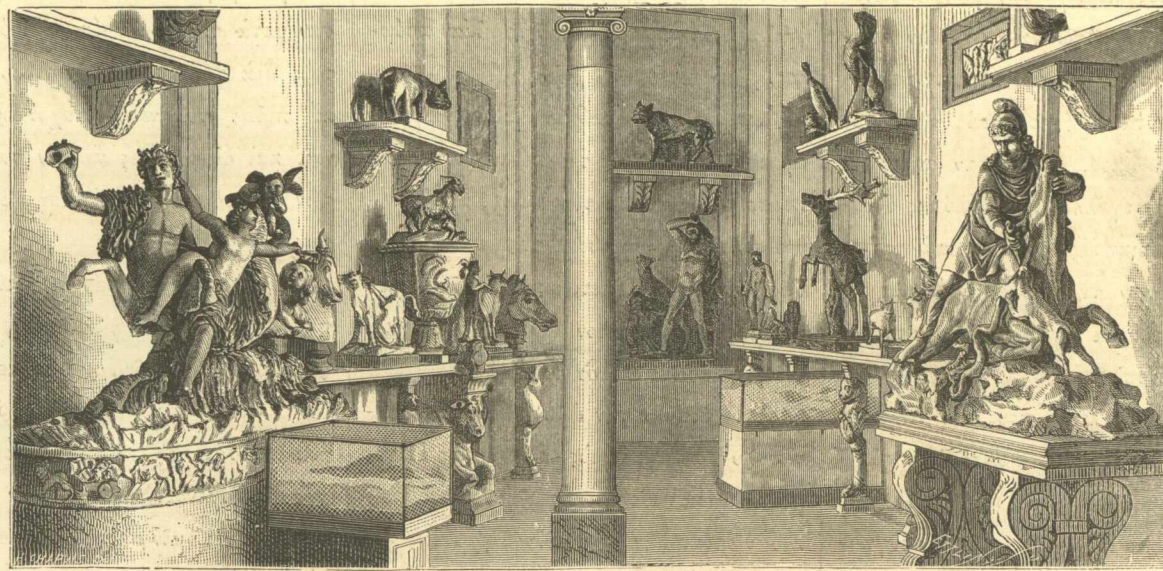
λαττεν αὐτούς, αἶρει παραπέταμά τι,
ἀνοίγει κρυφίαν τινὰ θυρίδα συγκοινωνου-
σαν μετὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ ὀδηγεῖ αὐ-
τούς διὰ ταύτης εἰς τὴν ναόν. Εὐτυχῶς
αἱ πύλαι τοῦ ναοῦ ἔτυχον κεκλεισμέ-
ναι, καὶ οἱ φυγάδες ἤκουον τὰς κραυγὰς
τῶν δικωτῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐξ ἧς διέ-
φυγον.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ μάτην ἠρεύνησαν τὰ
πάντα· « Εἶναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, » κραυγά-
ζει εἰς τῶν δικωτῶν, καὶ πάντες ἀναβοῶ-
σιν· « Εἰς τὴν ἐκκλησίαν! » Ζητοῦσι
τὰς κλειδῶν. Ὁ ἐπίσκοπος δίδει μὲν αὐ-
τὰς βιαζόμενος, ἀλλὰ λέγων· — « Δὲν
ὑπολείπεται ὑμῖν ἄλλο, ἢ ἀφ' οὗ ἐβιάσατε
τὸ ἄστυλόν μου, νὰ μιάνητε καὶ τὸν οἶκον
τοῦ Κυρίου. Ἀπέλθετε, ἀσεβεῖς! Ἀπέλθετε,
βαρβαροί! Τοιμήσατε, ἂν θέλητε, ἀλλὰ
γινώτε ὅτι ὑπάρχει Θεὸς τιμωρὸς, καὶ ὅτι
ταιοῦτον ἔργλημα δὲν θὰ μείνῃ ἀτιμώρη-
τον! » Ἄλλ' ἡ φωνὴ ἡ λαλοῦσα πρὸς
ὄχλον ἀποπεπλανημένον καὶ φρενιτικῶντα
εἶναι φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Καὶ
ἐὰν αὐτὸς ὁ Θεὸς παρίστατο εἰς τὴν πύλην
τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ, ἔχων διὰ χειρὸς τὸν κε-
ραυνὸν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κατὰσχῃ τὴν
ὀρμὴν τοῦ μαρινώδους τούτου ὄχλου. Ἄλλ'
εὐτυχῶς ἀγγελὸς τις ἠγρύπνει ἐπὶ τῶν
πέντε δυστήνων Ἑλλήνων. Ἐπειδὴ ἐν ᾧ

οἱ δῆμοι αὐτῶν περιεστρέφοντο τὸν ἐπι-
σκοπικὸν οἶκον ὅπως εἰσέλθωσι διὰ τῶν
πυλῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁ ἀρχιδιάκονος
εἰσήγαγεν αὐτοὺς πάλιν διὰ τῆς αὐτῆς
θυρίδος εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν οἶκον. Οἱ δὲ
διώκται, μὴ εὐρίσκοντες αὐτοὺς μηδα-
μοῦ, ἐφαντάσθησαν ὅτι ἐξεπήδησαν ἐκ
τινὸς ὀπισθίου παραθύρου καὶ ἔφυγον πρὸς
τὴν πεδιάδα. Ἐπὶ τινὰ χρόνον διατελοῦσι
βλασφημοῦντες περὶ τὸν ναόν, πυροβο-
λοῦντες εἰς τὸν ἀέρα, κατ' ὀλίγον δὲ συνα-
θροίζονται εἰς τὴν πλατείαν καὶ ὀνομάζουσι
τοὺς ἐπιτρόπους, οἵτινες ἔπρεπε νὰ ἐλέγ-
ξωσι τὸ δημοτικὸν ταμεῖον καὶ παραλά-
βωσι τὸ ἄλας.

Ἡ νύξ ἔθηκε τέρμα εἰς τὰς ἐρεῦνας
καὶ τὰς κραυγὰς τῶν βαρβάρων τούτων.
Ὁ διοικητὴς, ὁ ὀπλαρχηγὸς καὶ τινες
προεστῶτες, μαθόντες τὰ γενόμενα, μετα-
βαίνουσι εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν οἶκον, καὶ
συμβουλευόμενοι πρὸς ἀλλήλους πῶς νὰ
σώσωσι τοὺς ἐπαπειλουμένους ξένους.

[Ἀκολουθεῖ.]

Η ΕΝ ΤΩ ΟΥΑΤΙΚΑΝΩ ΜΟΥΣΕΙΩ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

ΤΑ ΜΟΥΣΕΙΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

ΤΟ ΟΥΑΤΙΚΑΝΟΝ¹.

Η ΣΤΟΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

Ἐρρέθη ὅτι, συναθροίζων τις πάντα τὰ ἐν Ῥώμῃ διεσπαρμένα ἀρχαῖα ἀγάλματα τὰ παριστάνοντα παντοίας ζώων μορφάς, ἠδύνατο νὰ συγκροτήσῃ μουσεῖον ἀξιοθέατον. Ὁ Ἀετός τῆς ἐπαύλειος Ματτέϊ, ὁ Λέων τῆς τῶν Μεδίκων, ὁ Σάαγρος καὶ ἡ Λύκαινα τῆς τῶν Βοργέζων, αἱ Ἄρκτοι τῆς δεξαμενῆς τῶν Τερμίνων, οἱ ἐν τῷ Βελβεδέρε Ταῶνες τοῦ Οὐατικανοῦ, ὁ Τράγος τοῦ βασιλείου Justiniani καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ἐν Ῥώμῃ διεσπαρμένα τοιαῦτα ἔργα ἠδύνατο ἀληθῶς νὰ συγκροτήσῃ μουσεῖον εἰδικὸν ἀξιολογώτατον. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἐν μέρει ἀναπληροῦντες καὶ οἱ ἰδρύσαντες τὸ Πέιον Κλημεντίνειον μουσεῖον πάππαι συνήθροισαν ἐν αὐτῷ πλεῖστα ἀρχαῖα ζῶων ἀπομιμήματα.

Οἱ ἀρχαῖοι διέπρεψαν καὶ ἐπὶ τῇ παραστάσει τῶν ζῶων, ἀπομιμούμενοι φυσικώτατα τὰς δορὰς, τὰ πτερὰ, τὰς λεπίδας, τὰς κινήσεις καὶ αὐτὴν τὴν φύσιν τῶν ἀπεικασμένων ζῶων. Πρὸς δὲ πλεῖστα ὁμοιότητα τοῦ χρώματος μετεχειρίσθησαν πολλάκις τὸν ἀλάστρον ἐν τῇ ἀπεικασίᾳ τοῦ λέοντος, τὸν πράσινον καρβάριον λίθον ἐν τῇ

τῶν ἀστακῶν, τῶν ὄφρων καὶ τῶν σαυρῶν, τὸν ἐπιηθισμένον ἀλάστρον καὶ πεποικιλμένον διὰ κηλίδων μελαίνων ἐν τῇ τοῦ πάνθηρος, κ. λπ.

Ἐν τῇ ζωολογικῇ ταύτῃ τῆς τέχνης συλλογῇ κατετέθησαν καὶ τινὰ ἀγάλματα, ὅσων ὁ Ἡρακλῆς, ἐφελκόμενος τὸν λέοντα τῆς Νεμέας, ἢ ἀποστραγγαλίζων τὸν τρισώματον, πολύχειρα καὶ περωτὸν βασιλέα τῆς νήσου Ἐρυνθείας Γηρυόνην, ὅπως ἀρπάσῃ καὶ μετακομίσῃ τὰς βοῦς αὐτοῦ εἰς τὰς Μυκήνας, ἢ φονεύωντα τὸν Διομήδην καὶ τοὺς ἵππους αὐτοῦ. Ἐν αὐτοῖς διαπρέπει καὶ Νύμφη τις ἀφαρπαζομένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης Τρίτωνος, καὶ προσκαλοῦσα εἰς βοήθειαν αὐτῆς δύο μικροὺς ἔρωτας. Ἀλλὰ μάλιστα πάντων ἐκπλήττει τὸν θεατὴν ἡ παρουσία τοῦ ἀνδριάντος τοῦ αὐτοκράτορος Κομμόδου, ἐφιππου, φοροῦντος στολὴν κυνηγετικὴν μεταξὺ τῶν λεόντων καὶ τῶν τίγρων τοῦ μουσεῖου, ἀνιττομένη ἴσως τὴν αἰμογαρῆ τοῦ τυράννου φύσιν.

Ὅποια ποικιλία πτηνῶν, ἰχθύων καὶ τετραπόδων! Ἐνταῦθα δολιχόδειρός τις πελαργὸς ἀμύνεται ὑπὲρ τινος αἰγὸς πρὸς δύο ὄφεις. Ἐτέρωθεν δ' ἐλέφας τις ἀφίνει νὰ κρεμάσῃ ἐκ τοῦ λαιμοῦ κωδώνιον. Περαιτέρω

δὲ ἡ αἰξ Ἀμάλθεια ἀναγνωρίζεται ἐκ τοῦ μικροῦ βρέφους, ὅπερ κρατεῖ τὸν πώγωνα αὐτῆς, καὶ ὅπερ εἶναι βεβαίως ὁ Ζεὺς. Ἀλλὰ περιφημώτατον πάντων τούτων τῶν συμπλεγμάτων εἶναι ἡ Αἰξ τιθηνοῦσα τὸν ἔριφον αὐτῆς, καὶ ἡ Ἐλαφος προσβαλλομένη ὑπὸ κυνός. [Ἰδ. εἰκ. 3.]

Τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων τούτων ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς παρακμῆς τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ἥτις ἤρξατο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἐπειδὴ ἐκ τῶν διαδόχων αὐτοῦ μόνοι οἱ ἐξ πρώτοι Πτολεμαῖοι ἐν Αἰγύπτῳ μέχρι τοῦ ἀγροίκου καὶ μισομούσου Φύσκωνος, καὶ οἱ Σελευκίδαι ἐν Συρίᾳ μέχρις Ἀντιόχου τοῦ τετάρτου, καὶ ὁ Ἀπταλος ὁ πρῶτος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εὐμένης ὁ δεύτερος ἐν Περγᾶμῳ ἐφιλοτιμήθησαν ἵνα κοσμήσωσι τὰς νέας αὐτῶν πρωτευούσας δι' ἔργων ἀληθῶς ἀξιολόγων. Οἱ δὲ λοιποὶ μετεχειρίσθησαν τὴν τέχνην μᾶλλον ὡς ὑπερήτιν ματαίας πολυτελείας, καὶ κατεβίβασαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἰδανικῆς ἐντελείας τῶν πρώτων θείων μορφῶν καὶ τῶν ὑπερηφάνων μνημείων εἰς ἔργα χαμαιρποῦς κολακείας, κατεσκευασμένα, ἐφήμερα, ἀμοιροῦντα ῥυθμοῦ καὶ ὕψους, ἀπολήγοντα δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς βαναουσουργίαν.

Ἐπειδὴ, ἀντὶ ἀγαλμάτων θεῶν καὶ ἡρώων, ἀντὶ δημοσίων μνημείων ἀναμιμνησκόντων μεγάλας πράξεις καὶ δηλούντων τὴν ἐπαρσιν τοῦ ἔθνικοῦ φρονήματος, κατεσκευάζον μᾶλλον ἀπειροκάλους κολοσσαίους ἀνδριάντας καὶ οἴκους πολυδαπάνους, διατεθειμένους οὐχὶ κατὰ τὴν φαντασίαν τοῦ τεχνίτου, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀξιώσεις καὶ τὰς ἰδιοτροπίας τῶν δεσποτῶν.

Ἐκ τῶν τεχνιτῶν τῆς ἐποχῆς ταύτης περιφημώτατος ἐγένετο ἄλλως ὁ μεγαλεπήβολος Δεινοκράτης, ὅστις «ἐπαγγελλόμενος ἀείποτε κόμπον καὶ τόλμην ἐν ταῖς καινοτομίαις, ἐπεβάλετο, κατὰ Πλούταρχον, ἵνα μετασχηματίσῃ τὸν Ἄθωνα εἰς ἀνδρείκελον ἀγαλμα, περιλαμβάνοντῆ μὲν ἀριστερᾷ χειρὶ μυριάμβρον πολὺν οἰκουμένην, τῇ δὲ δεξιᾷ σπένδον ποταμοῦ ῥεῦμα δαψιλὲς εἰς τὴν θάλασσαν ἀπορρέοντος.» Ἄλλ' εἰ καὶ τὸ παραβολώτατον τοῦτο ἔργον τοῦ τεχνίτου ἔμεινεν ἀνεκτέλεστον, ἐξετέλεσθη ὅμως ἕτερον αὐτοῦ μεγαλόεργον, τὸ σχέδιον τῆς Ἀλεξανδρείας, ἥτις, εὐρυθμος καὶ

μεσαῖον ὑπαιθρον, φέροντα εἰς τὰ βασίλεια, τοὺς δ' ἐκατέρωθεν ὑποστέγους. Τῆς υπερβαλλούσης ἐκείνης πολυτελείας τῶν ἰδιωτικῶν οἰκιῶν παράδειγμα ἀναφέρεται ἡ Διονυσιακὴ λεγομένη Σκηνὴ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἔχουσα κατὰ Καλλίξενον

σαν, καὶ φέρουσαν 4,000 ἐρέτας, 400 ὑπηρετάς καὶ 2,850 ἐπιβάτας· καὶ τὴν εἰκόσορον Ἴέρωνος τοῦ Συρακουσίου περιέχουσαν γυμνάσιον, περιπάτους, κήπους, ἰχθυοτροφεῖον, ἀναδενδράδας, σπουδαστήριον, ναὸν μετ' ἀγαλμάτων καὶ ἐδάφη ψηφιδωτὰ παριστῶντα τὴν Ἰλιάδα, γραφὰς παντοίας, καὶ τέλος τείχη μετ' ἐπάλλεων καὶ χαράκων, ἄτινα, ἐὰν ἀληθεύσῃ, συστέλλουσιν εἰς μικρὸν τι τὸ θαῦμα τῆς νεωτέρας ναυπηγίας, τὸν Μέγαν Ἀνατολικὸν τῶν Ἀγγλων. Ἡ ναὺς αὕτη ἐστάλη εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ὡς εἰς τὸν μόνον λιμένα, εἰς ὃν ἠδύνατο νὰ ἀγκυροβολήσῃ.

Λέγεται δὲ ὅτι ὁ Δεινοκράτης ἐπεβάλετο νὰ δημιουργήσῃ καὶ τὸν τάφον τῆς ἀδελφῆς τοῦ Φιλαδέλφου Ἀρσινόης, κατασκευάζων τὴν ὀροφὴν καὶ τὸ ἐδάφος ἐκ λίθου μαγνήτου, οὕτως ὥστε ἡ τὸ σῶμα περιέχουσα λάρναξ νὰ μένῃ μετέωρος, ἀντεφελκόμενη ὑπὸ τῶν δύο κατὰ τὰναντία ἐνεργούντων μαγνητῶν. Ἀλλ' ὁ θάνατος ἐνεπόδισε, καθὰ λέγει ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Αὐσώνιος, τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. — ΟΥΑΤΙΚΑΝΟΝ. [ΕΙΚ. 2.]

σύμμετρος ὡς μακεδονικὴ φάλαγξ, κατέστη ἀρχαίτυπον πασῶν τῶν μετὰ ταῦτα πόλεων διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν δημοσίων καὶ τὴν λαμπρότητα καὶ τὸ ἔμπεδον τῶν ἰδιωτικῶν αὐτῆς οἰκοδομῶν· διὸ καὶ βασιλεῖς τῶν πόλεων ὠνομάσθη, κατὰ Διόδωρον. Ἀνθάμιλλος δὲ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐκτίσθη καὶ ἡ Ἀντιόχεια, πόλις ἀπέραντος, ἐν ἣ ἑθαυμάζετο ἰδίως τετραστάσιχος τὸς στοὰς, ἔχουσα μῆκος τριάκοντα ἔξ σταδίων (2 ὥρων), καὶ ἀποτελοῦσα τρεῖς παραλλήλους δρόμους, τὸν μὲν

τὸν Ῥόδιον πεντηκονταπήχεις ὀλοχρύσους κίονας, καὶ ἡ Θαλαμηγός, ποταμὴ ναὺς τοῦ Φιλοπάτορος, ἔχουσα στόλους κυπαρισίνους μετὰ κιονοκράνων χρυσελεφαντίνων καὶ δύο λιθοκολλήτους ναοὺς μετ' ἀγαλμάτων, περιπάτους περιστύλους καὶ πολλὰ ἄλλα θαύματα ἀρχιτεκτονικῆς καὶ γλυπτικῆς παραδόξιας. Μετ' αὐτὴν δὲ ἀναφέρει ὁ Καλλίξενος τὴν τεσσαρακοντήρη τοῦ αὐτοῦ βασιλέως, ἔχουσαν μῆκος μὲν 140, πλάτος δὲ 57, ὕψος δὲ 85 ποδῶν ὑπὲρ τὴν θάλασ-

παραβόλου καὶ βεβαίως ἀνεκτελέστου τούτου ἔργου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἠγέρθησαν πολλοὶ τάφοι κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ Μαιουσιλείου, συγκειμένου, ὡς εἶδομεν ἀλλαχοῦ, ἐκ μίας βάσεως ἢ τάφου, ἐνὸς ἐπικαθημένου ναοῦ καὶ μίας πυραμίδος, ἐφ' ἧς ἴστατο τὸ ἀγαλμα τοῦ Μαιουσίλου· καὶ ὁ ἐν Παλαιστίνῃ περίφημος τῆς Ἑλένης τάφος, ὅστις, κατὰ τὸν Παιουσιαν, λίθινος ὢν, εἶχε μίαν μόνην θύραν ἀνοιγομένην ἀφ' ἑαυτῆς διὰ τινος

1. Συνέχεια ἀπὸ σελ. 234.

μηχανισμού ἄπαξ μόνον τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Ἀλλὰ πολυτελέσταται, καὶ ὑπερβάσαι πάντα ὄρον σπατάλης, ὑπερφίας καὶ ὄγκου ἀσιατικοῦ κατεσκευάζοντο κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην αἱ Πυραὶ καὶ τὰ ἐπικήδεια παρασκευάσματα, οἷα ἡ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Δεινοκράτους κατασκευασθεῖσα Πυρὰ τοῦ Ἡφαιστίωτος, ἀναλώσαντος εἰς αὐτὴν, ἥτοι εἰς ἔργον ἀποτεταγμένον εἰς τὸ πῦρ, 12,000 ταλάντων, ἐξάκις δηλαδὴ πλείονα τῶν ὅσα ἐδαπάνησεν ὁ Φειδίας εἰς τὰ Προπύλαια τῆς Ἀκροπόλεως. Κατὰ τὸν Διόδωρον, ἡ Πυρὰ ἦ τὸ κατασκευάσμα τοῦτο ἦτο τετράπλευρον, σταδιαίαν ἔχον ἐκὰς ἐπὶ πλευρὰν, ὕψος δὲ ὑπὲρ τοῦς 130 πῆχας. Ἦτο δὲ διηρημένον εἰς τριάκοντα δόμους στελεχῶν φοινίκων. Οἱ δόμοι οὗτοι ἦσαν διαφόρως κεκοσμημένοι, οἱ μὲν διὰ πρωῶν χρυσοῦν, οἱ δὲ διὰ δάδων, οἱ δὲ δι' ἀετῶν, οἱ δ' ἄλλως. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνωτάτου δόμου ἐπεκάρθητο χαλκαὶ σειρήνες κοίλαι, ἐν αἷς ἦσαν κεκρυμμένοι ἄδοντες τραγωδιστῆται.

Οὐδὲν ἦττον μάταιον καὶ πολυδάπανον ἐγένετο τὸ ἐπικήδειον κατασκευάσμα ἡ ἡ ἀρμάμαξα, ἔργον τοῦ Ἱερωνύμου, ἐφ' ἧς μετεκομίσθη ἀπὸ Βαβυλωνίως εἰς Αἴγυπτον ὁ νεκρὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Καὶ τὸ μὲν τεταριχουμένον τοῦ βασιλέως σῶμα ἐτέθη εἰς χρυσὴν λάρνακα κεκαλυμμένην ὑπὸ χρυσοῦν φοινικίδας, ἐφ' ἧς ἦσαν τὰ ὄπλα τοῦ κατακτητοῦ. Ἡ ἀρμάμαξα ὀκτάπηγος μὲν τὸ πλάτος, δωδεκάπηγος δὲ τὸ μήκος, ἦτο θολοειδῆς, λιθοκόλλητος, φέρουσα θρόνον χρυσοῦν ἐντὸς ἰωνικοῦ πυκνοστυλοῦ περιστυλίου. Σύμπαν δὲ τὸ κατασκευάσμα περιεβάλλετο πανταχόθεν ὑπὸ χρυσοῦ δικτύου, οὗτινος ἕκαστον νῆμα ἦτο ῥάβδος χρυσοῦ δακτυλιαίου ἔχουσα τὸ πάχος. Ὑπὲρ δὲ τὸ χρυσοῦν τοῦτο δίκτυον ἐξεκίσετο ζωο-

φόρος γραπτὸς διαγράφων τὰς τίκας τοῦ βασιλέως, ἐφ' οὗ ἴσταντο νίκαι χρυσαὶ περὶ μέγιστον χρυσοῦν στέφανον. Οἱ τροχοὶ ἦσαν ὀλόχρυσοι, λεοντοκέφαλοι, ἐξήκοντα δὲ καὶ τέσσαρες ἐστεμμένοι ἵπποι εἴλοντο τὸ ἄρμα.

Η ΣΤΟΑ ΤΩΝ ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ.

Ἡ στοὰ τῶν ἀγαλμάτων ἐγένετο τὸ κατ' ἀρχὰς τόπος ψυχαγωγίας Ἰννοκεντίου τοῦ ὀρθοῦ, ὅστις ἀνέθηκεν εἰς τὸν Πιντουρικίον καὶ Μαντέγγαν τὴν εἰκονικὴν αὐτῆς διακόσμησιν.

Ἐν αὐτῇ βλέπομεν ἐν τῷ παρόντι δεκατρία ἀγάλματα, τρία κλάσματα

ΟΥΑΤΙΚΑΝΟΝ. — ΕΛΑΦΟΣ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΝΟΣ. [ΕΙΚ. 3]

καὶ τινὰ ἀνάγλυφα. Ἐν τοῖς πρώτοις διαπρέπει ὁ Ἀπόλλων ὁ ἐπιλεγόμενος Σαυροκτόνος, ἀλληγορῶν τῆς σαυρομαντείας, ὅστις ὀρθῶς νομίζεται τὸ ἄριστον αὐτῆς ἀγλαΐσμα. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο εἶναι ἐξεργασμένον ἐκ παρίου μαρμάρου καὶ νομίζεται ἀπομίμημα τοῦ περιφήμου Ἀπόλλωνος τοῦ Πραξιτέλους, περὶ οὗ ὁ Πλίνιος λέγει ὅτι « ἐποίησε καὶ νέον Ἀπόλλωνα ἐνεδρεύοντα προσεραποῦσα σαύρα (Fecit et puberem Apollinem subrepenti lacertae comibus sagitta insidiantem, quem Sauroctonon vocant). » Οἱ εἰδήμονες ἀπεσήναντο παντοίας περὶ τοῦ καλλιτεχνήματος τούτου γνώμας. Καὶ ὁ μὲν Βίγκελμαν δὲ συγχωρεῖται ὅτι οἱ πόδες καὶ αἱ κνήμαι τοῦ ἀγάλματος εἶναι τὰ κάλλιστα τῶν ὑπολειφθέντων ἡμῖν ἀρχαίων ἔργων. Ἄλλοι δὲ θαυμάζουσι μᾶλλον τὸν κορμὸν. Τὸ καθ' ἡμᾶς τὸ

χαριέστατον τοῦτο ἀπομίμημα τοῦ Πραξιτέλους προδίδει τινὰς τῶν θείων ἀρετῶν τοῦ ἀρίστου τῶν ἀγαλματοποιῶν τῆς ἀρχαϊότητος, οὗτινος τὰ ἔργα μάλιστα πάντων συνῆπτον τὸ ἀπερίττον τῷ εὐμόρφῳ καὶ τὸ ἀνεπίληπτον τῷ εὐκόσμῳ. Ὁ Ἀπόλλων, ἐκδιωχθεὶς τοῦ οὐρανοῦ, διὰ τὸν φόνον τῶν Κυκλώπων παρίσταται ἐνταῦθα ὡς ποιμὴν τοῦ βασιλέως τῶν Φερῶν Ἀδμήτου, παρ' ᾧ ἐμαθ' ἔτευσεν, ἀφελῆς μὲν καὶ χαριέστατος, προδίδων δὲ τὴν ὑπολανθάνουσαν θείαν αὐτοῦ φύσιν.

Ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ ἴστανται, μετενεχθὲν ἐκ τῆς Νέας Πτέρυγος, λαμπρὸν ἀγαλμα τοῦ Αὐγούστου, ἀπεικάζον βεβαίως ἀκριβέστατα τὸ πρόσωπον, τὸ σῶμα καὶ τὴν στολὴν τοῦ πρώτου τῶν αὐτοκρατόρων. Ὁ θώραξ αὐτοῦ παρίστανται τὴν πανοπλίαντοῦ Αἰνείου, οἷαν περιγράφει αὐτὴν ὁ Βιργίλιος, εἶναι ἀριστοῦργημα γλυπτικῆς φιλοτεχνίας. [Ἰδ. εἰκ. 2.]

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΠΡΟΤΟΜΩΝ.

Ἡ αἰθούσα αὕτη περιέχει, πλὴν τριῶν συμπλεγμάτων καὶ τινῶν ἀναγλύφων, περὶ ἐξήκοντα προτομάς, ἐβδομήκοντα κεφαλὰς καὶ περὶ τριάκοντα ἀγάλματα. Περιφημώτατον τῶν ἀναγλύφων εἶναι τὸ ἐξεικονίζον τὰ χαριστήρια εἰς τὸν Ἀσκληπιόν. Ἐν δὲ ταῖς προτομαῖς διαπρέπει ἡ κεφαλὴ τοῦ Μενελάου, φοροῦσα κράνος, ἐφ' οὗ εἶναι ἀναγεγλυμμένη ἡ μάχη τοῦ Ἡρακλέους πρὸς τοὺς Κενταύρους. Ἡ κεφαλὴ αὕτη ἀνήκει εἰς συμπλεγμά τι, ἐν ᾧ ὁ ἀφελῆς σύζυγος τῆς ὠραίας Ἐλένης σὺζει τὸ πτώμα τοῦ Πατρόκλου, προσκαλῶν εἰς βοήθειαν τοὺς φίλους αὐτῷ μαχητάς. Ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Φλωρεντίας ὑπάρχουσι δύο ἀκριβέσταται ἀπομιμήσεις τοῦ καλλιτεχνήματος τούτου, ἐξ ὧν δυνάμεθα νὰ ἐπανορθώσωμεν αὐτὸ

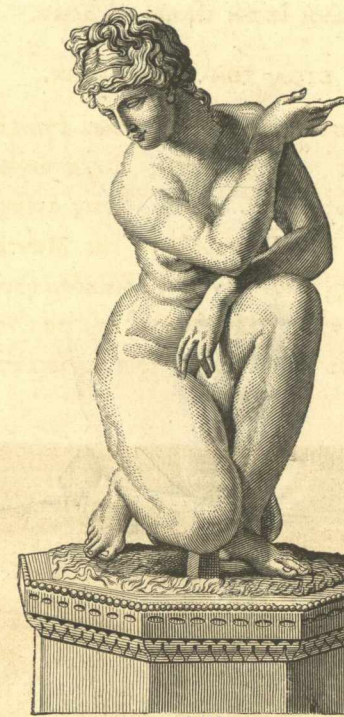
διὰ τῶν ἐν τῷ Οὐατικανῷ κειμένων κλασμάτων, ἥτοι τῆς κεφαλῆς τοῦ Μενελάου, τῶν ὤμων τοῦ Πατρόκλου, φερόντων τὴν πληγὴν, ἣν οὗτος ἔλαβε παρὰ τοῦ Εὐφρόβου, καὶ τῶν κνημῶν, αἵτινες εἶναι ἄριστα ἐξεργασμένα. Μετὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ Μενελάου διαπρέπει προτομὴ τις κλοσσαία Διδὸς τοῦ Σαρπίδου ἐκ μέλανος βασάλτου, φέροντες τὸν μόδιον ἐπὶ κεφαλῆς· καὶ προτομὴ τις μεγαλοπρεπῆς τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ μαρμάρου πεντελικῆς, φοροῦσης τὴν αἰγίδα καὶ τὸ κράνος, ἐφ' οὗ εἰσιν ἐγγεγλυμμένα κεφαλαὶ κριῶν.

Ἐν δὲ τοῖς ἀγάλμασι διαπρέπει ἐν πρώτοις τὸ τοῦ ποιητοῦ Μενάνδρου, καθημένου ἀντικρὺ τοῦ ἀγάλματος τοῦ ποιητοῦ τῆς νέας κωμωδίας Ποσειδίππου. Ὁ ποιητὴς παρίσταται ἀγένειος, περιβεβλημένος χιτῶνα καὶ τὸν ἑλληνικὸν μανδύαν, καθημένος ἐπὶ θρόνου φέροντος στρωμάτιον. Ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτοῦ στάσις καὶ ὁ τεχνηέντως ἀνασευρμένος μανδύας προδίδουσι τὴν ἡδυπάθειαν καὶ ἀβρότητα τοῦ ποιητοῦ. Ὡς γνωστὸν, ὁ ποιητὴς οὗτος ἦτο στραβὸς· ἀλλ' ὁ γλύπτης, ἀραιῶν τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν, ἀπήλλαξε τὸ πρόσωπον τοῦ Μενάνδρου τῆς ἀσχημοσύνης τοῦ στραβισμού, ὅστις δὲν ἐμπόδιζεν αὐτὸν τοῦ παρατηρεῖν τὰ γελοῖα τῶν Ἀθηναίων. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο ἐνομίσθη ἐπὶ μακρὸν ὅτι ἦτο τὸ τοῦ Μαρίου,

Ὁ Μενάνδρος ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῷ 342 π. Χ. καὶ ἀπεβίωσε τῷ 290, πνιγεὶς λουόμενος ἐν Πειραιεῖ. Συνέγραψε δὲ πολλὰς κωμωδίας κατὰ τὴν νέαν λεγομένην κωμωδίαν, ἥτις διέφερε τῆς ἀρχαίας κατὰ τοῦτο ὅτι ἀντὶ τῆς ἀτομικῆς κερτομίας, παρίστανεν αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῶν κακιῶν καὶ τῶν γελοίων τῶν Ἀθηναίων. Διὸ καὶ ἐκλήθη ἀγχιγῆς τῆς νέας κωμωδίας. Τοῦτον ἐμιμήθησαν οἱ Ῥωμαῖοι κωμικοὶ Πλαῦτος καὶ Τερέντιος. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ κωμωδιῶν, ἕκαστον ὀκτὼ τὸν ἀριθμὸν, ὑπολείπονται μόνον ὀλίγα τεμάχια, ἅτινα ἐξεδόθησαν ὑπὸ Λεκρέκ ἐν Ἀμστελδάμῳ (1709) καὶ ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου Μεινέκε ἐν Βερολίῳ (1823). Ὁ Κ. Μαίερε νέα τινὰ ἀνεκδότα τεμάχια τῶν κωμωδιῶν τοῦ Μενάνδρου, ἅτινα

ἐξεδόθησαν ἐν Ῥώμῃ τῷ 1827.

Μετὰ τὸν Μενάνδρον βλέπομεν τὴν Ὑποκαθεζομένην ἢ Θακεύουσαν Ἀφροδίτην (Venus accroupie),

ΟΥΑΤΙΚΑΝΟΝ. — Η ΥΠΟΚΑΘΕΖΟΜΕΝΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ἐξεργασμένην μὲν ἐκ παρίου μαρμάρου, ἀλλὰ φέρουσαν βραχιόνιον Ῥωμαϊκόν, ἥτις ἀνεκαλύφθη ἐν Σαλόνοις τελευ-

ΟΥΑΤΙΚΑΝΟΝ. — ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

τῶντος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Παρ' αὐτῆς ὑπάρχει ἀγγεῖον περιέχον πολύτιμα μῦρα. Τὸ ἔργον εἶναι θεῖον μίγμα ἡδυπαθείας καὶ σεμνοπρεπείας, ἀναμιμνήσκον τὴν ἐν τοῖς Ἑρωτικοῖς ὠραίαν περιγραφὴν τῆς Κνιδίας

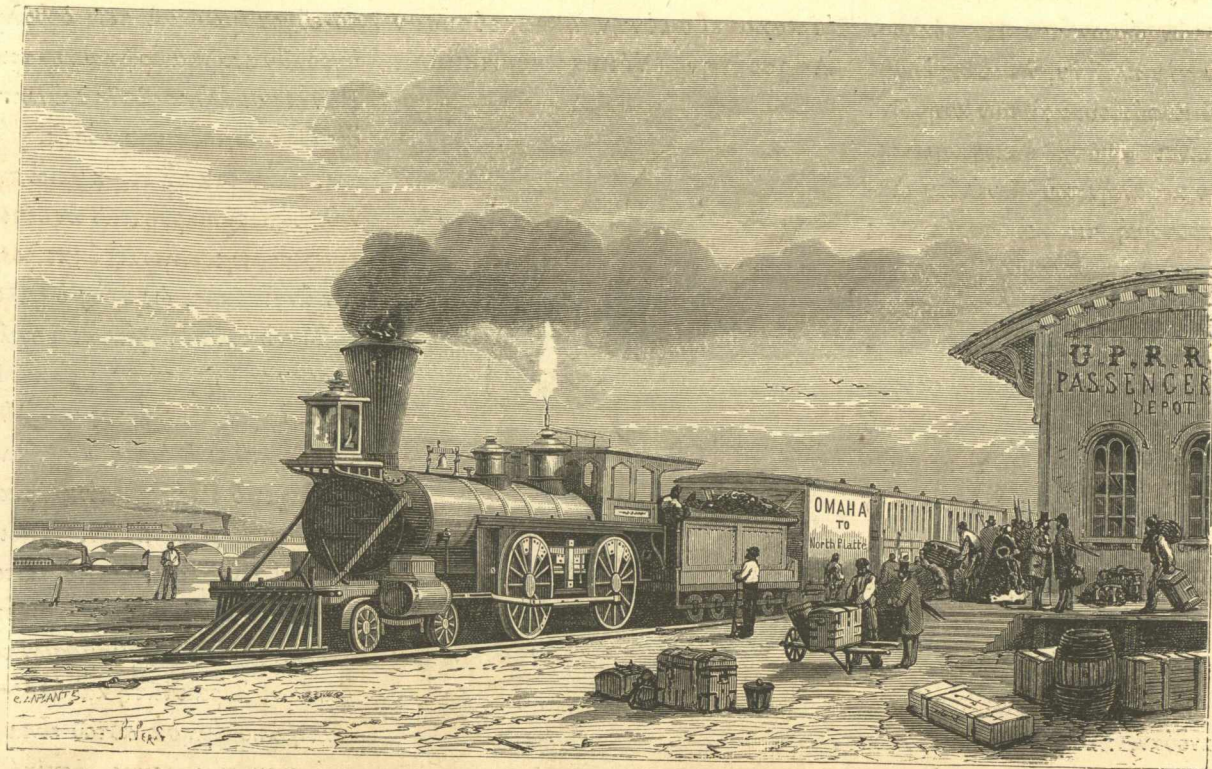
Ἀφροδίτης τοῦ Λουκιανοῦ· « Σεσυρῶτι γέλῳτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. Ὀφρούων τὸ εὐγραμμὸν καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἄμα τῷ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ. Πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμίαν ἐσθῆτος ἀμπερούσης, γεγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθῶτως ἐπικρύπτει. Τῶν δὲ τοῖς ἰσχύσις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἐκατέρων τύπων οὐκ ἀνεῖποιτις, ὡς ἡδὺς ὁ γέλως... »

Μετὰ ταῦτα παρίσταται ἡμῖν ἀντίγραφον τοῦ περιφήμου χαλκοῦ Γανυμήδους, ἔργον Λεωχάρους τοῦ Ἀθηναίου, ὃν ἀναρπάζει ὁ αἰετὸς « αἰσθανόμενος, ὡς λέγει ὁ Πλίνιος, τίνα ἀρπάζει καὶ πρὸς τίνα φέρει αὐτὸν, καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ χιτῶνος φειδόμενος αὐτοῦ τοῖς ὄνυσιν. « Ὁ Γανυμήδης ὑπετυποῦτο τοιοῦτος ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῶν Δαρδανέων. Ὁραιοτάτη καὶ ἴσως γνησιωτάτη ἀπομίμησις αὐτοῦ εἶναι τὸ προκείμενον συμπλεγμα, ἀπεικάζον μειράκιον ποιμένα τῆς Ἰδης, ἀναρπαζόμενον ὑπ' αἰετοῦ, ἔχον ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν ποιμαντικὴν ῥάβδον καὶ αἶρον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οὐρανόν. Πᾶσα ἡ κίνησις καθόλου τοῦ ὠραίου τούτου σώματος καὶ ὁ σχηματισμὸς τῶν ποδῶν καὶ τῶν πτυγῶν τῆς γλαυμῶδος, πιπτούσης καὶ συστελλομένης πρὸς τὰ κάτω, ὑποτυποῦσι θαυμασίως τὴν πρὸς τὰ ἄνω φορὰν, ἣν ἐνδεικνύει καὶ τὸ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀτενίζον ὄξυ τοῦ αἰετοῦ βλέμμα.

Ἡ δημιουργία τοῦ ἐναερίου τούτου συμπλέγματος ἦτο πρόβλημα δυσχερέστατον πρὸς τὴν γλυπτικὴν, ἥς τὰ ἔργα εἶναι μόνιμα, ἐπιστηριζόμενα πάντοτε ἐπὶ βάσει ἐδαφίας. Τὸ πρόβλημα τοῦτο ἔλυσε ἐπιτυχέστατα ὁ Λεωχάρης· διότι τὸ μὲν κέντρον τῆς βαρύτητος ὑποτίθεται ἐν ταῖς ἀναπεπταμέναις πτέρυξι τοῦ αἰετοῦ, τὸ δὲ συμπλεγμα στηρίζεται ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, παρ' ᾧ ἐκάθητο ὅτε ἀνηρπάγη ὁ νεανίας, καὶ ἐφ' οὗ ἐμεινεν ἡ ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἐκπεσοῦσα σύριγξ. Παρὰ δὲ τὴν βῆξαν ἴστα-

ται ὁ πιστὸς κύων, ἀνατείνων τὴν κεφαλὴν καὶ ὑλακτῶν κλαυθμηρῶς, ὅπερ συντελεῖ οὐ μόνον εἰς τὴν καθόλου εὐρυθμίαν καὶ συμμετρίαν τοῦ ἔργου, ἀλλὰ καὶ συμβάλλεται εἰς τὴν καθόλου πρὸς τὰ ἄνω τοῦ συμπλέγματος φορὰν.

[Ἀκολουθεῖ.]

Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ.

ΤΟ ΦΑΡ-ΟΥΕΣΤ. — Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΜΟΡΜΟΝΩΝ. — Η ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Ολίγοι ἔχουσιν ἔννοιαν ἀκριβῆ περὶ τοῦ μήκους τῆς χώρας, ἥτις, ἐκτεταμένη ἀπὸ τῶν Μεγάλων Λιμνῶν τῆς βορείας Ἀμερικῆς μέχρι τοῦ Μεξικοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ μέχρι τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, ὀνομάζεται Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ χώρα αὕτη περιέχει 100,000,000,000 πλῆθρον εὐφορωτάτης γῆς. Ἐν τῇ ἀπειρομεγέθει ταύτῃ ἐκτάσει ἠδύνατο νὰ χωρηθῆ δεκαπεντάκις ἡ Γαλλία καὶ πενηκοντάκις ὀλόκληρος ἡ Ἀγγλία. Πέντε δὲ ἑκατομμύρια οἰκογενειῶν ἠδύνατο νὰ ζήσωσιν ἐπ' αὐτῆς, κατεχούσης ἐκάστης εὐνοσί χιλιάδας πλῆθρον.

Αἱ ἀποστάσεις εἶναι τοιαῦται ἐν τῷ νέφ τούτῳ κόσμῳ, — λέγει ὁ περιηγητὴς Herpoord Dixon, — ὥστε παραβαλλόμεναι πρὸς τὰς τῆς Εὐρώπης φαίνονται γίγαντες πρὸς Λιλιπούτιανούς νάνους. Ἡ μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Ἁγίου Φραγκίσκου π. χ. ἀπόστασις εἶναι μεγαλειτέρα τῆς μεταξὺ Παρισίων καὶ Βαγδατίου, ἢ

δὲ μεταξὺ Οὐασινγκτόνος καὶ Ἀστορίας μείζων τῆς μεταξὺ Βρυξελλῶν καὶ Κάρς. Ἀπὸ δὲ Οὐασινγκτόνος μέχρι Λεσιγκτόνος τὸ διάστημα εἶναι ἴσον τῷ μεταξὺ τῆς νοτίας καὶ βορείας ἄκρας τῆς Ἀγγλίας.

Τὰ αὐτὰ λεκτέον περὶ τῶν ποταμῶν. Τὸ ρεῦμα τοῦ Μισσισιπιτῆ εἶναι πεντάκις μεγαλειτέρον τοῦ Ῥήνου, τὸ τοῦ Μισσουρή τρίς μεγαλειτέρον τοῦ Δουνάβεως, τὸ δὲ τῆς Κολομβίας τετράκις μακρότερον τοῦ Ἑσκιῶ. Ἀτμόπλοιον, ἀπεργόμενον τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀνέρχεται τὸν Μισσισιπιτῆν, ὅστις εἶναι ποταμὸς δευτέρας τάξεως, εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιάδων διακοσίων τριάκοντα μιλίων, ἐν ᾧ ὁ Τάμεσις τῆς Ἀγγλίας εἶναι μόλις πλωτὸς ἐπὶ ὀγδοήκοντα μόνον μίλια, ὁ Σηκουάνας ἐπὶ διακόσια, ὁ δὲ Ῥήνος ἐπὶ πεντακόσια πενήκοντα.

Τὰ αὐτὰ λεκτέον καὶ περὶ τῶν λιμνῶν, αἵτινες ἐν Ἀμερικῇ εἶναι μᾶλλον θάλασσαι μεσόγειοι, ἢ ἀθροίσματα ποτίμων διαφανῶν ὑδάτων, ὡς αἱ τῆς Εὐρώπης. Ἡ λεγομένη Ἄνω Λίμνη εἶναι τοσαύτη τὸ μέγεθος, ὥστε, ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ ἀπαρτίσω-

μεν ἐκ τοῦ δουκάτου τοῦ Κοβούργου, τῆς Πάρμας καὶ τοῦ βασιλείου τῆς Σαξωνίας μίαν μόνην νῆσον, καὶ θέσωμεν αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τῆς Ἄνω Λίμνης, ἡ νῆσος αὕτη ἔσεται μικρόν τι νησίδιον πρὸς τὴν περὶ αὐτὴν ὠκεάνειον λίμνην. Ἡ λίμνη Μιχιγάν δύναται νὰ ἀπορροφήσῃ τὰ ὕδατα πασῶν τῶν λιμνῶν τῆς Ἰταλίας, τῆς Ἰρλανδίας, τῆς Σκωτίας καὶ τῆς Γερμανίας. Ἡ λίμνη Οὐρῶν κατέχει ἐπιφάνειαν ἴσην τῇ τῆς γῆς Δανιμαρκίας, ἡ δὲ Ὀντάρω ἴσην τῇ τοῦ Σλέσβιγ καὶ τοῦ Ὀλοταίν. Ἡ Ἄλμυρὰ λίμνη τοῦ Οὐτάχ κατέχει ἐπιφάνειαν δύο χιλιάδων τετραγωνικῶν μιλίων, ἐν ᾧ ἡ τοῦ Κιλλαρνέυ κατέχει μόνον ὀκτώ, ἡ δὲ τοῦ Κόμω τῆς Ἑλβετίας ὀγδοήκοντα ὀκτώ, ἡ δὲ τῆς Γενεύης τριακοσίων τριάκοντα μιλίων ἐπιφάνειαν.

Ὡσαύτως δὲ καταπληκτικὰ τὸ μέγεθος εἶναι καὶ τὰ ὄρη τὰ διαπερῶντα τὴν βορείαν Ἀμερικὴν. Πολλοὶ ἀγνοοῦσιν ἐν Εὐρώπῃ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῶν ὀρῶν Vasatch· καὶ ὅμως τὰ ὄρη ταῦτα εἶναι ὑψηλότερα καὶ ἐκτενεστερα τῶν ἰταλικῶν Ἄλπεων. Τὸ Ἀπεννίνον, τὰ Πυρηναιὰ καὶ

αἱ Ἄλπεις τῆς Σαβοΐας ἀφανίζονται συγκρινόμενα πρὸς τὰ Ἀλλεγάνια ὄρη, ἅτινα καλύπτουσιν ἐπιφάνειαν ἴσην πρὸς τὴν μεταξὺ Ὀσνάνδης καὶ Jaroslaw χώραν. Τὰ δὲ Γρανιτικὰ ὄρη καὶ τὰ τῆς Σιέβρα Μάδρες, ὧν αἱ ὑψηλότεραι κορυφαὶ ὑπερέχουσι τὸ λευκὸν ὄρος τῆς Ἑλβετίας, διήκουσιν ἀπὸ Μεξικοῦ μέχρι τῆς ἀγγλικῆς Ἀμερικῆς διὰ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἥτοι κατέχουσι σχεδὸν ἴσον διάστημα πρὸς τὸ

μεταξὺ Λονδίνου καὶ Δελι τῶν Ἰνδιῶν. Αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι κατέχουσιν ἄρα τοσαύτην ἑκτασιν χώρας, ὥστε δικαίως ἐπαπορεῖ τις πῶς αὕτη θὰ δυνηθῆ ποτε νὰ κατοικισθῇ προσηκόντως. Μέχρι τοῦδε ἡ χώρα αὕτη σπανίζει χειρῶν, εἰ καὶ ἀδιαλείπτως ἔρχονται νέοι πρὸς αὐτὴν ἐξ Εὐρώπης ἄποικοι. Καὶ ἀληθῶς ἐπὶ τῆς ἀπείρου ταύτης ἐκτάσεως ζῶσι μόνον διασπαρμένα τριάκοντα ὀκτὼ περίπου ἑκα-

τομμύρια ἀνθρώπων, ὡς δεικνύει ἡ ἐπομένη κατὰ τὸ ἔτος 1870 δημοσιευθεῖσα στατιστικὴ·

Λευκοί	33,586,989 ψυχαί.
Μέλανες	4,480,000 —
Κινέζοι καὶ Ἰάπωνες	63,254 —
Ἰνδοὶ νομάδες	234,740 —
Ἰνδοὶ φορολογούμενοι	25,731 —
Ἰνδοὶ ἀπογεγραμμένοι	123,241 —
Ὀλικὸς πληθυσμὸς	38,513,955 ψυχαί.

ΙΝΔΟΙ ΘΗΡΕΥΟΝΤΕΣ ΒΟΝΑΣΟΥΣ.

Ἄλλὰ τὰ τριάκοντα ὀκτὼ ταῦτα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων καταβάλλουσι καὶ ἐπιδεικνύουσιν ἐνέργειαν, ἥτις τρέπεται σχεδὸν μέχρι φρενιτιάσεως. Οὐδὲν οὔτε ποτεῖ, οὔτε ἀποθαρρύνει τὸν Γιάγκην. Ἡ λέξις « ἀδύνατον » δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ ἀμερικανικῷ λεξικῷ. Ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις πάντες μικροὶ καὶ μεγάλοι ἐργάζονται νυχθήμερον, τῶν δὲ πόρων τῆς χώρας ὄντων ἀνεξαντλήτων, πάντες πλουτοῦσιν. Ἀλλὰ καὶ πλουτήσας ὁ Ἀμερικανὸς διατελεῖ ἐργαζόμενος, μὴ δυνάμενος νὰ κατευάσῃ τὴν κατατρυχούσαν αὐτὸν διακαῆ δραστηριότητα.

Τὰ ἦθη τοῦ νεοσυστάτου τούτου λαοῦ παρέχονται παραδοξοτάτας ἀντιθέσεις· ἐπειδὴ συγκροτεῖται ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς, αἵτινες ἀπολαμβάνουσαι τῆς αὐτῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας, διαφυλάττουσι τὰ ἦθη, τὰ ἔθιμα καὶ τὴν θρησκείαν αὐτῶν. Κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα ἀπὸ τοῦ 1864 μέχρι τοῦ 1874 μετηναστεύσαν εἰς τὰς

Ἠνωμένας Πολιτεῖας ὑπὲρ τὰ δύο καὶ ἡμισυ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐκ πασῶν τῶν χωρῶν τῆς γῆς, ἕνεκα τῶν παντοίων εὐκολιῶν, ἃς ἡ κυβέρνησις τοῦ Οὐάσιγκτων παρέχεται τοῖς μετανάσταις. Πᾶς ξένος, ἂν ἀποθᾶς ἐπὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ ἐδάφους ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ δωρεὰν ἐξήκοντα πλῆθρα παρθένου γῆς, ἕκαστος δὲ τῶν υἱῶν αὐτοῦ δικαιοῦται, ἐνήλιξ γενόμενος, νὰ ἀπαιτήσῃ τὸ αὐτὸ προνόμιον.

Τὰ ἕτερογενῆ στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἀπαρτίζεται ὁ ἀμερικανικὸς λαὸς, ἐλήφθησαν ἐκ τῶν τεσσάρων μεγάλων φυλῶν τῆς ἀνθρωπότητος· ἦτοι Ἴων, ἐκ τῆς κιτρινῆς, εἰς ἣν ἀνήκουσιν οἱ Κινέζοι, οἱ Μαλαῖοι καὶ οἱ Δάυακ τῆς Σουμάτρας καὶ τῆς Ἰάβας, οἵτινες εἶναι καρτερικώτατοι καὶ λίαν φειδωλοὶ· Ἰνδοὶ, ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς, εἰς ἣν ἀνήκουσιν οἱ ἰθαγενεῖς Ἰνδοὶ τῶν Γρανιτικῶν ὀρῶν καὶ τῆς Σιέβρας Νεβάδας, διακρινόμενοι ἐπὶ ἐνέργειᾳ, ἀπανθρωπία καὶ τόλμῃ·

Ἰνδοὶ, ἐκ τῆς μελαίνης, εἰς ἣν ἀνήκουσιν οἱ Αἰθίοπες τῆς Ἀφρικῆς, τοῦ Κογκῶ ἢ τῆς Φλωρίδος, γηωστοὶ ἐπὶ δουλοφροσύνη καὶ σωματικῇ βόμῃ· τέλος δὲ ἄνθρωποι, ἐκ τῆς Λευκῆς ἢ Ἀρμανῆς, εἰς ἣν ἀνήκουσιν ὁ Εὐρωπαῖος καὶ ὁ Ἀγγλο-Σάξων, μιγὰς μετὰ τοῦ Κελτο-Ἰρλανδοῦ καὶ τοῦ Ἰθέρου, ἥτοι ὁ Ἀμερικανός. Ἰδωμεν πρῶτον τοὺς δύο τελευταίους. Περὶ τῶν πρώτων προτιθέμεθα νὰ πραγματευθῶμεν προσεχῶς.

Ὁ Ἀλέξανδρος Στέφενς, ἀντιπρόεδρος τῶν ὁμοσπόνδων νοτίων Ἐπαρχιῶν, ἔγραψεν ἐν ἔτει 1861. « Ἡ δουλεία εἶναι ἡ φυσικὴ καὶ κοινωνικὴ κατάστασις τοῦ αἰθίοπος. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἀναγνωρίζουσιν ἐπὶ τέλους πάντες οἱ πεπαιδευμένοι καὶ νουνεγεῖς λαοί. Τὸ σύστημα τῆς δουλείας εἶναι ἀκόμη ἐν τοῖς σπαργάνοις. . . »

Ἀλλὰ τὸ δένδρον τοῦτο, ὅπερ κατὰ τὸν Κ. Στέφενς προύρισται ἵν' ἐπισκιάσῃ πᾶσαν τὴν γῆν, ἐξεβρίχθη ἤδη, ὡς γνωστὸν, ὁ

δὲ μακρὸς οὐ μόνον δὲν εἶναι πλέον ἐμπό-
ρευμα, οὐ μόνον εἶναι κύριος ἑαυτοῦ, ἀλλὰ
δύναται νὰ ἔχη οἰκογένειαν καὶ συμμετέχη
τῶν κοινῶν πραγμάτων τῆς νέας αὐτοῦ
πατρίδος.

Γνωρίζουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται
ὅποιον φρικώδη πόλεμον ἐξήγειρε τὸ ζή-
τημα τοῦτο ἐν ταῖς Ἰνωμέναις Πολι-
τείαις. Τὸ περὶ τῶν δούλων ζήτημα ἐγένε-
το ἀληθῶς ἡ πρώτη πρόφασις, μᾶλλον
δὲ ἡ ἀληθὴς τοῦ πολέμου
αἰτία, ὅστις ἐξέβράγη τότε,
διατελεῖ δὲ ἔτι γινόμενος
ὑποκόφως καὶ ληληθῶς
μεταξὺ τῶν βορείων καὶ
τῶν νοτίων ἐπαρχιῶν.

Προὔκειτο περὶ δύο ἀν-
τικειμένων ἐναντίον ἀρ-
χῶν. « Ἐν Νέα Ὑόρκη,
λέγει ὁ Κ. Jonceaux,
οἱ ἀπόγονοι τῶν ἐξ Ἀγ-
γλίας μεταναστευσάντων
Πουριτανῶν ἔθηκαν βᾶσιν
καὶ κανόνα τῆς νέας αὐτῶν
κοινωνίας τὴν δημοκρα-
τίαν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον,
μὴ ἀνεχόμενοι παρ' αὐ-
τοῖς μήτε κυρίους, μήτε
δούλους. Ὄντες δὲ ἔμπο-
ροι, βιομήχανοι, τεχνί-
ται, πάντες πλήρεις πί-
στεως εἰς τὸ μέλλον, καὶ
ἀγόμενοι ὑπ' ἰδεῶν γονί-
μων, ἀπεκήρυξαν τὴν
ὀγιότητα τῆς ἐργασίας καὶ
ὑψωσαν τὴν σημαίαν τῆς
ισότητος. Ἀλλὰ ταῦτο γρά-
νωσ οἱ νότιοι συνίσταν ἰσχυρὰν καὶ λαμπρὰν
ἀριστοκρατίαν. Οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῶν, υἱοὶ
ἀρχαίων ἵπποτων, καταγόμενοι ἐκ τῶν
ἐπιφανεστάτων οἰκῶν τῆς Ἀγγλίας, ἐπλεο-
νέκτουσαν τῶν βορείων κατὰ τὴν γένεσιν, τὸν
πλοῦτον, καὶ τὴν παιδείαν. Ἀλλὰ τὴν
δαψιλῆ ταύτην ἰκμάδα ἐξήντηλε βαθεῖα
γάγγραινα, ἔργον τοῦ σκόλικος τῆς δου-
λείας, ὅστις κατέτρωγεν ἤδη τὴν ρίζαν
τοῦ δένδρου τῆς νέας ταύτης κοινωνίας.
Ἐπειδὴ, κατέχοντες ἀπεράντους γαιῶν ἐκ-
τάσεις οἱ νότιοι γεωκλήμονες, μετεκόμισαν
πρὸς καλλιέργειαν αὐτῶν εἰς τὰς νοτίους
ἐπαρχίας πλῆθος μακρῶν πωλουμένων
καὶ ἀγοραζομένων ἀναφανδὸν ἐν δημοπρα-
σίαις ὡς κτ' ἄλλη, τοσοῦτ' μᾶλλον, ὅσῳ ἐν

Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ.

ταῖς πλείσταις τῶν ἐπαρχιῶν τούτων ὁ
τὴν γῆν ἐργαζόμενος Εὐρωπαῖος ἀποθνή-
σκει πρόωρος... »

Α'. — ΤΟ ΦΑΡ ΟΥΕΣΤ. — GO AHEAD.

ΑΠΟ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΙΣ ΜΙΣΣΟΥΡΗΝ.

Τῇ 13 Σεπτεμβρίου τοῦ 1867 ἡμέρα
παρασκευῆ περὶ τὴν ὁδὸν τῆς ἐσπέρας

πλοίου εἰς τὸ μέγα διοικητικὸν γαλλικὸν
ἀτμόπλοιο "Ἄγιον Λαυρέντιον, ὅπερ ἦτο
ἀποτεταγμένον νὰ μετακομίση ἡμᾶς ἀπὸ
Βρέστης, ἦτοι ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς γαλ-
λικῆς ἐπαρχίας Βρεττανίας εἰς Νέα Ὑόρ-
κην, τὴν μεγίστην παράλιον πόλιν τῆς
Ἀμερικανικῆς Ὁμοσπονδίας, καὶ ὅπερ, ὄν
μέγιστον, εἰ μὴ λίαν ὑπερήφανον, δὲν
ἠδύνατο ἢ δὲν κατεδέχτο νὰ ἐλλιμενισθῇ
εἰς τὸν μικρὸν τῆς Βρέστης ὄρμον πρὸς
παραλαβὴν τῶν ἐπιβατῶν.

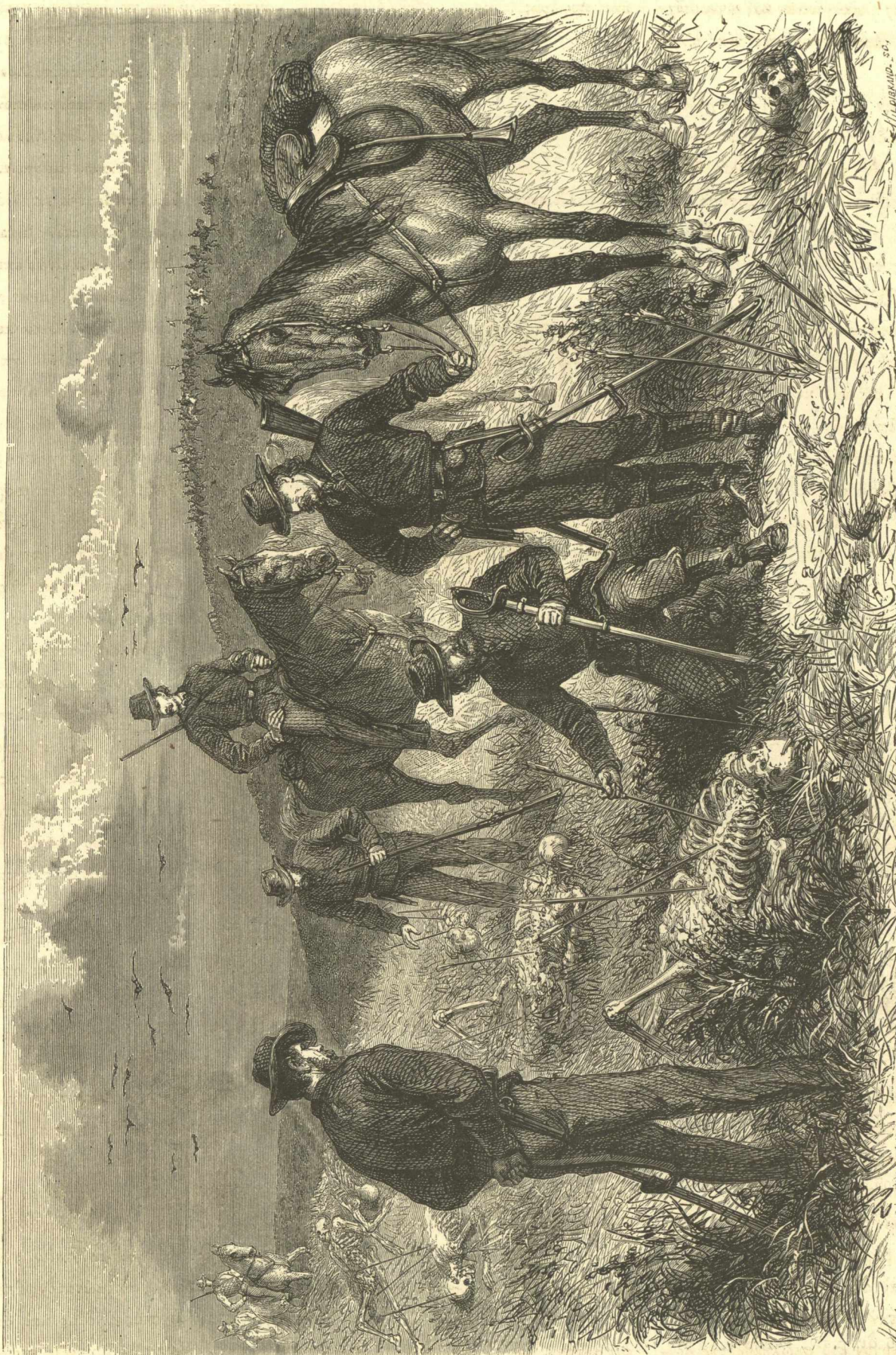
Ἐννέα μετὰ τὴν ἐκ
Βρέστης ἀναχώρησιν ἡμῶν
ἡμέραις, ἦτοι τῇ προῖτῃ
τῆς 24ης Σεπτεμβρίου
ἠγχυροβολήσαμεν ἔμπρο-
σθεν τῆς νέας Ὑόρκης
μετὰ λαμπρὰν καὶ ἡσυχον
ὁδοιπορίαν, μὴ ἐνοχλη-
θέντες μηδὲ ὅπως ὑπὸ τῆς
ἰσημερίας τοῦ Σεπτεμβρίου,
ἣν φοβοῦνται μεγάλως οἱ
γηραῖοι ναῦται μάλιστα
ἐν τῷ πολυκυμάντῳ Ἀτλαν-
τικῷ, καὶ ἦτις ἐλησμόνη-
σεν ἡμᾶς διαπλέοντας.

Ἡ Νέα Ὑόρκη εἶναι
πάντοτε ἡ μεγάλη, ἡ αὐ-
τοκρατορικὴ μητρόπο-
λις τῆς Ἀμερικανικῆς
Ὁμοσπονδίας. Κατελύσα-
μεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον
τῆς Πέμπτης Παρόδου
(Fifth Avenue Hotel),
ἐκτισμένον πάντως ἐκ μαρ-
μάρου καὶ περιέχον χιλίους
καὶ δικκοσίους θαλάμους,

οἷτινες ἦσαν πάντες πλήρεις! Διὸ ἠναγκά-
σθημεν νὰ διανυκτερεύσωμεν ἐντὸς με-
γίστης αἰθούσης περιεχοῦσης περὶ τὰς
τριακόσια κλίνας, ἢ μᾶλλον στρωμάς·
μόλις δὲ τῇ ἐπαύριον πύτυχάσαμεν νὰ
λάβωμεν μικρὸν τι δωμάτιον κείμενον ἐν
τῇ ἑβδόμῃ ὀροφῇ.

Τὰ ξενοδοχεῖα ἐν Νέα Ὑόρκη εἶναι
βαρῦτιμα. Ἐν τοῖς ἀρίστοις τὸ ελάχιστον
δωματίον τιμᾶται φρ. 25 καθ' ἡμέραν.
Ἄλλοτε ἡ ἡμερησία τιμὴ τῶν ξενοδο-
χείων ἦτο μόνον 12 φρ. πληρονομένων
ὅμως εἰς χρυσόν, ἐν ᾧ σήμερον πληρόνον-
ται εἰς χάρτην, ζημιοῦντα τεσσαρά-
κοντα τοῖς ἑκατόν. Ἄντι τῆς τιμῆς ταύ-
της ἕκαστος ξένος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ

ὠραν (κακῆ ἡμερομηνία, ἀπαισία ἡμέρα
καὶ ἀπαισιωτέρα ὥρα), ἀπῆλθον τῶν
Παρισίων πορευόμενος εἰς Βρέστ. Λέγεται
ὅτι ἡ Βρέστη εἶναι ἐνηθητήριον βατρά-
χων, ἐν ἄλλαις λέξεσιν οἱ καταρράκται
τοῦ οὐρανοῦ διατελοῦσι καταρρέοντες ἐπ'
αὐτὴν ἐπὶ τριακοσίας ἐξήκοντα ἡμέρας
καὶ νύκτας. Διὸ καὶ ὁ ἐπισκεπτήμενος τὴν
ὑδροβίον ταύτην καὶ εὐρωτιθῆσαν πόλιν
εὐχεται ἵνα τὰ ἔτη πάντα ὡς δίσκετα,
ἦτοι ἔχῳσιν ἕκαστον τριακοσίας ἐξήκοντα
ἐξ ἡμέρας, αἵτινες δυστυχῶς ἐπανερχονται
μόνον κατὰ πᾶσαν τετραετίαν. Ἐβρεχε
λοιπὸν καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξέως
ἡμῶν φυσικῶ τῷ λόγῳ, καὶ κατεβράχη-
μεν μεταβαίνοντες διὰ τιγὸς μικροῦ ἀτμο-

ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣ ΠΤΩΜΑΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ ΦΟΝΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΒΙΜΓΕΙΝ.

λάβῃ ἓνα κοιτῶνα καὶ καταβροχθίζῃ πέντε
γεύματα καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῶν πέντε τῆς
πρωίας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Ἡ περὶ
ἧς ὁ λόγος τιμὴ εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ
μὴ διαμένῃ τις πάντοτε ἐν τῷ ξενοδο-
χείῳ, καὶ τρώγῃ ἢ μὴ. Τὸ δωμάτιον

παντὸς ξένου εἶναι λαμπρὸν μὲν καὶ ἀνα-
παυτικώτατον ἐκὼν συνοδείηται ὑπὸ κυ-
ρίας, ἀθλιώτατον δὲ εἶναι ἢ μόνος (ba-
chelor).

Ὁ μέλλον συνοδοιπόρος μου, ὁ λοχα-
γὸς W. Heine, γραμματεὺς τῆς ἐν Παρι-

σίαις Ἀμερικανικῆς πρεσβείας, ἀπελθὼν
τῆς Γαλλίας δεκατέσσαρον ἡμέραις πρὸ
ἐμοῦ, ἐφρόντισεν ἐν Νέα Ὑόρκη περὶ τῶν
καθήκαστα τῆς προκειμένης ἡμῶν ὁδοιπο-
ρίας. Ἀνεμένομεν δὲ καὶ τὸν μηχανικὸν
K. Whitney, διευθυντὴν τῶν μεταλλείων

του Κολοράδου, ὅστις ἔμελλε νὰ ποδηγετήσῃ ἡμᾶς εἰς τὰς κατὰ τὴν ἐν Κολοράδῳ μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου τῶν Γρανιτικῶν ὄρων καὶ τοὺς Λειμώνας ἐκδρομὰς ἡμῶν.

Ἡ προκειμένη περιοδία ἦτο λίαν ἐπαγωγὸς, εἰ καὶ ἐκινδυνεύομεν ν' ἀφαιρεθῶμεν καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῶν ἀγρίων Ἰνδῶν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς, ἐὰν ἐπὶ ἤρχετο αὐτοῖς ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀποκτήσωσι τὴν κόμην ἡμῶν, ὡς ὁ Καβριώνης, ὁ τρώμος τοῦ ἀθανάτου Πιπελέτου ἐπεθύμει νὰ ἀπολαύσῃ τὰς τρίγας τοῦ θυρωροῦ.

Ὁ φόβος μὴ ἐμπέσωμεν εἰς τοὺς Ἐρυθρόχρωτους (Peaux-Rouges) Ἰνδοὺς τῶν Λειμώνων δὲν ἦτο παιδαριώδης. Ἐπειδὴ ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν οἱ Ἰνδοὶ τῶν Λειμώνων ἐπολέμουσαν πρὸς τὰς Ἠνωμένας πολιτείας, καὶ πολλάκις ἡ χώρα τοῦ Κολοράδου, εἰς ἣν ἐπορευόμεθα, ἐλεηλατήθη καὶ ἐκακώθη παντοιοτρόπως ὑπὸ τῶν ἀγρίων Ἰνδικῶν στιφῶν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι καὶ οἱ λευκοὶ, ἀντεκδικούμενοι, προσήνεχθησαν πρὸς αὐτοὺς μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ ἔτι μείζονος θηριωδίας. Ἦτο ἄρα ἀναμφίβουλον ὅτι διεισδύομενοι εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἐκινδυνεύομεν νὰ συλληθῶμεν ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, νὰ ἀφαιρεθῶμεν, ὡς πλείστοι ἄλλοι ὄδοιποροὶ, τὸ τριγωντὸν δέρμα τῆς κεφαλῆς, καὶ νὰ ὑποστῶμεν φρικωδεστάτας βασάνους. Ἄλλ' ὡς λέγει ἡ παροιμία ὁ ἄνθρωπος ἀποθνήσκει ἀπαξ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐμάθομεν ὅτι κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστου ὑπέλαβον ἅτινες τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅστις ἀπὸ τοῦ Μισσουρι τείνει πρὸς τὰ Γρανιτικά ὄρη, καταληφθέντες ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, ἐφονεύθησαν ἀνήλεως. Εἰς τούτων, φρονεῖς διὰ βολῆς καὶ διὰ πελέκειας, ἀφῆρέθη τὴν κόμην μετὰ τοῦ δέρματος, ἔτι ζῶν. Διεκφυγῶν δ' ἐκ θαύματος διηγήθη τὸ μαρτύριον αὐτοῦ, καὶ πᾶσαι αἱ ἡμεριδὲς τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τῆς Εὐρώπης ἐδημοσίευσαν ἢ δὴ τὴν εἰδεχθῆ εἰκόνα καὶ τὴν φοβερὰν αὐτοῦ διήγησιν, ἰκανὴν ἵν' ἀποθαβῆνῃ καὶ τὸν θαρραλεώτατον περιηγητήν. Ἡ ἀλήθεια ἦτο παρεμφερὲς πρὸς μυθιστόρημα.

Ταυτοχρόνως ἐμάθομεν ὅτι οἱ μὲν Ἐρυθρόχρωτες τῶν Λειμώνων ἐνεπόδιζον καὶ ἐξέβαλλον τῆς τροχιάς αὐτῶν ὀλοκήρους ἀμαξοστοιχίας καὶ ἐφάνεον τοὺς ὁδηγούς καὶ τοὺς ὄδοιπόρους, οἱ δὲ Ἰνδοὶ τοῦ

Κολοράδου, προσβαλόντες ἐν τῇ ἐρήμῳ τὴν ἡπειρωτικὴν ταχυδρομικὴν ἀμαξάν, ἐφόνευσαν τοὺς πλείστους τῶν ὄδοιπόρων. Ἐν Κανσᾷ καὶ ἐν Μοντάνα ὀλοκήρα ἀποσπάσματα στρατιωτικὰ ἐφονεύθησαν ἀνήλεως ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν. Μετὰ δὲ τινὰς ἡμέρας τάγμα τι ἀποσταλὲν εἰς ἀναζήτησιν αὐτῶν, εὖτε τέλος μόνον τοὺς σκελετοὺς τῶν ἀτυχῶν στρατιωτῶν διατετριπμένους ὑπὸ βελῶν καὶ ἡμικαύτους ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Λειμῶνος.

Ἐπρεπε ἄρα πρὸς ταῦτα καὶ πρὸς τὰς συμβουλὰς πολλῶν φρονίμων Ἀμερικανῶν νὰ παραιτηθῶ τοῦ σκοποῦ μου, ἢ νὰ ἀναβάλω τὴν προκειμένην ἐκδρομὴν, καὶ ταῦτα ἀφ' οὗ διεπέρασα τὰς μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς χιλιάς λεύγας τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ; Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς τῶν συνοδοιπόρων μου ἐφρόνει οὕτω, καὶ ἔπειδὴ ὁμοφρόνουν αὐτοῖς, ἐκρίναμεν νὰ βαδίσωμεν θαρραλέως πρὸς τὰ πρόσω, κραυγάζοντες τὸ Ἀμερικανικὸν Go ahead!

Δ'.

Τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ τῆς εἰς Νέαν Ὑόρκην ἀφίξεώς μου, τῇ 26ῃ Σεπτεμβρίου, χαίρειν εἶπὼν τῇ αυτοκρατορικῇ πόλει, ἀπῆλθον μετὰ τοῦ λογαγοῦ Χάινε, ἀφ' οὗ ἐγράψαμεν πρὸς τὸν τρίτον συνοδοιπότην Κ. Whitney ὅτι θὰ ἀναμένωμεν αὐτὸν ἐν Χικάγῳ.

Ἐπέβημεν τὸν σιδηροδρόμον τοῦ Χούδσωνος, ὅστις ἀνέρχεται τὸ ρεύμα τοῦ ὠραίου ὁμωνύμου ποταμοῦ. Διήλθομεν τῇ πρώτῃ διὰ τῶν πόλεων Τροίας, Οὐτικῆς, Ρώμης, Συρακούσων, ὃν τὰ ὀνόματα δύναται νὰ ἐξαπατήσῃσι τὸν κοιμώμενον ὄδοιπότην, νομίζοντα ὅτι ἔφθασεν ἴσως εἰς τὴν Τροίαν τοῦ Πριάμου ἢ τὰς Συρακούσας τοῦ Ἰέρωνος, ἂν μὴ ἤκουεν ἐν τῷ μεταξύ τὸ ἀγγλοσαξωνικὸν ὄνομα τοῦ Rochester, πόλεως μεστῆς μύλων, καὶ μὴ ἤκουε μακρόθεν δεινὸν τὸν κρότον τῶν καταβράκτων τοῦ Νιαγάρα, ὃν ἐξαιρέτισαμεν περὶ τὴν ὁδὸν διαπερῶντες τὸν ποταμὸν ἐπὶ τῆς λαμπροτάτης τῆς ὑψηλοῦ γεφύρας.

Ἰδοὺ ἡμεῖς ἐν Καναδᾷ, καὶ παρερχόμεθα ἤδη τὴν λίμνην Ἐριέ. Ἐν τῷ Detroit (ἢ τῷ Πορθμῷ) ἐπιβιβάσθημεν μετ' ἀπάσης τῆς ἀμαξοστοιχίας ἐπὶ σχεδίαν ἀπέραντον ἀτμοκίνητον, διαπερῶμεν οὕτω τὸν

Πορθμὸν, δι' οὗ ἡ λίμνη Οὐρών συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς λίμνης Ἐριέ. Ἦδη εἰσερχόμεθα πάλιν εἰς τὴν μεγάλην χώραν τῆς Ὀμοσπονδίας. Αἱ ὠραῖαι πεδιάδες τοῦ Μισσιγᾶν, αἵτινες ἄλλοτε ἀπετέλουσαν μέρος τῶν Λειμώνων, ἐξελίσσονται ἐνώπιον ἡμῶν καταπεφυτευμένα ὑπὸ ἀραβοσίτου καὶ παντοίων ἄλλων δημητριακῶν καρπῶν. Χαίρετῶμεν τὴν λίμνην Μισσιγᾶν, τὴν ἐσωτερικὴν ταύτην θάλασσαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἐν ἣ πλέουσιν ὀλοκήρα στόλοι, καὶ τῇ 28 Σεπτεμβρίου φθάνομεν εἰς Χικάγον, τὸν πρῶτον ἡμῶν σταθμὸν κείμενον εἰς ἀπόστασιν χιλίων μιλίων ἀπὸ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἤκουσαν βεβαίως τίνι τρόπῳ εἶναι κατηρτισμένοι οἱ ἀμερικανικοὶ railroads ἢ σιδηροδρομοὶ· οἷας ἀπολαύει ἐλευθερίας καὶ ἀναπαύσεως ὁ περιοδευτής, ὅστις ἐν Εὐρώπῃ διατελεῖ ὄδοιπορὸν ὡς δεσμώτης ἐν κυψέλῃ. Μία μόνον κλάσις ἀμαξῶν ὑπάρχει ἐν Ἀμερικῇ. Ἐκάστη ἀμαξία δύναται τὰ χωρὶς πεντήκοντα ὄδοιπόρους. Τὰ θρονία εἶναι διατεταγμένα δίστιγα καὶ τοιοῦτοτρόπως, ὥστε ἕκαστος στίχος ἀφίνει διάδρομον εὐρύν, ὃν πᾶς τις διέρχεται ἀνέτως.

Ὁ ὄδοιπότης δύναται νὰ μεταβαίνει εὐκόλως διὰ γεφύρας ἀπὸ μιᾶς εἰς ἑτέραν ἀμαξάν, ἢ νὰ μὲν ὑπαίθριος περιπατῶν ἢ ἱστάμενος ἐπὶ τινος τῶν μεταξὺ τῶν ἀμαξῶν ἀνδῆρων. Ἄνδρες καὶ παιδιά διέρχονται ἀδιαλείπτως τοὺς διαδρόμους, πωλοῦντες τοῖς περιοδευταῖς βιβλία, ἐφημερίδας, καρπούς καὶ παντοῖα τρόφιμα. Οἱ ἐπιστάται δὲν ἐνοχλοῦσι ποσῶς διὰ τῆς ἀενάου ζήτησεως τῶν γραμματίων τοὺς ὄδοιπόρους, οἵτινες φροντίζουσι νὰ προσκολλῶσιν αὐτὰ ἐπὶ τοῦ πύλου.

Ἐν ἐκάστῃ ἀμαξῇ εἶναι νυπτήρ (lavabo), ὑδροχόη, ποτήρια, καὶ ἐστία, ἣτις θερμαίνεται δι' ἀνθράκων τὸν χειμῶνα, καὶ τὸ χρησιμώτατον ἀπόπατος ἰδιαιτέρος διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ διὰ τὰς γυναῖκας. Κατὰ τὴν νύκτα οἱ περιοδευταὶ μεταβαίνουσιν εἰς τὰ Sleeping-cars, ἦτοι τὰς κοιτωνοφόρους ἀμαξίας, ἐν αἷς ἕκαστος εὐρίσκει ἀντὶ μικρᾶς τιμῆς κλίνην λαμπρὰν, ἐν ἣ δύναται νὰ μὲν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἂν ἀσθενῇ, νοσηλεύμενος δωρεὰν ὑπὸ ἰατροῦ. Τῇ πρώτῃ αἱ κλίναι ἀφανίζονται ἐν τισὶ ἀμαξίαις δι' ἐλατηρίων ἐν τοῖς τοίχοις τῶν ἀμαξῶν, ἀντ' αὐτῶν

ΑΜΑΞΑ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΗ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΙΝΔΩΝ.

δὲ ἐξέρχονται ὡς διὰ μαγείας τὰ θρονία τῆς ἡμέρας.

Μία βελτίωσις ἐπιφέρει ταχέως ἑτέραν, μάλιστα ἐν Ἀμερικῇ, ὅπου τὸ πνεῦμα τῶν ἐφευρέσεων διατελεῖ ἀείποτε ἐνεργόν. Μετὰ τὰ Sleeping-cars, κατεσκευάστη-

σαν τὰ Palace-cars καὶ τὰ State-rooms, ἦτοι ἀμαξίαι βασιλεία καὶ ἀμαξίαι τῆς κυβερνήσεως. Ἐμισθώσαμεν μίαν τῶν πρώτων ἀπὸ Συρακούσης εἰς Χικάγον καὶ νομίζω ὅτι οὐδέποτε εὐρωπαϊκὸς ἡγεμὼν ἐταξείδευσε μετὰ πλείονος

ἀνέσεως καὶ πολυτελείας. Εἰς μῦθος δοῦλος ἵσταται πάντοτε πρὸ τῆς θύρας, ἀναμένων τὰς διαταγὰς τῶν ὄδοιπορούντων ἢ τὴν διαταγὴν τῆς παρασκευῆς τοῦ δείπνου. Τὸ μαγειρεῖον καὶ πάντα τὰ πρὸς παρασκευὴν τοῦ δείπνου ἀναμένουσι ποσ-

ηρημένα τῷ ὁδοιποροῦντι τούτῳ με- γάρῳ. Κατὰ τὴν νύκτα ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη αἴθουσα μεταβάλλεται ὡς διὰ μαγι- κῆς βράβδου εἰς θάλαμον εὐρύν, μὴ ἀπο- ρούντα μηδενὸς τῶν ἀναγκαίων τοῦ βίου.

Πολλὰ οἰκογένεια ἢ φίλοι ὁδοιποροῦσιν οὕτω συγκοινωνοῦντες πρὸς ἀλλήλους καὶ συμβιούντες· ἐπειδὴ ἐκάστη ἀμαζοστοιχία ἐφέλκεται χρεῖας τυχούσης 5-20 τοιαῦτα κινούμενα βασιλεία.

Ἐν τοιούτῳ τινι φεύγοντι μεγάρῳ ἐφθά- σαμεν εἰς Χίκαγον.

[Ἀκολουθεῖ.]

Ο ΧΡΟΝΟΣ

ΚΑΙ Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ.

Μεταξὺ τοῦ « Χρόνου » τοῦ Λονδίνου καὶ τοῦ ἀρχισυντάκτου τῆς γαλλικῆς « Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων » ἠγέρθη περὶ τῆς ἐν Τουρκίᾳ ἀγγλικῆς πολιτικῆς περίεργος ἔρις.

Ὁ Κ. Λεμοάν, ἀπαντῶν εἰς τὸν « Χρό- νον » ἐμμένει ὅτι ἡ Ἀγγλία ἦτο πάντοτε πρόμαχος τῆς ἀκεραιότητος τῆς Τουρκίας. Παρατηρεῖ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους τὰδε. Ὁ « Χρόνος » μᾶς ὑπομνησκει ὅτι, ὅτε προέκειτο νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ Ἑλλάς, ἡ Ἀγγλία οὐδὲν παρενέβαλε κώλυμα. Τοῦτο εἶναι ἀληθέστατον· ἐνθυμούμεθα ὅτι ὁ λόρδος Βύρων ἀπέθανεν ἐν Ἑλλάδι. Ἄλλ' ὁ ποιητὴς τοῦ Childe Harold ἦτο ἥμισυτα πρακτικὸς ἄνθρωπος· ὁ δούξ Οὐελλιγ- κτῶν, ὅστις ἦτο πολὺ τοῦ Βύρωνος πρακτι- κώτερος, ὥρισε προσφιύτερον τὴν ἀγγλι- κὴν πολιτικὴν, ἀποκαλέσας τὴν ἐν Πύλῳ ναυμαχίαν ἀπαίσιον συμβάν. Ἡ Ἀγ- γλία μετενόησε πάντοτε ὅτι ἐπολέμησεν ἐν Πύλῳ, δὲν θὰ πράξῃ δὲ ποτὲ πλέον τοιοῦτό τι. Σήμερον ἡ Ἀγγλία λέγει ὅτι ἠλλαξε πολιτικὴν· εὐχαρίστως ἀποδεχό- μεθα τὴν ἀλλαγὴν ταύτην ἡμεῖς οὐ οὐδε- ποτε συνηγορήσαντες ὑπὲρ τῆς τουρκικῆς ἀκακιστικῆτος. Ἡ Τουρκία δὲν δύναται νὰ ἀναμορφωθῇ, διότι ἡ ἀναμόρφωσις, ὅπως ἡμεῖς τὴν νοοῦμεν, θὰ ἔβλαπτε τὴν ζωὴν τῆς· μέχρι τοῦδε παρέλαβε τὰ ἐλατ- τώματα τοῦ ἡμετέρου πολιτισμοῦ· ἐὰν παραλάβῃ καὶ τὰς ἀρετάς του, τὸσφ ταχύτερον θὰ ἀποθάνῃ. »

Τὸ εἰς τὴν « Ἐφημερίδα τῶν Συζητή- σεων » καταχωρισθὲν ἄρθρον τοῦ Κ. Le- moinne, ὅπερ ἐπικρίνει ὁ « Χρόνος » ἔχει κατ' οὐσίαν ὧδε πῶς. « Πάντες φυ- σικῶ τῷ λόγῳ ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ κου- φότητι καὶ τῇ μεγάλῃ σπουδῇ, μεθ' ἧς ἡ Ἀγγλία, ἀρνησαμένη τὴν ἀρχαιοπαρά- δογον ἀνατολικῆν πολιτικὴν τῆς καὶ ἦν περ ὡς πίστεως δόγμα ἐπρέσβευεν ἀκε- ραιότητα τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους, αἰφνης αὐτὴ πρώτη ἀπήτησε τὴν καθαίρεσιν τοῦ ἐτοιμορόπου κτιρίου. Ἐν πρώτοις οἱ πε- ρισσεμμένοι Ἀγγλοὶ μιμοῦνται τοὺς μῦθ, τοὺς ἐγκαταλιμπάνοντας οἰκίαν καταπί- πτουσαν· ἔπειτα νοοῦσιν, ὅτι, ἐὰν ἤθελον νὰ σώσωσι τὴν ἀκεραιότητα τῆς Πύλης, ἔπρεπε νὰ τὴν σώσωσι μόνον καὶ καθ' ἑαυτοῦς. Προθυμότερα λοιπὸν παραχω- ροῦσι διάφορα τεμάχια αὐτῆς ὅπως ἐπι- λειφθῇ τι εἰσέτι, ἀντὶ πάσης δὲ θυσίας ἐμποδίζουσι τὴν ὑποκίνησιν τοῦ ἀνατολι- κοῦ ζητήματος ἐφ' ὅσον εἶναι αὐτὰ με- μονωμένοι. Ὁ πόλεμος τοῦ 1854 καὶ 1855, ἡ στρατεία ἐπὶ τὴν ταυρικὴν χερ- σόνησον, τῆς Σεβαστουπόλεως ἡ πολιορ- κία ἦσαν ἐπεισόδια τῆς προσωπικῆς τοῦ Ναπολέοντος Γ' πολιτικῆς. Ἐκ τῆς ἀπό- ψευος τῶν δυναστικῶν συμφερόντων του, ἄτυνα ἦσαν πάντῃ διάφορα τῶν συμφερόν- των τῆς Γαλλίας, ὁ πόλεμος ἦτο αὐτῷ ὠφελιμώτατος, διότι διέλυσε τὸν παλαιὸν τῆς Εὐρώπης συνασπισμὸν κατὰ τῆς αὐ- τοκρατορίας· ἀπεδείχθη λοιπὸν ἀντα- μοιβῆ τῆς ἀγγλικῆς συμμαχίας. Ὁ Νι- κόλαος δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ συνεμαχεῖ τῷ Ναπολέοντι· διὰ ταύτην δὲ τὴν ἀπίστίαν του ἐπετά- χυνε τὸν πόλεμον. Τὸ λάθος τοῦτο ἐπι- νορηθῆν ἐν μέσῳ τῶν δυστυχημάτων τῆς Γαλλίας· ἡ δὲ ἀπομονωθεῖσα Ἀγγλία εἶδε πῶς ἡ Ῥωσσία διέβρῆξε τὴν μεγάλην συνθήκην καὶ ἀνεκτήσατο αὐθις τὸν Εὐ- ξεινον. Ἐὰν νῦν ἐκ νέου ἠπειλεῖτο ἡ τῆς Τουρκίας ἀκερικύτης, ἡ Γαλλία δὲν θὰ εἶχε τοὺς αὐτοὺς λόγους νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν ἀνατολικὸν πόλεμον. Ἐχομεν νὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς ἄλλα πράγματα, κατα- λείπομεν δὲ τὸ ἐπιχείρημα τῇ Ἀγγλίᾳ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τολμᾷ νὰ τὸ ἀναλάβῃ μόνῃ, διὰ τοῦτο ἀλλάσσει ὕψος καὶ πο- λιτικὴν. »

Ο ΕΘΘΙΝΟΣ ΤΑΥΤΑΡΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ. Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες καὶ κατ' ἐξο- χὴν ὁ τῶς φιλότουρκος « Ἐωθινὸς Ταχυ- δρόμος » οὐ μόνον δὲν ἐμετρίασαν τὸ κατὰ τῆς Τουρκίας σφοδρότατον ὕψος των ἀλλὰ καὶ ἐγένοντο μακροδότεραι. Ὁ « Ἐω- θινὸς Ταχυδρόμος » κατακρίνει τὴν ὀθω- μανικὴν κυβέρνησιν ὅτι πληροῖνε τόκους 30 ο/ο εἰς τοὺς Ἑλληνας τραπέζιτας καὶ τοκογλύφους τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ᾧ τοὺς Ἀγγλοὺς ὀμολογιοῦχος ἐγκατα- λείπει ἔρμαιον τῆς κακῆς μοίρας των. « Δὲν πράκ.ται (λέγει) νὰ διατάζωμεν τὸν ἀγγλικὸν στόλον ἵνα καταλάβῃ τὸ τελω- νεῖον τῆς Σμύρνης ὅπως κατέλαβεν ἄλ- λοτε τὴν Βερακρούζ, ὅτε τὸ Μεξικὸν ἠρ- νήθη τὴν ἀπότισιν τῶν χρεῶν τοῦ. Ἄλλ' ἄς διαταχθῇ τοῦλάχιστον ὁ Κ. Ἐλλιοτ τὰ λαλήσῃ πρὸς τὴν Πύλην ὅπως ὁ ἐν Πεκίνῳ ἡμέτερος πρεσβευτὴς Οὐαϊδ ἐλά- λησε πρὸς τοὺς Κινέζους. » Ὁ « Ἐωθινὸς Ταχυδρόμος » ἐπάγει ὅτι τὸ οικονομικὸν ζήτημα εἶναι οὐδενὸς λόγον ἄξιον, παρα- βαλλόμενον πρὸς τὸ πολιτικόν. « Ἡ δύναμις ἐκεῖνη (λέγει) ἦτις μᾶς ἀπειλεῖ ἐκ τῆς μέσης Ἀσίας, αὐτὴ καὶ μόνῃ εἶναι ἡ πρωταίτιος τοῦ οικονομικοῦ ἡμῶν πα- θήματος. Ἡ Ῥωσσία ἐπέπεσε καθ' ἡμῶν, ἡμεῖς δὲ κατεποντίσθημεν, ὅπως κατε- ποντίσθη πρὸ μικροῦ τὸ θερακωτὸν « Βαγ- κουάρδ ». Τώρα συναισθανόμενα τὰ ἐπα- κολουθήματα τῆς ἀβετήσεως τῆς παρσια- νῆς συνθήκης. Ὁ στρατηγὸς Ἰγνατιεφ κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ λόρδου Ῥεδκλιφ καὶ ἄγει καὶ φέρει τὰ πράγματα τῆς Ἀνατολῆς κατὰ τὴν θέλησίν του. Οἰκτεί- ρομεν τοὺς δυστυχεῖς ὀμολογιοῦχος, ἀλλὰ βλέπομεν ὅτι οὐχ ἦττον αὐτῶν δυστυχεῖ καὶ ἡ ἐπιβροχὴ τῆς Ἀγγλίας ἐν τῇ Ἀνα- τολῇ. »

Ο ΕΘΘΙΝΟΣ ΤΑΥΤΑΡΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ.

Ἡ πρὸς ἡμᾶς ἐστραμμένη ἐπιφάνεια τῆς Σε- λήνης παριστάνει, ὡς νομίζετο τὸ πλῆθος, ἀνθρώ- πινον πρόσωπον μετὰ βίνος, ὀφθαλμῶν καὶ στό- ματος. Ἀλλὰ τὰ σημεῖα ταῦτα τῆς Σελήνης δὲν εἶναι ἄλλο, ὡς γνωστὸν, ἢ ἐξοχαί καὶ κοι- λότητες, ἧτοι ὄρη καὶ κοιλάδες. Ἡ Σελήνη στρεφόμενη περὶ ἑαυτὴν ἀκριβῶς ἐν ᾧ χρόνῳ ἐκτελεῖ τὴν περὶ τὴν Γῆν κίνησιν αὐτῆς, δει- κνύει ἡμῖν φυσικῶ τῷ λόγῳ πάντοτε τὸ αὐτὸ ἡμισφαίριον, καὶ τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν ἀνθρω- πίνην μορφήν παρεμφερῆ ὄψιν. Ἀλλὰ, ἐξετάζομενοι διὰ τοῦ συνήθους τηλε- σκοπίου ἢ βίν, τὸ στόμα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Σελήνης μεταβάλλονται εἰς πλῆθος κρατήρων, ἡφαιστειῶν ὀρνῶν καὶ κρημνῶν, ἧτοι εἰς κόσμον ἀπεσκληρυσμένον, νενεκρωμένον, ἀποβαλόντα ἤδη ἀπὸ πολλοῦ τὴν γλῶσσαν, τὰ ὕδατα, τὴν φυτεῖαν, τὴν ἀτμοσφαιρῶν καὶ τὰ ζῶα, ἄτυνα ἀπέθανον ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ φύγους ἀπεσκληρυ- μένης καὶ συμπεπηγυίας ταύτης γῆς. Φεῦ! τὰ πάντα δεκνύουσιν ἡμῖν ἀληθῶς ὅτι ἡ Σελήνη ἔζησε καὶ ἀπέθανεν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ, ὡς πᾶς ἀστὴρ, ὡς πᾶς ἄνθρωπος ἀσπερατώσας τὸν προωρισμὸν αὐτοῦ. Δι' οὐδὲν ἄπορον ἂν δὲν βλέπομεν οὐδὲν σημεῖον ζωῆς ἐπ' αὐτῆς· μόνῃ δὲ ἐπικρατεῖ ἡ ἀνόργανος φύσις, ἧτοι βράχοι, καὶ βράχοι καὶ πάλιν βράχοι. Τὰ τῆς Σελήνης ὄρη εἶναι ὑψηλότερα. Ἐν αὐτοῖς ἐξαιρούνται μάλιστα δύο σκόπελοι, ἔχον- τες ἑκατὸς ὕψος 7,000 μέτρων ὑπὲρ τὴν πε- διάδα. Ἡ Σελήνη ἀμοιρεῖ ἐν τῷ παρόντι ἀτμο- σφαιρᾶς. Ἐπ' αὐτῆς δὲν ἐπιπλανῶνται πλέον οὔτε ἀέρια οὔτε ἀτμοί, ἢ τοῦλάχιστον συνεστά- λησαν ἤδη εἰς μικρὸν τι.

ΔΗΜΩΔΗΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.

ΤΙ ΗΤΟ ΚΑΙ ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΣΕΛΗΝΗ.

Πᾶν ζῶον εἶναι ἄθροισμα ὁλῶν στερεῶν υγρῶν καὶ αεριοειδῶν. Ἡ πρὸς ἀλλήλας ἐπί- δρασις τῶν ὁλῶν τούτων γενεῖ καὶ διατρεῖ τὴν ζωὴν. Μόναί αἱ στερεαὶ ὕλαι ἀπεργάζονται ἀδράνειαν, ἧτοι θάνατον. Ὅπου ἄρα ὑπάρχουσι μόνον στερεαὶ ὕλαι, ἐκεῖ ὁ κύκλος τῶν ὁλικῶν μεταβολῶν ἀφανίζεται, καὶ ἡ ζωὴ δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ. Ἐνόργανα ὄντα, ζῶα καὶ φυτὰ, δὲν ὑπάρ- χουσιν ἄρα ἐπὶ τῆς Σελήνης, ἀφ' ἧς ἀπὸ πολ- λοῦ ἀπέπτη πᾶν ὑγρὸν. Ἀλλὰ τοῦτο λέγοντες δὲν ἐνοοῦμεν ὅτι ὁ δορυφόρος τῆς Γῆς οὐδέποτε κατωκλήθη ὑπὸ ἐμφύγων ὄντων. Τούναντίον ἀπεδείχθη ὅτι πάντες οἱ ἀστῆρες ὑφίστανται διαδοχικῶς τὴν αὐτὴν μεταβολὴν, ἦν ὑπέστη ἡ Σελήνη. Πάντες οἱ ἀστῆρες ἢ τὰ οὐράνια σώ- ματα, ὅτε ἐδημιουργήθησαν, ἦσαν τὸ κατ' ἀρ- χῆς, ὡς καὶ ἡ ἡμέτερα Γῆ, ἀεριοῦσα, ἔνεκα τῆς ὑλίστης καὶ ἀκαταλόγιστου αὐτῶν θερμοκρα- σίας, ἧτις διετῆρε πάσας τὰς εἰς τὴν μέλλουσαν σύστασιν τοῦ οὐρανοῦ σώματος ἀποτεταγμένας ὕλας εἰς κατὰστασιν ἀτμοῦ. Ὁ σίδηρος καὶ πάντα τὰ μέταλλα, ἢ ἄργιλλος καὶ οἱ λίθοι, τὰ πάντα ἦσαν μεταβεβλημένα εἰς ἀτμὸν, φλεγό- μενα ὑπὸ τῆς ὑλίστης ἐκείνης θερμοκρασίας. Ἀλλὰ κατ' ὀλίγον οἱ πρωτογενεῖς ἀστῆρες ἀπεψύχοντο καὶ τοσοῦτω ταχύτερον, ὅσῳ ἦσαν μικρότεροι, καὶ μετεβάλλοντο πρῶτον μὲν εἰς ὕλην ὑγρὰν, περιέχουσαν ἔτι ἀναβράζοντα πάντα τὰ μέλλοντα αὐτῶν συστατικὰ στοιχεῖα, δευτέρον δὲ εἰς μᾶζαν στερεάν. Ὁ « Ἥλιος, ὅστις βεβαίως ἐδημιουργήθη ταυτόχρονον τῇ Γῇ καὶ τῇ Σελήνῃ, ὄν μεγαί- στος, ἐπομένως ἀποψύχόμενος βραδύτερον, δια-

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ.

ΟΙ ΔΥΟ ΘΕΡΣΙΤΑΙ.

Αἱ καθημερινὰ ἀθλιότητες τῆς ζωῆς, λέγει ἡ ἐφημερίδα τῶν δικαστηρίων τῶν Παρισίων, ἐπλου- τίσθησαν ἐσχάτως διὰ τινος μήπω περιγραφέντος μαρτυρίου, ὅπερ ὑφίσταται ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν ὑπαίθρων θρονίων (impériale) τῶν παντοπορειῶν (omnibus) ὅπισθεν κυροῦ τινος. Οὐδὲν ἐρεθιστι- κώτερον, οὐδὲν ὀχληρότερον τῆς ἀνθρωπίνης ταύ- της γωνίας, ἧτις σὲ ὠθεῖ, σὲ κεντᾷ, καὶ ζητεῖ ἀδια- λείπτως νὰ διατρύχη τὰς ὀμοσπλάτας σου. Μάτην ῥίπτεσαι πρὸς τὰ δεξιὰ, πρὸς τ' ἀριστερὰ, ἢ ἀπαίσιος γωνία σὲ καταδιώκει καὶ σὲ διατρύπη ὡς αἱ χαλκαὶ γωνίαι, δι' ὧν ὁ Ἐράσιος ὄπισθε τὴν Ἀνάγκην. Ἄλλ' ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι, ἀντὶ εὐθέως τινὸς ἀν- θρώπου, ὡς ἐγὼ ἢ σὺ λ. χ., ἀναγνώστα, ὁ ὅπισθεν τοῦ κυροῦ καθήμενος ἀνένιωτος τυγχάνει καὶ οὗτος συνάδελφός τις καμπούρης. Τότε ἀντὶ μᾶς, θὰ ἔχωμεν δύο ὁστεωδῆς γωνίας κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἦττον ὀξείας συντριβομένας πρὸς ἀλλήλας καὶ μὴ φθερομένας. Ἴδου τί ἡ τύχη παίζουσα ἐπένεγκε πρὸ τινων ἡμερῶν ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς παντοπορείας τινὸς πορευομένου ἀπὸ τοῦ Ὀδείου εἰς Βατινωλία· ἧτοι ἔθηκε ἕνα ὅπισθεν τοῦ ἄλλου δύο ἀτυχεῖς κυροῦς, ὧν ὁ μὲν ὀμολόγησε, ὁ δ' οὐ. Μετὰ τινος στιγμῆς ὁ ὀμολογῶν Κ. Δουπὼν, λέγει πρὸς τὸν μὴ ὀμολογοῦντα Κ. Δαγλάδην. — Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἀγαπητὲ συνάδελφε, εὐαρεστήθητε παρακαλῶ νὰ τὴν βίβλητε ὀλίγον τι πρὸς τὰ δεξιὰ. — Νὰ τὴν βίβω, ποῖαν;... ἀποκρίνεται ὁ μὴ ὀμολογῶν Κ. Δαγλάδης. Δὲν ἐνοῶ τί λέγετε...

Ἑλλάδα ὅσαι ἀρχαιότητες ἐπὶ Τουρκίας ἀφη- ρέθησαν ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ὑπὸ τοῦ λόρδου Ἐλγιν ἵνα θεθῶσιν εἰς τὰς ἑσέας των εἰς τε τὸν Παρθενῶνα καὶ λοιποὺς ναοὺς τῆς Ἀκρο- πόλεως.

Ἐν Ἀκροπόλει τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1875.

Τῆς Ἑμετέρας Β. Ἐψηλότητος ἐλάχιστος θεράπων,

ΖΗΝΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ,

Ἀρχιπλοῦς τῶν ἀρχαιοτήτων.

τελεῖ μέχρι τοῦ νῦν εἰς κατάστασιν γιγαντιαίας σφαιρας συγκειμένης ἐξ αἰθέρων καὶ ἀτμῶν ἐκ θερμαινομένων, ἐκτοξευούσης πανταχόσε καὶ εἰς ἀπέριους διαστάσεις τὴν θερμότητα καὶ τὸ φῶς αὐτῆς. Ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου μόναι διατηροῦσι ἔτι τὴν ζωὴν ἐπὶ τῆς Γῆς, ἧτις εἶναι ἤδη οὕτω ψυχρὰ, ὥστε ἄνευ τοῦ Ἥλιου, ἐμελλεν ἤδη νὰ πάθῃ θ, τι καὶ ἡ Σι- λήνη. Ἡ Γῆ ἦτο καὶ αὐτὴ τὸ κατ' ἀρχῆς θ, τι εἶναι νῦν ὁ Ἥλιος, ἧτοι ἀτμώδης, ἀλλ' ἀπο- ψυχθεῖσα ταχύτερον ἐκείνου, μετέστη πρῶτον μὲν εἰς ὑγρὰν, ὑστερον δὲ εἰς στερεάν κατὰστα- σιν, μέχρις οὗ, μειωθείσης βαθμῶν ἐπὶ τῆς κρυσταλλοπλάτου αὐτῆς ἐπιφανείας τῆς θερμό- τητος, ἠδυνήθησαν νὰ γεννηθῶσι καὶ νὰ ζήσω- σιν ἐπ' αὐτῆς τὰ ζῶα καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ἄλλ' ἡ Σελήνη, ταχύτερα ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ μικρότερα τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Γῆς, ἀπε- ψύχθη ταχύτερον ἐκείνου, ἧτοι ἔσπευε νὰ ζῆσῃ πρῶτη, καὶ κατωκλήθη βεβαίως πολλὴ πρὸ τῆς Γῆς· ἔχουσα δὲ ἐν ἑαυτῇ ὀλιγωτέραν θερμότητα ἔπαθε πρῶτη θ, τι μέλλει βεβαίως νὰ πάθῃ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἡ ἡμέτερα Γῆ καὶ ὁ Ἥλιος, ἧτοι ἀπεψύχθη παντελῶς καὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐξέλιπεν ἀπ' αὐτῆς πᾶσα φυτεῖα καὶ πᾶν ζῶον, ἧτοι ἐνεκρῶθη. Ἡ Σελήνη εἶναι ἄρα ἐν τῷ παρόντι ἀπειρὸν τι κοιμητήριον, ἐν ᾧ κείνται οἱ σκελετοὶ τῶν ζῶων καὶ τῶν φυτῶν, ἄτυνα ἔζησαν ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ πολλὰς γενεάς, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ ἡμέτερα Γῆ ἦτο ἔτι σῶμα πυριφλεγῆς, ὡς νῦν ὁ Ἥλιος.

ευγενέστερος. Βλέπω ότι έχεις τὸν νοῦν μάλλον διάστροφον τῆς βράχειος.

— Εἶσαι ἀθαδέστατος. Καὶ ἂν μὴ παύσης ἀυθαδιαζόμενος θὰ σὲ κρημίσω εὐθὺς εἰς τὸ ἔδαφος.

— Σὺ; Τοῦτο θὰ με διεσκέδαζεν ὑπερβαλλόντως. Δοκιμάσον ὀλίγον... σὲ παρακαλῶ...

Ὁ Κ. Δαγλάδης δοκιμάζει, ἀλλὰ μὴ δυνήθεις νὰ βίψῃ εἰς τὸν δρόμον τὸν Κ. Δουπῶν, βίπτει τοῦλάχιστον τὸν πῖλον αὐτοῦ.

Τότε ὁ Κ. Δουπῶν καταφέρει αὐτῷ βράπισμα σφοδρότατον διὰ τῆς μακρᾶς καὶ ὀστεώδους αὐτοῦ χειρὸς, συνήθους παραρτήματος τῶν κυφῶν.

Ἄλλ' οἱ λοιποὶ ὑπαίθριοι συνοδοιπόροι, οὓς ἡ σκηνὴ αὕτη ἐψυχαγώγησε μέχρι τοῦδε, βλέποντες ὅτι ἡ κωμῳδία ἐτρέπετο εἰς τραγωδίαν, μεσολαβήσαντες ἐχώρισαν τοὺς διαμαχομένους Θεορίτας.

Τὸ παντοφροῖον ἐστάθη, καὶ ὁ ὀδηγὸς ἀναλαθὼν ἔφερε τὸν πῖλον τοῦ Κ. Δουπῶν, ὅστις, καταπαταπατηθεὶς ἐν τῷ μεταξύ ὑπὸ τῶν ἵππων ἀμάξης, καὶ πεσὼν εἰς τὸν βόρβορον, ὤμοιάζε πρὸς τὰ νῦτα τοῦ κυρίου του.

Ὅποια εὐφρόσυνος δίκη ἡ τῶν δύο τούτων κυφῶν, προσθέτει ἡ ἐφημερίς, ὧν ἕκαστος νομίζει ὅτι ἔχει τὴν εὐθύτητα καὶ τὸ δίκαιον (le droit) ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Τὸ δικαστήριον δὲν θὰ δυνήθῃ τοῦλάχιστον οὐδὲ νὰ ἀποπέμψῃ αὐτοὺς ἀντινώτους, dos à dos (ἤτοι νὰ τοὺς συμφιλιώσῃ).

Δήμαρχός τις ἀφελὴς ἐκ τινος τῶν περὶ τοὺς Παρισίους κωμπούλεων, ὅστις, ἐνασχολούμενος περὶ τὴν γεωργίαν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀγροκηπίου, πέμπει καθ' ἑκάστην πρωίαν εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Παρισίων ὡὰ πρόσφατα, βούτυρον, καρπούς καὶ λάχανα πρὸς πώλησιν, ἔλαβε πρό τιων ἡμερῶν ἐπιστολὴν ἐκ Λονδίνου, ἧς ἡ πλουσία προμετωπίς, τετυπωμένη ἀγγλιστί, ἐδήλου ἐν τῶν μεγίστων πρακτωρείων τῆς ἀγορᾶς τοῦ Λονδίνου. Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχεν ἐν συντόμῳ τὰ ἑξῆς:

« Ἡξεύρω ὅτι τὰ ἐμπορεύματα ὑμῶν εἶναι ἐξαιρετα, ἀλλὰ δὲν ἀνταμειβόνται ἐπαξίως ἐν Παρισίσις. Σᾶς συμβουλεύω νὰ πέμπητε αὐτὰ τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Λονδίνου, ἥστινος εἶμαι ὁ μάλλον διαπεπιστευμένος πράκτωρ, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ κερδαίνητε τὰ διπλάσια τῶν ὅσα ἀπολαμβάνετε ἐν Παρισίσις. Τὰ χρήματα θὰ ἀποστέλλωνται πάντοτε πρὸς ὑμᾶς μετὰ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ταχυδρομείου.

Βούτυρον ἐξαιρετον, καρποὶ ἡδιστοὶ, λάχανα ἐκλεκτὰ καλῶς διατεθειμένα ἐν κοφίνοις, τὰ πάντα ἀξίας 1,000 φράγκων, ἀπεσταλήσαν τῇ ἐπαύριον ἀπὸ ἀλλοιῶν παντὸς τέλους εἰς Λονδίνον. Ἄλλ' οἱ γείτονες τοῦ δημάρχου, μαθόντες τὰ γινόμενα, ἔσκωπτον αὐτόν, καὶ — Ἄλλ' εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ λάβῃς τὰ χρήματά σου; ἔλεγον αὐτῷ γελῶντες.

Ὁ καλὸς μας κηπουρὸς ἀναμεινεί μίαν, δύο, τρεῖς ἡμέρας, ἀλλὰ τὰ χρήματα δὲν ἔρχονται ἐκ Λονδίνου, καὶ ἀρχεται νὰ ἀνησυχῇ. Μετὰ παρέλευσιν δύο ἐβδομάδων, θέλων νὰ μάθῃ τέλος τὴν ἀλήθειαν, ἀπέρχεται εἰς Λονδίνον, καὶ πορεύεται κατ' εὐθείαν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ μεγάλου πρακτωρείου τῆς ἀγορᾶς τῆς μητροπόλεως. Ἄλλ' ἐκεῖ δὲν δύναται, φεῦ! νὰ εὕρῃ μήτε ἀνταποκριτὴν, μήτε χρήματα. Ἐν ᾧ δὲ διαπορῶν τί

ποιητέον καὶ καταρώμενος ἐξήρχετο τοῦ πρακτωρείου, ἀπαντᾷ Γάλλον τινὰ λίαν εὐπροσήγορον, ὅστις, μαθὼν παρ' αὐτοῦ τὰ τρέχοντα, ἔπεισεν αὐτόν ὅτι ἐνέπεσεν εἰς τὴν πλεκτάνην τολμηροῦ τινος ἀπατεῶνος, ὄντινα ἐνόμιζεν ὅτι ἐγνώριζεν.

— Ἀλλὰ τὰ χρήματά σου δὲν εἶναι χαμένα, λέγει ὁ Γάλλος πρὸς τὸν ἀγανακτοῦντα δήμαρχον. Ὁ ἀπατεῶν οὗτος εἶναι πλούσιος καὶ ὁ φόβος ἀτιμωτικῆς τινος δίκης θὰ βιάσῃ αὐτὸν βεβαίως νὰ ἐμέσῃ τὰ κλαπέντα. Καταμήνυσον αὐτόν...

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐγκαινιάσεως τοῦ κυνηγίου ἐν τῷ νομῷ τοῦ Σηκουάνα, οἱ κυνηγοὶ ἦσαν οὕτω πολυάριθμοι ἐν τῷ πεδίῳ Σαιντ Δενῦ, λέγει ἡ Tintamarre, ὥστε ἡ ἀστυνομία ἠναγκάσθη νὰ πέμψῃ τρεῖς λόχους χωροφυλάκων καὶ ἐν ἀπόσπασμα τῶν φυλάκων τῶν Παρισίων πρὸς εὐκολίαν τῆς κυκλοφορίας.

Ἡ παιδιάς ὤμοιάζειν — ἐν μεγάλῳ — τὸ πεζοδρομίων τῆς ὁδοῦ Πελετιέρ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν δωρεῶν διδομένων παραστάσεων τῆς μεγάλης Ὁπερας ἐπὶ τοῦ Ναπολέοντος. Οἱ σποργίται, ἀναπαυόμενοι ἐπὶ τῶν δένδρων τῆς λεωφόρου, ἔδειξαν λαμπρὰν ἀπάθειαν.

Ἰπολογίζεται ὅτι κατὰ τὴν πάνδημον ταύτην ἡμέραν ἐφονεύθησαν 25,574 ζῶα, διαμοιραζόμενα ὡς ἑξῆς:

Κυνηγοὶ ἀποθανόντες ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τῆς θερμότητος.	25,570
Σποργίται.	1

Ἀπεδείχθη ὅτι τὸ δύστηνον τοῦτο στρουθίον ἀπέθανε θελήσαν ἓνα τὴν τεμάχιον ἄρτου, ὅπερ εἶδεν ἐν τῷ σάκκῳ κυνηγοῦ τινος. Ἐνεπλάκη δὲ τοιουτοτρόπως ἐν τῷ δικτύῳ τοῦ σάκκου, ὥστε ἀπέθανε. Τὸ στρουθίον τοῦτο ἦτο στήριγμα πολυπληθοῦς οἰκογενείας.

Οἱ Ἄγγλοι πληρόνουσι καθ' ἑκάστον ἔτος εἰς τὴν Γαλλίαν μέγιστον φόρον ἀντὶ τῶν ὠῶν, ὅσα λαμβάνουσι κατ' ἔτος ἐξ αὐτῆς. Κατὰ τὸ ἔτος 1874 μόνον ἀπεστάλησαν εἰς τὴν Ἄγγλιαν ὑπὲρ τὰ 500 ἑκατομμύρια ὠῶν. Ἐπειδὴ, εἰ καὶ καταβάλλοντες πᾶσαν προσπάθειαν, οἱ Ἄγγλοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀποκτήσωσι μέχρι τοῦδε ἀγαθὰς ὠστόκους ὄρνιθας. Ἀποδίδουσι δὲ τὴν αἰτίαν εἰς τὴν καθύλου ἔλλειψιν τῆς ἀργύλλου ἐν Ἄγγλιᾳ ἐπειδὴ ἀπεδείχθη ὅτι αἱ χῶραι τῆς Γαλλίας, ὅπου ἡ ὕλη αὕτη εἶναι ἀφθονοτάτη, παράγουσι τὰ μέγιστα, κάλλιστα καὶ πλεῖστα ὠᾶ.

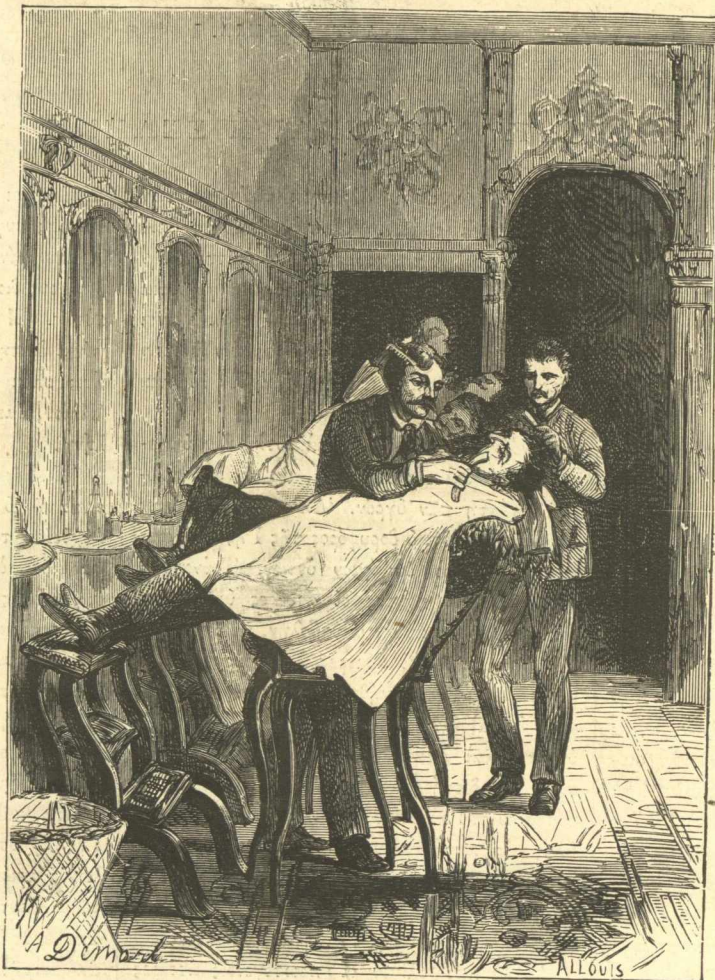
ΒΑΡΥΤΙΜΟΝ ΦΙΑΝΜΑ.

Ἐν τινι εὐεργετικῇ ἀγορᾷ τῶν Παρισίων ἀνετέθη τῇ πρὶν κηπέσση Μέτερνιχ ἡ πώλησις

ἀνθέν. Ἐν ᾧ τὸ πλῆθος, μεμαγευμένον ὑπὸ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς κομψοτάτης αὐτῆς στολῆς, διακρινομένης μάλιστα διὰ τινος χαριστάτου πῖλου, ἀριστουργήματος τῆς Mme Dufourmantelle, ἐβρίπτεν εἰς τὸν δίσκον αὐτῆς τὸ χρυσίον ἀφειδῶς, Ῥώσσοί τις ἀριστοκράτης ἐφάνη ὄλιος ἀπαθὴς ἐνώπιον τῆς εὐγενοῦς κυρίας.

— Θέλετε κανὲν βόδον; ἠρώτησεν ἡ πρὶν κηπέσσα. — Ὅχι, Κυρία, θέλω ἐν φίλημα καὶ δίδω θ, τι θέλετε. Οἱ παρεστῶτες ἐξεπλάγησαν μεγάλως. Αἱ κυρία ἠρρυθρίασαν ὡς καὶ ἡ πρὶν κηπέσσα, ἀλλὰ πρὸς στιγμὴν συνελθοῦσα δὲ καὶ μειδίωσα πάντοτε εὐμενῶς.

— Θέλετε ἐν φίλημα, ἀπήντησεν ἡ πρὶν κηπέσσα, ἀλλὰ τί θὰ δώσῃτε ἀντ' αὐτοῦ εἰς τοὺς πτωχοὺς; — 100,000 φράγκων! — « Δέχομαι », ἀπήντησεν ἡ ἡγεμονίς, καὶ ἡ θυσία ἐγένετο! Τὸ φίλημα ἐδόθη ἠχηρότατον ἐν μέσῃ τῇ Ἀγορᾷ ἄλλα καὶ τὰ ἑκατοντακισχίλια φράγκα εἰσῆλθον συγχρότως εἰς τὸ ταμεῖον τῶν πτωχῶν.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.

Ὁ καλὸς κἀγαθὸς κηπουρὸς ἀκούει τὴν συμβουλήν ταύτην, καὶ παρακαλεῖ τὸν εὐγενῆ Γάλλον νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν πρὸς τινὰ διάσημον δικηγόρον.

Ὁ δικηγόρος κατόκει ἐν τινι λαμπρῷ ξενοδοχείῳ. — Ἡ δικαιοσύνη εἶναι βαρύτιμος ἐν Ἄγγλιᾳ, λέγει αὐτῷ σεμνοπροσωπῶν ὁ Ἄγγλος δικηγόρος, μετὰ προφορᾶς λίαν Βρετανικῆς. Πρὸς διεκπεραιώσιν τῆς δίκης ταύτης, τὴν ὁποίαν βεβαίως θὰ κερδήσῃτε, ἀνάγκη νὰ παρακαταθέσῃτε δύο χιλιάδας φράγκων.

Ὁ ἀφελὴς δήμαρχος μὴ θέλων νὰ ζημιωθῇ: « Ἴδου δύο χιλιάδες φράγκων, λέγει πρὸς τὸν δικηγόρον. » Ἴδου καὶ ὁ διευθυνσίς μου. Ἀπερχομαι σήμερον εἰς Παρισίους καὶ ἀναμένω τὴν ἀπάντησίν σας.

Παρήλθεν εἰς μὴν. Ὁ καλὸς δήμαρχος γράφει καὶ πάλιν γράφει, ἀλλὰ, τοῦ δικηγόρου σιωπῶντος, ἔρχεται πάλιν εἰς Λονδίνον. Ἄλλ' ἐκεῖ πείθεται ὅτι ὁ μὲν εὐγενὴς Γάλλος ἦτο ὁ ἀνταποκριτὴς ὁ κλέψας τὰ χίλια φράγκα, ὁ δὲ δικηγόρος, πρὸς ὃν ὠδήγησεν αὐτόν, ἕτερος κλέπτης συνάδελφος.